Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 10.000 TL. 21 Ağustos 1993 Sayı: 59

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Darbeci kontra kaçırdı, kontrgerilla katletti

Perpa'da katliam

KATLİAM VE DEMAGOJİ-13 Ağustos'ta İstanbul Perpa'da 5 kişi katledildi. Resmi açıklama her zamanki yalanları, gerekçeleri tekrarladı... "Çatışma" yalandı; iki kişinin sağ yakalandığının tanıkları var.

DEVRİMCİ SOL GERÇEĞİ AÇIKLIYOR-Devrimci Sol katledilenlerden ikisinin halk milisleri üyesi olduğunu, birisinin de taraftarları olduğunu, İkisinin ise Devrimci Sol'la hiçbir ilişkisinin olmadığını açıkladı... Onlar görgü tanığı bırakmamak için katledildiler.

GAZİLİLER ŞEHİT MİLİSLERİNİ KUCAKLADI-Devrimci Sol Halk Milislerinden Mehmet Salgın ve Hakan Kasa yüzlerinde şehitlerine sahip çıkmanın gururunu taşıyan Gazililerce sloganlarla, marşlarla toprağa verildi... Şehitlerin tabutu Devrimci Sol bayrağına sarıldı.

SUSMAYALIM, HESAP SORALIM-Artık "Sıra kimde?" sorusu yok. Tüm devrimciler, yurtseverler, demokratlar, tüm emekçiler SIRA BİZDE! Dur demezsek, Perpa'nın hesabını sormazsak, katliamlar sürecek. infaz ve katliamlara karşı susmamak onurdur, görevdir.

Kürdistan katliamlara boyun eğmeyecek

Digor, Malazgirt-Gösteri yapan Kürt emekçilerine açılan ateş katliam politikasının daha da tırmandırılacağını gösteriyor.

Koruculuk İnsanlık Suçudur-Ahmet Karlangaç Karadeniz-Sıvas Kır Gerilla Birliği yaptığı açıklamayla Sıvas'ta da geliştirilmeye çalışılan koruculuğa karşı köylülere "koruculuğu kabul etme, ettiysen vazgeç" çağrısında bulundu.

DEP'in Barış Çağrısı Katliamlara Yanıt Değil-DEP'in "barış" çağrısı silahlı mücadelenin kazanımlarını yadsıyor... DEP İstanbul İl Başkanı Kemal Parlak'la röportaj.

Dersim'de Mücadele Yükseliyor-Devrimci Sol gerillaları Amutka Karakolu'nu tarayarak Devrimci Sol bayrağı bıraktılar... Hayri Koç Müfrezesi Çemişkezek'te işkenceci bekçi Ömer Şeker'i cezalandırdı... 14 Ağustos'ta düşmanın Ovacık'ta attığı pusu boşa çıkarıldı, düşmana kayıp verdirildi.

Perpa katliamında bir "kayıp"

Erdoğan Şakar nerede?

Erdoğan Şakar 13 Ağustos'ta sabah evinden Perpa'da katledilen Nebi Akyürek'in yanına uğramak üzere çıktı. Erdoğan Şakar o günden bu yana "kayıp".

MERHABA

58. sayımız da toplatıldı. İktidar sesimizi kısmak ya da tamamen yok etmek için, son dönemde daha fazla saldırıyor. 18 Ağustos günü Mersin büromuz da polis tarafından basıldı. Temsilcimiz Ahmet İbili, muhabirimiz Leyla Karaşahinoğlu ve iki okurumuz gözaltına alındı. Büromuz ise tamamen talan edildi. Mersin polisi varlığımızdan rahatsız oluyor, rahatsızlıkları bundan sonra da sürecek.

Geçtiğimiz hafta (13 Ağustos) İstanbul Okmeydanı Perpa iş merkezinde polis beş insanı katletti. Artık silahları kendilerinden olmayan herkese çevrili. Şimdi sıra hepimizde. Katliamlar, kayıplar ve infazlar karşısında mücadeleyi yükseltmek bugün devrimcilerin ertelenemez öncelikli görevidir.

"15 Ağustos saldırısı" diyebileceğimiz bir terör dalgası gerillalardan ve Kürt halkından onlarca insanın katledilmesine yol açtı. Digor, Malazgirt gibi yerlerde sınırsız bir pervasızlıkla insanlara saldırıldı, yakıldı, yıkıldı. ve savaş büyüyerek sürüyor.

Bu savaşın gereklerini yerine getirmek, bugün her zamankinden daha fazla zorunlu. Diğer yandan, DEP'in başlattığı "Barış Kampanyası" böylesine katliamların yaşandığı bir süreçte, ne denli akılcı ve doğru politikalara denk düşüyor. Basit bir gerçekliktir; düşman ancak anladığı dilden dize getirilir. Bunun ötesi teslimiyete giden yolların adıdır.

Devrimci hareketin gerilla temelinde yürüttüğü mücadele, halkın umudu olmaya devam ediyor. İktidara alternatif bir güç haline dönüşüyor. Halkla bütünleşen ve halk hareketi olan devrimci hareket, kitlelerin umudunu boşa çıkarmayarak devrim yürüyüşüne engel tanımadan devam edecek.

Daha dün halkların kurtuluşu için silahlı mücadeleyi seçenler, bugün yasal alanlarda kulaç atmaya çalışıyorlar. Nikaragua'da FSLN, El Salvador'da FMLN'yi buna örnek gösterebiliriz. Kurtuluşu uzlaşmada, teslimiyette, "barış"ta arayanlar, halkların daha fazla sömürülmesine, açlık ve yoksulluk içinde yaşamasına göz yumuyor demektir.

Memurların oluşturmaya çalıştıkları devrimci sendikacılık pratik yaşam içinde anlamını buluyor. Devrimci sendikacılığı başarabilmenin tek yolu, önce devrimci olmaktan geçiyor. Bunun altını doldurabilmek için sendikacılığı kavramak ve kafalara kazımak gerekiyor. Devrimci sendikacılığı mücadele içinde yaratmak ve bilince çıkarmak zorundayız. Kitleler bizden bunu bekliyor.

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

OKURDAN

CEZAEVLERİNDEKİ KUŞATMAYI SÜRECE UYGUN YENİ ATILIMIMIZLA KARŞILAYACAĞIZ

Cezaevleri cephesinde, oportünizmin darbeci destekçisi yürüyüşü Sağmalcılar Cezaevi'nde başladı. Ardından, farklı bir biçimde Malatya, en son olarak da Amasya ve Gaziantep cezaevleri, sol gruplarca darbeciliğin meşru kabul edilmesine sahne oldu.

Bu gelişim göstermektedir ki, benzer tavırlar diğer cezaevlerine de yansıyabilir. Bu durumu ele alıp ortaya çıkacak yeni ilişki biçimlerini değerlendirme ihtiyacı doğuyor.

Kendi özgünlüklerini bünyesinde barındırmakla birlikte, düşman elinde tutsak olmamıza rağmen, içinde bulunduğumuz mekanları, mücadelenin bir alanı olarak değerlendiriyoruz. Cezaevlerinde bir yandan düşmanla geliştirilen ilişkiler, diğer yandan dışımızdaki solla olan ilişkiler, son gelişmelere uygun tarzda ele alınmalıdır.

Genel olarak oportünizme yaklaşım tarzımız onları, sapmış oldukları M-L çizgiye döndürme, yaklaştırma çabasıyla şekillenmiştir. Her dönem gündemimizde farklı ağırlıkta yer alsa da, oportünizmle aramızdaki ilişkiyi belirleyen bu olmuştur. Bu M-L bir görevdir. Onları hep halklarımızın kurtuluş mücadelesine daha yararlı hale getirmeye, sınıflar mücadelesine vermiş oldukları zararı en aza indirgemeye çalıştık. Bu görev bugün darbeciliğe karşı mücadeleyle birlikte ele alınmalıdır.

"Sol" darbeciliği destekleme tavrından vazgeçmeli, darbeyi ideolojik, siyasi, ahlaki olarak mahkum etmelidir dedik. Belki bugün bunu anlamak istemiyorlar. Kulaklarını ne kadar tıkarlarsa tıkasınlar, bu görevi onlara kavratmaya çalışacağız. "Sol"a yaptığımız çağrılarda hep ısrarlı olacağız. Kimi birimlerde bizlerle sosyal ilişkiler dahil, tüm ilişkilerini kesen, bize karşı yaptırımlar uygulamaya çalışan, hatta bunun için "idare" faktörünü devreye sokan yaklaşımlarla karşılaştık. Yüzümüz düşmana dönük mücadele ederken, bize dost olması gerekenlerin bu yaklaşımları kuşkusuz, ilişkilerimizi zedelemiş, bizleri yaralamıştır. Açılan bu yaraları derinleştiren biz olmayacağız. Darbecilik himayeciliği, darbeciliği meşrulaştırma çabaları, oportünizmin kamburudur. Ve bu kamburu taşımayı onlara bırakıyoruz.

Bunlarla birlikte darbeciliğin, kontrgerillaya hizmet edişi, kontrgerillayla kol kola, devrimci harekete açtığı savaş, her geçen gün daha aşikar hale gelirken, kimi siyasi grupların, eksik de olsa doğruya yakın noktalara yaklaştığını gözlemliyoruz. Son dönemde yayınlanan birkaç değerlendirme bunun işareti oldu. Dışımızdaki sola karşı yaklaşımımızda, onları M-L çizgiye çekme çabamız, bu türden faktörleri de gözetmelidir. Yani kısaca, oportünist cephesine içerisinde aymazca darbeci destekçisi olanlarla, darbeciliğe karşı mücadelede M-L çizgiye daha kolay çekebilme potansiyeli taşıyanlara karşı yaklaşımımız, somut durumun somut tahliline göre şekillenecektir.

Oportünist cepheleşmeden ayrı olduğumuz cezaevlerinde, düşmanla olana ilişkilerde, her şeyden önce kendi bağımsız temsil hakkımızı kullanacağız. Bu yaklaşımımız, ne kimilerinin iddia ettiği gibi "provokasyon" zeminidir, ne de bölünüp parçalanmayı ifade eder. Bizlerin düşman karşısında, devrimci-yurtsever güçleri parçalamak gibi bir yaklaşımımız yoktur. Açıkça ortadadır ki, darbeciliği meşru gören tavırlarıyla ve hareketimize yönelik yaptırım uygulama çabalarıyla, irade birliğini parçalayan, oportünizmin kendisi olmuştur. Düşman karşısında güçlerin bölünmesinin, irade birliğinin parçalanmasının sorumluları, günlük düşünen, faydacı, duygusal-tepkisel, siyasal olgunluktan giderek uzaklaşan oportünizmken, "provokasyon olur, düşman kullanır" türünden söylemlerin hiçbir politik değeri ve gerçeği yansıtırlığı yoktur.

Düşman elinde tutsak oluşumuz, tutsaklık tarihimiz boyunca, sınıflar mücadelesi içinde yer almayı engelleyemedi. Gerek tutsaklık koşullarında hak alma, gerek genel siyasi talepli protestolarda radikal, dönüştürücü bir hatta sahip olduk. Tutsaklık tarihimiz bir başımıza kaldığımız koşullarda dahi, bağımsız siyasal çizgisini yaşama geçiren bir yaklaşım tarzının sayılamayacak denli örneğine tanıktır. Bugün de "dört yanımız" kuşatılmaya çalışılıyor. Bu durum, bizi, görevlerimizden her zaman içinde yer aldığımız eylemliliklerden alıkoyamaz. Bu noktada temel alacağımız olgu, genel organizasyonumuzun kararlarının yaşama geçirilmesi, lokal tavır alışlar yerine daha çok organize tavır alışların yeğlenmesi olacaktır.

Düşmanın, kontra çetesinin, oportünizmin, içimizdeki kendini dayatan kültürün hareketimiz karşısındaki cepheleşmesini, her alanda olduğu gibi, alanımızda da devrimci atılımımızla karşılayacağız.

DARBECİ KONTRA ÇETESİNE CEZAEVLERİNİ ZİNDAN EDECEĞİZ!..

Gaziantep Özel Tip Cezaevi
DEVRİMCİ SOL tutsakları adına
H.Fevzi TEKİN

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- **Terörün pervasızlığı sorumluluklarımızı artırıyor** 3
- **Perpa'da katliam... Yüzlerinde şehitlerine sahip çıkmanın gururu vardı...** 4-8
- **Çiller'in "şefkat"inden Digor katliamı çıktı... Gerilla... Uzak değil...** 9-10
- **Dersim'de mücadele yükseliyor** 11
  Devrimci Sol Gerillaları Amutka Karakolu'nu Tarayarak Devrimci Sol Bayrağı Bıraktılar
- **Düzenin alternatifi devrimcilerdir** 12-13
- **Devrimci sendikacılık üzerine... Memurlara sürgün baskısı... Plas işçileri kazandı...** 14
- **Sözleşme süreci sınıfı dönüştürmelidir... Çorlu deri işçileri direniyor...** 15
- **Burjuvazinin yükselen değerleri... Devlet soygunda sınır tanımıyor** 16
- **Sesimiz her yerde, her an duyulacak... Sıvas'ta katledilen canlar, Pir Sultan'ın köyünde anıldı... Fuhuş yaptıran otel bombalandı...** 17
- **Barış çağrısı ve gerçekler... DEP İstanbul İl Başkanı Kemal Parlak: "Kürt sorunu silahla çözülemez"** 18
- **"Koruculuk insanlık suçudur"... "Hareketimiz her zaman yaptıklarını savunmuştur"...** 19
- **Milli İstihbarat Televizyonu sunar... Korkak ama canlı... Arabanın azizliği...** 20
- **Nikaragua'da neler oluyor?** 21-22
- **Kavganınn sanatı-kavga için sanat... Tiyatro sanatçısı Fatma Çiçek gözaltında...** 23

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Seler Matbaacılık
Fiyatı: 10.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF. İsviçre: 3 SF.
Hollanda: 3 FL. İngiltere £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 240.000 TL., 1 yıllık 480.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM.
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Göçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 24 519
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 853. Sokak No: 17/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 375 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 50 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122
Mersin: Mahmudiye Mah. 118. sokak Çağ İşhanı Kat: 3 No: 13 Tel: 36 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 22 20 23
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 251 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Duisburg: Alleestr. 37, 47166 Duisburg/Almanya
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Agesas Verazeron No. 5 Kaningos Square-Athes
Londra: 52 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/93 34 138
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/45466254

DÜZELTME

58. sayımızın 17-18. sayfalarında yer alan "Solda Darbecilik Erozyonu" başlıklı yazımızın 18. sayfasının 3. sütununun 4. paragrafında yer alan "Özgür Gelecek taraftarlarının..." sözleri yanlışlıkla "Özgürlük Dünyası taraftarlarının..." şeklinde çıkmıştır. Düzeltir özür dileriz.

'Bu kan denizinin ufkunda ...

Bir kan denizine açılıyoruz sanki...5 ölü, 10 ölü, 20 ölü, 50 ölü, 250 ölü diye korkunç bir duyarsızlıkla, doğalmışcasına yazıyor gazeteler.

İlkin Kürdistan'da akmaya başladı kan dereleri. Sonra 12 Temmuz'larla, 17 Nisan'larla, 13 Ağustos'larla, 9 Nisan'larla Türkiye'nin büyük kentlerine taşındı dereler. Akıttıkları kan yetmedi onlara. Şimdi bütün bir halkı bir kan denizinin kıyısına sürüklüyor ve emekçilerin devrime akışını kanla durdurmaya çalışıyorlar.

"1978'de o büyük bir öldürme arzusuyla geldi. Islak bir bez parçası gibi bölgenin suyunu çıkarıyordu. Her yerde askeri merkezler kuruluyordu. Köylerde kötü işler; askerler tarafından kadınlara tecavüz, yakıp yıkmalar ve direnişler, izlemeler, tutuklamalar başladı. Katliamlar oluyordu. Ülkenin her yerinde, her gün gizli mezarlıklar keşfediliyordu. İnsanları alıp götürüyorlar, işkence ediyorlardı. Sonra herhangi bir sebeple 30 ceset bulunuyordu. Örneğin bir geçitte. ..."

Guetamala'daki yaşamı anlatan bir kitaptan alındı bu satırlar. Ama yabancı değil. "O", pekala Lukas Garcia olabileceği gibi Evren, Özal, Demirel, İnönü ya da Çiller olabiliyor. Ya da Ağar, Menzir, Mete Sayar... "Bölge" ise deyin ki Kürdistan, deyin ki İstanbul'un Beşiktaş'ı, Çiftehavuzlar'ı. Ya da PERPA, Digor, Malazgirt.

PERPA'da mezarlık gizli değildi gerçi. PERPA'daki bir işyerini olduğu gibi bir mezarlığa çevirmişlerdi çünkü.

Büyük bir *"öldürme arzusu"*yla dolu egemenler. Türkiye halklarının *"ıslak bir bez parçası gibi suyunu çıkarmaya"* çalışıyorlar. Ve su yerine kan akıyor.

PERPA'da akan kan, tüm devrimcilere, sola, demokratlara, tüm emekçilere bir tek şey söylüyor: SIRA BİZDE!

"SIRA KİMDE?" diye sormanın alemi yok artık. Artık "yarın sıra sana da gelebilir" diye uyarmanın da gereği yok. Sıra bizde.

Bu ülke iktidar partisinin İstanbul İl Başkanı'nın *"Yolda yürüyen insan yaşamından emin değil, nerede ne olacağı bilinmez hale geldi."* sözlerini etmek zorunda kaldığı bir ülke.

Bu ülke "250 ölü" haberini manşetlere çıkarmaya değer bile görmeyen bir basının ülkesi.

Kim, neyi bekliyor?

Koşullar bu. Bir kavga yürütülecekse eğer, bu koşullarda yürütülecek. Bir direniş örgütlenecekse bu koşullarda yapılacak.

Örneğin sol neyi bekliyor? Kanın kendiliğinden durmasını mı? Durmayacak... Barış çağrıları mı durduracak kanı? Yakın geçmişin yüzlerce örneğiyle biliniyor. Kutsal barış savaşsız kazanılamıyor.

Solun büyük çoğunluğu kendi küçük dünyasından bakıyor PERPA'ya. Çoğunun PERPA'ya ilişkin ilk sorusu "hangi taraftandılar" diye başlıyor. PERPA'yı çözümlemiyor sol... Gözler protestolarda, hiç değilse cenaze töreninde onları arıyor. Bulamıyor. Bırakın protestoyu, cenazeye katılmayı, "duyarlı" sosyalist basın birkaçı dışında muhabir bile gönderecek önemde görmüyor PERPA katliamını... Gazi Mahalleesi'nde halkın tecrit ettiği, sahip çıkmadığı iki darbecinin cenazesine sahip çıkmakla övünenler, Gazililerin kadın-erkek, yaşlı-çocuk 1500'e yakın insanla sahiplendiği devrimcilerin cenaze töreninde yoklar.

Darbeciler için büyük büyük ilanlar veren sosyalist basın, PERPA'da katledilenler için "kamuoyuna" söyleyecek bir şey bulamıyor.

PERPA'yı görmeyen, PERPA'yı görmenin yükleyeceği sorumluluktan kaçan sol, PERPA'da akan kanın anlattığını anladığında -muhtemeldir ki- iş işten geçmiş olacak.

Kendisine devrimciyim diyen, demokratım diyen insanlar neyi bekliyor acaba? PERPA onlara göre yalnızca bir haber mi? Yok değilse, bu sessizlik niye? Devrimci tanımlamasının örgütsüz taşınabileceği süreç aşılmıştır artık bu ülkede. Örgütsüzlüğü bugüne kadar sırtında bir kambur olarak taşıyageden devrimciler, demokratlar bir tercihle karşı karşıyadırlar. Ya bu sıfatlardan vazgeçecekler ya da örgütlülüğü tercih edeceklerdir. Gerillayı, savaşçıları hedefleyen katliam ve infaz politikası onlara kadar uzandığında eğer bu tercihi yapmamışlarsa onlar için de geç kalınmış olacaktır artık.

İnsan olmanın onurunu savunan hak ve özgürlüklere inanan ve kendi durüstlüğüyle bunun mücadelesini veren "sosyal demokrat partilerin tabanındaki demokratlar neyi bekliyor? Üyesi olduğunuz partinin iktidarında infazlar bir politika haline dönüştürüldü. Protesto ettiniz. Soru önergeleri verdiniz. Duyarlılığınızla kendi binalarınızdan "Yargısız İnfazlara Hayır" pankartları sallandırdınız. Ama infazlar, katliamlar, kayıpla SHP'nin tam desteğiyle sürüyor. Partinizin adında "sosyal demokrat" etiketi olması tabanın söz ve karar hakkını güvenceye alamıyor ne yazık ki. İnfazlara, katliamlara, iktidarın -üyesi olduğunuz partinin de ortağı olduğu iktidarın- Türkiye halklarına açtığısavaşa karşıysanız yapacağınız tek şey var. İnfaz politikalarının üretildiği, katliamlara onay verilen o çatıyı terk etmek.

Binlerce ceset torbasının sipariş verildiği, Meclis ve Genelkurmay koridarlarında binlerce yurtseverin, devrimcinin katledilmesinin planlandığı, terörün pervasızlığıyla her gün sıradan insanları katlettiği bir ülkenin insanları, böyle bir ülkenin solu, bunlar hiç yokmuşçasına yaşayamaz.

İşçiler, memurlar neyi bekliyor? Ücret zamlarının dışında da bir dünya var yaşadıkları topraklarda. Ve bu da gerçekte onların dünyasının bir parçası. İşçiler, memurlar "Sadaka Değil Hakkımızı İstiyoruz" dövizleriyle, "İşçiyiz Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyemesin diye katlediliyor insanlar PERPA'da.

Ülkemizin emekçileri kendilerine güvenmelidir. Ülkemiz solu kendine ve halka güvenmelidir. Halklarımız birbirine güvenmelidir. Terörün gücü kadar-i mutlak değil. Karşı çıkma, savaşma cesaretiyle durdurulur halkın kanı. Savaşırsak döktüğü kanda boğulur oligarşi.

Direnerek, savaşarak göreceğiz bu kan denizinin ufkundaki kızıl güneşi.

O güneşin doğmasını hiçbir güç engelleyemeyecek...

Politikada Bu Hafta

Terörün pervasızlığı sorumluluklarımızı artırıyor

İktidarın izlediği terör ve katliam politikası '80 öncesinde siyasal yaşamı belirleyen bir talebi, halkın can güvenliği talebini giderek öne çıkarıyor.

Faşist saldırıların yaşandığı '80'e doğru, hangi kahvehanede öldürüleceğini, hangi durakta, sokakta kurşunlanacağını bilemez hale gelen insanlar, bugün de yeniden aynı tabloyu yaşan:aya başlıyorlar. Tek farkla; dün kendilerine her an yönelebilecek olan namluların arkasında sivil faşistler duruyordu; bugün ise tüm resmiyetiyle polis var. Tetiği çeken eller devletin maaşlı elleri.

Sivil faşistler devletin halka ve devrimcilere yönelik saldırılarında devleti gizlemeye dönük bir perdeydi. Şimdi sivil faşistlerin yerini savcılar, mahkemeler, DGM'ler alıyor. Bu resmi güçlerin gerçekleştirdiği katliamlar, açıkan davalarda verilen beraat kararlarıyla gizlenmeye çalışılıyor. "Failler" bulunamıyor!

Ancak bu katliamların bir de "açık" yönü var. Herkesin duyabileceği, görebileceği şekilde, "halkın gözü önünde" gerçekleştiriliyor. Bütün bir halkı teslim almaya yönelik muhtevasını, iktidarın terörle sonuç almadaki pervasızlığını da ortaya koyuyor.

Bir yıla ayarlanmış "bitirme" planlarıyla, sivil faşistleri özel tim ordusu içinde istindam edip kontrgerillayı resmileştirmesiyle Türkiye'nin kopkoyu bir karanlığa itilmeye çalışıldığı, oligarşinin Türkiye halklarıyla bir hesaplaşmaya girdiği bugün, kimsenin geride durmaya hakkı yoktur. Bugün katliam ve infaz politikasının yurtseverleri ve devrimci hareketi hedefliyor görünmesi, kimseyi, bekki devrimci demokrat olmak iddiasındakileri yanıltmamalıdır. Kürdistan'da uygulanan katliam politikası çoktan "yalnızca gerillayı" hedefliyor olmaktan çıkmış, kontrgerillanın namluları halkın bütününe yönelmiştir. Kentlerde ise evlerde, sokaklarda, işyerlerinde gerçekleştirilen yerinde infazlar devrimci hareketin savaşçılarıyla sınırlı değildir. İşte 13 Ağustos'taki PERPA katliamı, işte Digor, Malazgirt katliamları ve diğerleri .

Herkes şundan emin olmalıdır ki katliamlar, infazlar hangi boyuta ulaşırsa ulaşsın yurtsever hareketin ve devrimci hareketin mücadelesini boğamayacaktır. Oligarşi bugünkü düzenlemeleriyle kendi demagojisinin iflasını da sergiliyor. Yoğunlaşan gerilla eylemleri için "son çırpınıaları " değerlendirmesini yapan oligarşi aynı süreçte özel timin sayısını 1500'den 30 bine çıkarıyor; her operasyondan sonra "belini kırdık, beynini dağıttık" açıklamasını yaptığı devrimci harekete karşı önlem üstüne önlem alıyor. Oligarşi demeçlerindeki tüm güçlülük gösterisine karşın Kürdistan'daki gerillayı ve devrimci hareketi yok edemeyeceğini, yenemeyeceğini görmüştür.

Devrimci hareket mücadelesini, çizgisini ısrarla sürdürecektir. Çünkü Türkiye halkları için sistem içi çözümler, düzen partilerinin umut olma devirleri bitmiştir. Oligarşi bu noktada politikasını açık oynamaktadır. Ya "bizden ol sesini çıkarma" ya da "zulümlerden zulüm beğen" denmektedir. Halklarımızın öncelikle bu saldırıları bertaraf edecek, terörü durduracak ve giderek kurtuluşunu sağlayacak düzen dışı alternatiflere ihtiyacı vardır.

Devletin terörünü her alanda artırdığı, demokratik mevzilere en vahşice biçimlerle saldırdığı ülkemizde demokrasiden söz etmek artık yalnızca ikiyüzlülük ya da siyasi körlüktür. Bu nokta doğru değerlendirildiğinde devrimciler, yurtseverler, kısaca emekten yana olan tüm kesimler için önlerindeki süreç ve görevler hiçbir tereddüte yer bırakmayacak biçimde açığa çıkmaktadır. Halklarımızın terör dalgası altında ezilmesini çaresizlik içinde boğulmasını engellemek zorunluluğu, bugün özel bir görev olarak önümüzdedir.

Türkiye soluna, halkın tüm kesimlerine sesleniyoruz. Kendi sokağımızda, işyerlerimizde yeni PERPA'lar yaşamak istemiyorsak yapacak tek şey var: Sesimizi çıkarmak.

Kuşkusuz bu çağrı yeni değildir. Ancak hiç kimse sıradan protestolarla, adet yerini bulsun diye yazılıp yayınlanan basın açıklamalarıyla "gereken tepkiyi gösterdik" demek lüksüne sahip değildir. Bu tek tek insanlar için ancak kendini aldatmak olur; gruplar örgütler, iddia sahipleri içinse halka karşı sorumsuzluk.

Tek tek bireyler olarak ya da devrimci-demokrat gruplar, örgütler olarak sorumluluğumuza sahip çıkmalıyız.

Perpa'da k

SAĞ YAKALANDILAR; "ÖLÜ ELE GEÇİRİLDİLER"

"Sadece Nebi Akyürek'in kaynını (Sabri Atılmış) dışarı çıktığında yakaladıklarını gördüm." (Adının açıklanmasını istemeyen bir görgü tanığı.)

"Bir görgü tanığı operasyon sırasında kızın 'Durun ben çıkıyorum' dediğini ve bacağından yaralı bir halde çelik yelekli timler tarafından götürülürken gördüğünü anlattı."

(Cumhuriyet, 14 Ağustos 1993)

ÖNCE KURŞUN, SONRA 'TESLİM OL' ÇAĞRISI

Perpa esnafı önce yoğun silah sesleri geldiğini, on dakika kadar sonra "teslim ol" çağrısı duyduklarını anlatıyor. "Nebi'yi öldüren kurşun başının arkasından girip, sol gözünü parçalayıp götürerek çıkmış. Belli ki onu her gün yaptığı gibi arkası dönük köfte kızartırken kurşunlamışlar. Teslim ol çağrısı yapıldığı yalandır."

(Habip Akyürek, Nebi Akyürek'in ağabeyi)

13 Ağustos günü Perpa'da bulunan binlerce insan silah seslerinde irkildiğinde saat 12'yi henüz 10 dakika geçiyordu. 10 dakika önce kafeteryadan ayrılan Mustafa Akyürek hiçbir şeyden habersiz Şişli Vergi Dairesi'ne giderken ortağı olduğu kafeterya bir savaş alanına dönmüştü bile....

Perpa'daki yüzlerce insan boş koridorlarda yankılanarak büyüyen silah seslerinin nereden geldiğini, ne olduğunu merak ediyordu. Biraz ürkekçe de olsa kapılara çıkmışlar, seslerin geldiği tarafa yönelmişlerdi. Fakat fazla gidemediler, her yer polis kaynıyordu. Bütün geçiş noktaları, merdivenler, koridorlar ve girişçıkışlar çelik yelekli sivil polisler tarafından tutulmuştu. Sivil polisler koridorlara çıkan insanları dükkanlara sokup yere yatmalarını söylüyorlardı. Hiç kimse 11. kattaki Cafe Beyaz Saray'a yaklaştırılmıyordu.

Yaklaşık 10 dakika sonra silah sesleri kesildi. O ana kadar silah seslerinden başka hiçbir şey duymayan çarşı esnafı şu iki sözcüğü duydu: "Teslim olun!" Girtlağını yırtarcasına bağıran biri arka arkaya tekrarlıyordu: "Teslim olun, Türk polisine teslim olun!" Bu sese katılan birkaç "Teslim olun" sesi daha duyuldu. Ancak yanıt gelmiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra kulakları sağır eden aynı silah tarakaları bir kez daha sardı ortalığı. Aralıklı atışlardan sonra silahlar sustu. Telsiz sesleri operasyonun bittiğini duyuruyordu. Perpa'nın 11. katı artık kan ve barut kokuyordu.

Mustafa Akyürek Perpa'ya döndüğünde kapıların tutulmuş olduğunu, polisin kimseyi içeri almadığını gördü.

"Yazarkasanın senedi vardı. Nebi yatırmaya imkan bulamadığını söyleyerek senedi bana vermişti. Yeğenimle birlikte saat 12.00 civarında çıktık dükkandan. Senedi Şişli Vergi Dairesi'ne yatırıp geri döndüğümde her taraf polis kaynıyordu. Kapıda beni içeri almadılar önce. Kafeteryanın sahibi olduğumu söyleyince sivil polisler beni tutup bir arabaya attılar. Gayrettepe'de gözlerimi bağlayıp 8 saat boyunca sorguya çektiler. Eğer 10 dakika önce çıkmış olmasaydık kafeteryadaki 5 kişi gibi ben de, yeğenim de ölmüş olacaktık."

"Operasyon" tamamlanmış, 5 insan öldürülmüştü. Sıra Menzir'in gösterisine gelmişti: "155 polis imdat telefonuna bir ihbar geldi. Ekiplerimiz ihbarı değerlendirdiler. 'Teslim ol' çağrısında bulunan polislerimize ateşle karşılık verilince çatışma çıktı. Operasyon sonucu biri kadın 5 teröist ölü ele geçirildi."

"Ölü ele geçirilen 5 terörist"in kimliklerini bilmiyordu Menzir. Üstlerinde kendi gerçek kimlikleriyle kanlar içinde yatan Mehmet Salgın, Hakan Kasa, Nebi Akyürek, Selma Çıtlak ve Sabri Atılmış'ın adlarını öğrenecek zamanı bile olmamıştı...

Sabri Atılmış 16 yaşındaydı. 20 gün önce gelmişti Bingöl'den. 20 gündür Beyaz Saray'da akrabası Nebi Akyürek'in yanında çalışıyordu.

"Olaydan 5 dakika kadar önce yemek yiyip çıkmıştım. İyi ki erken çıkmışım. Çatışma sürerken polis içerdekilerde silah olduğunu söyleyerek bizi uzaklaştırdı. Çatışmayı görmedim. Sadece Nebi Akyürek'in kaynını dışarı çıktığında yakaladıklarını gördüm." (Adının açıklanmasını istemeyen bir çarşı esnafı)

Selma Çıtlak 22 yaşındaydı. 4 yıl önce Giresun, Görele'den gelin gelmişti İstanbul'a. 3 yaşında Burcu adında bir kızı ve bir aydır çalıştığı bir işi vardı. Şimdi kasiyerlik yaptığı kafeteryanın 20 metre uzağında bedenindeki kurşunlarla boylu boyunca yatıyordu.

"Operasyon tamamlandıktan sonra gazeteciler savcı gelene kadar olay yerine yaklaştırılmadı. Bir görgü tanığı operasyon sırasında kızın 'Durun ben çıkıyorum' dediğini ve bacağından yaralı bir halde çelik yelekli timler tarafından götürülürken gördüğünü anlattı. Gazeteciler olay yerine alındıktan sonra kasiyer Selma Tan'ın (doğrusu Çıtlak -bn-) cesedinin kafeteryanın 20 metre kadar uzağında başı bir dükkanın camekanından içeriye girmiş halde yattığı görüldü. Cesedin bacağında ve kalbinin üzerinde kurşun yarası olduğu gözlendi..." (14 Ağustos, '93 Cumhuriyet)

Nebi Akyürek kafeteryanın sahibiydi. Ağabeyi Mustafa Akyürek saat 12.00 civarında dışarı çıktığında Nebi her günkü işini yapıyordu.

"Nebi'yi arkası dönük öldürmüşler. Onu öldüren kurşun başının arkasından girip sol gözünü parçalayıp götürerek çıkmış. Belli ki onu her gün yaptığı gibi arkası dönük köfte kızartırken kurşunlamışlar. 'Teslim olun' çağrısı yapıldığı yalandır. Böyle bir şey olsa hiç olmazsa dönüp bakardı. Olay açık bir infazdır. Nebi ve diğer insanların daha ne olduğunu anlamadan taranarak öldürüldükleri açıktır." (Habip Akyürek, Nebi Akyürek'in büyük ağabeyi)

Mehmet Salgın ve **Hakan Kasa** Devrimci Solcuydular. Devrimci Sol, Mehmet

Av. A.Rıza Dizdar: "Burada en zor iş öldürmek olurdu; o yapılmış."

17 Ağustos günü Perpa'da incelemelerde bulunan ÇHD, İHD ve ÖZGÜR-DER temsilcileri herhangi bir çatışma izine rastlanılmadığını belirterek polisin 'tanık bırakmamak' amacıyla hareket ettiğini ifade ettiler. SHP Parti Meclisi'nden Av. Tülay Ateş'in de katıldığı inceleme sonrasında ÇHD Başkanı

ÇHD, İHD ve ÖZGÜR-DER temsilcileri Perpa'da incelemelerde bulundular

"Herşeyaçık, doğrudan infaz yapılmış"

Av. A.Rıza Dizdar çeşitli yönlerden operasyonu değerlendirdi.

"Şimdi biz burada teknik bir inceleme yapacağız. Teknik incelemeden sonra çalışmalarımızı basına yazılı bir metin halinde duyuracağız. Yani nedir, ne değildir görmemiz lazım. İçeriye baktığımız zaman buradan net bir şekilde görülen unsurlar kurşun delikleri... Bu giriş delikleri görüldüğü biçimde dikkat ederseniz kurşun girişleri burdan olduğu için cam parçaları içeri düşmüş. Dışa düşmüş vaziyette değil. Ve büyük mermi kullanılmış. Şuradaki kurşunların, çarpan kurşunların görüldüğü gibi masanın üstüne düşmüş vaziyette duvarlara bakıldığında duvarlarda geniş çaplı kurşun yaraları var. Karşı duvarda yani tüm basın mensubu arkadaşların da tespit edecekleri gibi maktüllerin bulunduğu bölgede buzdolabının arkasındaki alan olduğu gibi taranmış durumda. Masanın üzerinde bira kutuları, meyva içecekleri bir takım karışıklıklar var. Ve masaya doğru da ateş edilmiş, öndeki ısıtma cihazı bile devrilmiş, birçok kurşun darbesiyle tahrip olmuş. Sizler de buraya gelirken görmüşsünüzdür, son derece labirent şeklinde bir yer burası. Buradan kaçabilmek için ya bu merdivenlerden aşağı inmek lazım veya asansöre binmek lazım ve yahut yukarı çıkmak lazım. Dükkanın bulunduğu yerin konumunu gördüğünüz gibi, koridor girişleri ve merdivenleri işaret ederek) şurada mevzilenen insanlar buradan çıkan insanları rahat bir şekilde yakalayabilecek durumdalar. Gene dikkat ederseniz etraftaki dükkanlar boş. Yani bir başkasına zarar verilebileceği iddiasında bulunamazlar. Yani bundan bir başkaları zarar görecek iddiasında bulunamayacakları boyutlarda durum. Doğru yazılıyorsa saptırmadan yazılıyorsa yaptıklarını demin de söylediğim gibi kamuoyunun takdirine bırakıyorum. Dıştan içeri doğru ateş açılmış, demek ki olduğu gibi taranmış. Dükkanın camları hepsi aynı derecede büyük mermi ile delinmiş.

Biz hukukçu gözüyle çatışma izi görmediğimiz gibi, mesleği akıl doktorluğu olan Sayın Aktura'nın bugünkü beyanatını esefle okuduk. Kendileri olay mahline gelmiş olsalardı, bu şekilde beyanat vermezlerdi. Burada kim olursa olsun insanların canlı yakalanması

atliam

MUSTAFA AKYÜREK: TERÖRİST KİM?
"Daha Bingöl'den geleli yirmi gün olmuştu. 16 yaşındaki bir çocuğu öldürüp, eline silah bırakmak adalet mi? Terörist Sabri'yi öldürenlerdir."
DEVRİMCİ SOL: "Katledilen insanlardan Mehmet Salgın ve Hakan Kasa dışındaki üç insan örgütümüz üyesi değildir. Katliam darbeci kontra-kontrgerilla işbirliği ile düzenlenmiş planlı bir saldırıdır.

Salgın'ın Topkapı bölgesi milis komutanlarından, Hakan Kasa'nın ise yine milis üyelerinden olduğunu açıkladı. Açıklamada katledilen diğer insanların örgüt üyesi olmadığı, olay yerinde en fazla iki tabanca bulunabileceği, diğer tüm silah ve patlayıcıların polis senaryosu gereği konulmuş olduğu belirtildi. Mehmet Salgın ve Hakan Kasa'nın Kartal Topselvi Karakolu baskını ile hiçbir ilgileri olmadığı vurgulandı.

Polis "İşini" Bitirdi Sıra Basında

Perpa'da polis artık işini bitirmiş ve beş insanı katletmişti. Görevini yapma sırası burjuva basına gelmişti. Emniyetin hiçbir zaman "isminin açıklanmasını istemeyen yetkilileri" ile birlikte hızla durum değerlendirmesi yapıldı. İlk bakışta kamuoyuna yapılacak açıklama hazırlanmıştı. Ama açıklama gerçekten çok alelacele hazırlanmıştı, doğal olarak bir gün sonra gazetelerde çıkan haberler çelişkilerle doluydu. Ertesi gün yayınlanan haberler ise çelişkileri daha da artırıyordu.

Tercüman gazetesinde 14 Ağustos günü Tufan Akçen ve İbrahim Uyar imzası ile çıkan habere göre "Polis Dev-Sol'un canına" okumuştu. Bir ihbarı değerlendiren polis beş militanı öldürmüştü. Oysa haberi okumaya devam ettiğimizde Cafe'nin buluşma amacıyla kullanıldığı ve Selma Çıtlak'ın garson olarak çalıştığının yazıldığını görüyoruz. 15 Ağustos günü yine Tufan Akçen imzası ile yayınlanan haberde ise öldürülen Sabri Atılmış'ın PKK'dan kaçarak İstanbul'a geldiği yer almıştı. Operasyonun gerçekleştirilme nedeni bu kez değişmişti. Militanları ele veren ihbar "Bedri Yağan yanlıları" tarafından yapılmıştı. Haberde Nebi Akyürek ve Mehmet Salgın'ın daha önce gözaltına alınmış olmaları nedeniyle yargılandıkları da ortaya çıkartılmıştı.(!)

Milliyet gazetesinde yer alan haber ise tam bir çelişkiler yumağı halindeydi. Polis operasyonun 15 dakika sürdüğünü açıklarken Milliyet gazetesine göre yarım saat sürmüştü. Milliyet muhabiri bir de patlama duymuştu, bununla da yetinmeyip kendisine ait kimliği ile işyerinde çalışan Selma Çıtlak'a ait bir de kod isim bulmuş ve kendisini çevreye Selma Tan olarak tanıttığını keşfetmişti. Bu arada haberde Necdet Menzir'in 155 polis imdat telefonuna gelen ihbar üzerine operasyonun gerçekleştirildiğini söylediği yer alırken, son paragrafta "Bir Polis Yetkilisi teröristleri sabah erken saatlerden itibaren takip ettiklerini sözlerine ekledi" deniliyordu.

Meydan gazetesi ise Perpa'daki katliamı "Karakol baskınından 36 saat sonra öldürüldüler" manşetiyle duyuruyordu. Haberi yazan ekibin başında iyi tanıdığımız hızlı gazeteci Ahmet Akpak yer alıyordu. Polis bu sefer Cafe'de bir buluşmayı önceden haber almıştı. Meydan gazetesine göre Menzir beş kişinin bir gün önce Topselvi Karakolu'na baskın düzenleyenler olduğunu söylemişti. Bir gün sonra, imzasız ama kimin tarafından yazıldığı rahatlıkla anlaşılan habere göre ise "Öldürülen teröristler suikast yapacaktı." Polis yetkilileri yaptıkları incelame sonucu öldürülen beş kişinin suikast ve soygun hazırlığında olduklarını tespit etmişti.

Sabah gazetesinin kaşarlanmış şube muhabirlerine göre ise Perpa'nın karargah haline getirildiği ortaya çıkmıştı. Çatışma iki yüz metre uzunluğundaki koridorda olmuştu. Ne hikmetse çevre dükkanların camları sağlamdı. Sabah gazetesine göre de Cafe sabah saatlerinden itibaren kuşatılmıştı. Hatta iki otobüs dolusu çevik kuvvet polisi de Perpa'yı sarmıştı. Ona rağmen kaçmalarını önlemek için öldürülmüşlerdi. Üstelik Türkiye gazetesine göre Nebi Akyürek'in elinde olan Ruger marka silah Sabah gazetesinde Selma Çıtlak'ın eline geçmişti.

Perpa katliamında bir "kayıp"
Erdoğan Şakar nerede?

Erdoğan Şakar Perpa katliamının yaşandığı günden bu yana ortada yok... Ailesinin verdiği bilgiler onun "kaybedilme" ihtimalini ortaya koyuyor. Erdoğan Şakar Perpa'da katledilen Nebi Akyürek'in yakın arkadaşı idi.

Eşi Hanım Şakar, Erdoğan'ın o gün sabah evden çıkarken "iş aradığını ve bunun için Nebi'nin yanına gidebileceğini" söylediğini vurguluyor.

Hanım Şakar 16 Ağustos'ta eşinin gözaltında bulunup bulunmadığını öğrenmek için DGM Başsavcılığı'na başvurdu. Aynı gün savcılıkça Erdoğan'ın gözaltında bulunmadığı bildirildi.

Halkın Hukuk Bürosu avukatları 19 Ağustos'ta STP'de yaptıkları açıklamada Erdoğan Şakar'la ilgili araştırma bulguları açıkladıktan sonra ulaştıkları sonucu şöyle değerlendirdiler:

"Biz biliyoruz ki, Erdoğan kayıp değil, emniyetin karanlık odalarının birinde. Belki de katledildi. Emniyetin bir an önce Erdoğan Şakar hakkında ailesine ve kamuoyuna bir açıklama yapmasını istiyoruz."

Erdoğan Şakar nerede? Bu soruyu hep birlikte soralım, yanıtını isteyelim ve takipçisi olalım.

ÖZGÜR-DER'lilerin, İYÖ-DER'lilerin, OKM ve İHD temsilcilerinin katıldığı basın toplantısında tüm demokratik kamuoyu duyarlı olmaya çağrıldı.

Evet, katliamlar, infazlar, "kayıp"lar... Terör en aşağılık biçimlerde uygulanıyor.

İnfazlara, katliamlara, kayıplara dur demek için kaybedilecek zaman ve beklemek için bir neden yoktur.

Faşizmin katlettiği devrimcileri bağrına basan halk, katilleri lanetledi.

mümkün. En zor iş öldürmek. İşte o becerilmiş burada. Yani en zor iş olan öldürmek fili burada becerilmiş. Burada bir çatışmanın unsurları yok. Burada ortada görülen taranma! İçerden dışarıya ateş edilmiş olsa şu karşı camlarda en azından kurşun izleri olurdu . Bakın, siz görüyor musunuz? Bu nasıl çatışmadır Bir içeriden dışarıya ateş edildiğine dair tek iz yok. Kafeterya kalbura dönmüşken... Ben bir şey anlayamadım. Silahlar bulunur bulunmaz acaba silah eylemde kullanıldı mı diye nedense basın mensupları kullanıldı diye belirttti. Balistik raporu alınmayan bir silah nasıl kullanıldı. Kendi kendine mi kullanıldı? O zaman bazı kuşkular uyanıyor. Demek ki bu silahları birileri kullandı. Kullananlar biliyor ki oraya koydu. Kafeterya dışında öldürülen insanlar var. Üstelik dışarıya çıktıkları görülmüş. Burada sorgudaki en önemli delil olan insan unsuru ortadan kaldırılıyor. Yani insanı susturuyorsunuz. Daha önce Moda'da Ergül'ün başına gelenleri hatırlayın. Tesadüfen kurtuldu Ergül. Görseler onu da öldüreceklerdi. Burada öldürmüşler... Hangi ülkede böyle şeyler görülüyor? Şu mermi hangi silahtan atılmış, hangi tür silah? Dikkatinizi çekiyorum. Bu harplerde mi kullanılan silah. Böyle bir silah, buna bakın lütfen. Şu merminin giriş şekline bakın. Nasıl bir silah ki açtığı deliğe bakın. Burası karanlık. Menzir birtakım beyanatlarda bulunuyor. Kendisini açık açık davet ediyoruz. Menzir'le her yerde her zaman hukuksal boyutlarda tartışmaya hazırız.Sayın Menzir bugün insanları öldürüyor, Menzir'in görevi insanları öldürmek değil. İnsanları öldürmeden yargı makamlarının önüne getirmektir.'

İHD İstanbul Şubesi adına konuşan Av. Eren Keskin şunları söyledi:

"Her infaz sonrası aynı durumlarla karşılaşıyoruz. Hiçbir çatışma izine rastlayamıyoruz. Senaryo hiç değişmiyor. Çünkü devlet aynı, polis aynı. Senaryoyu değiştirmek bizim elimizde. Biz sustukça, kamuoyu sustukça bu yargısız infazlar devam edecektir. Ve susan, susarak onay veren insanlar, bir gün sıra kendilerine geldiğinde belki konuşmak isteyecekler ama o zaman da konuşamayacaklar. Söylenecek başka bir şey yok. Menzir Hülya Avşar'ın şarkılarını dinlerken insanlar burada yakınları için ağlıyorlar. Siz basın mensubusunuz öldürülen insanlarla aynı düşünceleri paylaşmıyor olsak bile gözlerimiz aynı gerçeği görüyor. Her şey o kadar açık ki çatışma izi görüyor musunuz? Hayır, biz görmüyoruz.

ÖZGÜR-DER Başkan Yardımcısı Solmaz Artar ise incelemelerden çıkardıkları sonuçları gazetemize şöyle anlattı:

"Operasyonda öldürülen insanların ön otopsilerine ailelerin istemine karşı avukatların alınmaması bile çok şeyi gösteriyor. Katliam yerinde de gördüğümüz gibi polis çok güçlü silahlarla kafeteryayı kalbura çevirmiş. Üstelik kafeteryanın dışında, basından okuduğumuz, adını açıklamaktan çekinen esnaf tarafından sağ görülen ve öldürülen insanlar var.

Polis tanık bırakmamak için bilindiği kadarıyla en azından iki kişiyi, Selma Çıtlak ve Sabri Atılmış'ı sağ yakaladıktan sonra öldürmüş. Selma Çıtlak'ın cesednin bulunduğu yerde yukarıdan aşağıya ateş edildiğini gösteren önemli bir ipucu var. Cam çerçevesine yukarıdan giren kurşun Selma Çıtlak'a yerde yatarken ateş edildiğinin açık kanıtıdır.

Sıra kimde?

'80 sonrası Tuzla katliamı ile başlayan yerinde infazların Perpa katliamı ile yeni bir boyuta sıçraması kamuoyunda yoğun tepkilere neden oldu. Menzir komutasındaki ölüm mangalarının, bu kez tanık bırakmamak için hiçbir şeyle ilgisi olmayan sıradan insanları katlederek açık bir yok etme operasyonuna giriştiklerini gören çeşitli kesimler tepkilerini dile getirdiler. Burjuva basın bile ilk günkü kan kokan manşetlerden sonra Selma Çıtlak'ın, Nebi Akyürek'in ve Sabri Atılmış'ın "terörist"liklerinden şüphe ettiğini ortaya koydular. Genelkurmay brifinginden sonra devrimci ve yurtseverlere saldırıda kudurgan bir üslup edinen burjuva basının, katledilenlerin aileleri ve yapılan açıklamalar karşısında katliamı savunamaz hale geldiği görüldü.

Katliama yönelik tepkilerdeki vurgu halkın can güvenliği noktasındaydı. Katliamların nasıl tertiplendiğinin, insanların 'nasıl' katledildiğinin belli olduğu vurgulanarak, Menzir'e, İçişleri Bakanı'na ve hükümete şu soru soruldu: "Sıra Kimde?"

Okmeydanı'nda yaşanan katliamın ardından duyarlı çevreler ilk tepkilerini yaptıkları basın açıklamaları ile dile getirdiler. Yapılan açıklamalar bir yandan hangi koşulda olursa olsun katliamlara sessiz kalınmayacağını sergilerken, birkaç devrimci hareket dışındaki devrimci-demokrat çevrenin "ilkeleri" ardına sığınarak sessiz kalmaları ne kadar duyarlı olduklarını gözler önüne serdi.

19 Ağustos: Perpa'da kırmızı karanfiller. Devrimciler katliamı protesto ederek şehitleri anıyorlar.

Katliamın ardından Halkın Hukuk Bürosu olayın açık bir infaz olduğunu ve otopsilerin oldu-bittiye getirilerek, bunun gizlenmeye çalışıldığını açıkladı. Cinayetlerin peşini bırakmayacaklarını belirten Halkın Hukuk Bürosu avukatları yaptıkları açıklamada otopsilere katılmalarının engellendiğini açıkladılar. Halkın Hukuk Bürosu avukatları, ailelerin düzenlenen otopsi tutanaklarını kabul etmeyeceklerini söylemeleri üzerine savcının "Hangi avukatların otopsiye katılmasını istiyorsunuz? Yoksa Halkın Hukuk Bürosu'nun mu. Gerek yok. Olmuş bitmiş işte. Alın götürün cenazelerinizi." dediğini belirterek, yasaların çiğnendiğini vurguladılar.

Marmara ÖZGÜR-DER'le, OKM (Ortaköy Kültür Merkezi), Grup Yorum, Grup Özgürlük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, FOSEM, Tavır dergisi adına yapılan açıklamalarda ise, artık hiç kimsenin can güvenliğinin kalmadığı vurgulanarak, "Herkes her an evinde, yolda, sokakta ya da bir kafetarya otururken öldürülebilir." dendi.

Demokrasi Partisi ve Odak dergisi tarafından yapılan açıklamalarda ise, Perpa katliamı lanetlenerek, katliamın topyekün savaşın bir parçası olduğu belirtildi.

SHP'de Huzursuzluk: Çengel Perpa'da

Katliamın böylesine açık sahnelenmesi SHP içinde de yoğun bir tepkiye neden oldu. İnsanlık onurunu yitirmemiş pek çok SHP'li ortağı oldukları iktidarın em-

Yüzlerinde gehitlerine sahip çıkmanın gururu vardı

Gazi Mahallesi'ne gidiyoruz. Perpa'da 13 Ağustos günü polis tarafından katledilen Mehmet Salgın ve Hakan Kasa'nın cenazeleri Gazi Mezarlığı'nda toprağa verilecek.

Gazi Mahallesi girişinden itibaren olağanüstü bir polis işgaliyle karşılaşıyoruz. Sokaktaki polislerin yüzünden korku okunuyor.

Gazi Mezarlığı'nın yanındaki Merkez Camii'ne geldiğimizde polisin işgalini daha iyi görebiliyoruz. Minibüsleri, otobüsleriyle sanki İstanbul'un sivil ve çevik kuvvete bağlı polisleri Gazi'ye toplanmışlar. Bütün mezarlığın çevresi ellerinde silahlarını halka doğrultmuş bekleyen polisler tarafından çevrili.

Halk yavaş yavaş cami çevresinde toplanıyor. Polisin çevrelerini sarmış olmasına aldırmıyor insanlar. Üçer, beşer, onar toplananların sayısı artıyor. Kızıl bayraklara sarılı tabutların etrafını çevreliyorlar.

Devrimci Mücadelede İşçiler, Memurlar, Avukatlar, Sanatçılar, Sakatlar, Devrimci Gençlik, Mücadele Gazetesi, Halkın Gücü Okurları, Devrimci Sol Davası Tutsakları şehitlerine olan saygılarını ifade eden çelenklerini cenazeye göndermişler. SHP İstanbul İl Başkanı Yüksel Çengel de çelenk gönderenlerin arasında.

Aileler Mehmet ve Hakan'ın resimlerini taşıyorlar. Alınlarında kızıl bantlar taşıyan bu insanlar gururla bakıyorlar şehitlere. Hakan'ın annesi Fatma Kasa haykırıyor: "Bu ülkede çay içmek, ekmek yemek yasak mı? Benim 18 yaşındaki çocuğumu yediler. Hatası varsa arasaydılar. Kanun, adalet bu mu? Kızımın başını sürekli polis ol diye yiyordum. Şimdi kesintikle böyle demiyorum. Polisin yüzünü gördüm, polis mi, lanet olsun! Gençleri öldürmek için mi iktidar oluyor, başa geçiyorlar. Tansu Çiller bunun için mi başbakan oldu?" Başkaları da katılıyor onun sözlerine: "Bu bir katliam. Devlet çocuklarımızı katlediyor."

Bir kadın beliriyor, gözleri kan çanağına dönmüş. Sesi lanet okumaktan kısılmış. Ama vakur, artık ağlamıyor. Belli ki tanıyor düşmanı. Devrimcileri de tanıyor ve bağırıyor kalabalığın içinde: "Onlar halkın çocukları. Onlar ölmedi, şehit oldular. Devletin yargıcı, hakimi var. Bu insanların suçlan varsa yargılanabilirlerdi. Öldükten sonra bacaklarını bile kırmışlar. Lanetliyoruz onları. Bir de halkın karşısına çıkıp biz halkız diyorlar. Halk böyle yapmaz. Kahrolsun faşist köpekler. Amerikanın yetişmişleri."

İnsanlar öfkeyle dolu. Herkes bir şeyler anlatmak, gerçekleri haykırmak istiyor. Burjuva basınına kızıyorlar, muhabirlere "gerçekleri yazın" diyorlar sürekli.

Cenazeler camiden alınıp, mezarlığa götürülürken, kısa geçiş yolunu tercih etmiyor kimse. Geri dönüp, ana giriş kapısından giriyorlar mezarlığa. Önlerini kesen polisleri yarıp geçiyorlar. "Ölülere bile saygınız yok. Ölülerimizden korkuyorsunuz" sesleri yükseliyor insanlardan.

Mezarlığa giriyoruz. Ailelerinin isteği üzerine yan yana gömülecek. Mehmet ve Hakan. Son bir kez yüzleri açılıyor şehitlerin. Sanki gülümsüyorlar. Gururlu, şehit olmanın onurunu taşıyan bir ifade okuyoruz bu yüzlerden. Önce kırmızı bezlere sarılıyor kefenleri. Daha sonra da o cok sevdikleri, onun onuruyla yaşayıp, uğruna şehit düştükleri bayrağa, Devrimci Sol bayrağına sarılıyorlar. O anda karanfiller yağıyor mezar başına.

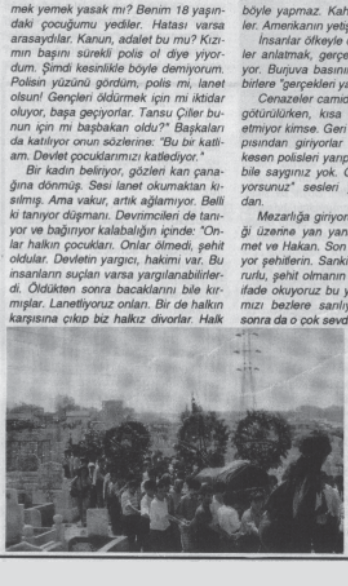

Onlara ölüm yok. Onlar ölümsüz. Her an, her zaman bizimle birlikte olacaklar

Hep bir ağızdan sloganlar haykırılmaya başlanıyor. İnsanların yüreklerindeki kin, yüzlerine vuruyor. Taşıdıkları öfkeyi sloganlarıyla, sıkılı yumruklarıyla anlatıyorlar. Ve pankartlar açılıyor. Yüksek bir tepede kurulu olan Gazi Mezarlığı'nda insanların ellerinde dalgalanıyor sloganlar. Oligarşiden, darbecilerden hesap sorulacağını haykırıyor pankartlarda Devrimci Sol Güçler, DEV-GENÇ ve Liseli DEV-GENÇ...

Gözlerimiz, dergilerinde darbecilerin cenazelerine sahip çıkmakla övünenleri arıyor. Bulamıyoruz. İşçinin Yolu, Devrimci Emek ve Emeğin Bayrağı dergilerinin dışında sosyalist basından kimseyi göremiyoruz cenaze töreninde. Aklımıza "devrimci sorumluluk" ve "devrimci kanı" söylemleri geliyor. Anlaşılan devrimcilerin katledilmelerine ortak olan darbecileri sahiplenenler devrimcileri sahiplenmeyi bu değerler içinde görmüyorlar.

Şehitlerimiz törene katılan 1500'e yakın insanın, halkımızın kollarında toprağa veriyor. Genç, yaşlı, çocuk herkes onlar için kaldırıyor yumruğunu. Dev-Genç'in açtığı "Şehitler Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" pankartı dalgalanıyor Gazi'de.

Onlara ölüm yok. Onlar ölümsüz. Bu yüzden tüm şehitler gibi onlar da "Bize Ölüm Yok" marşıyla uğurlanıyor son yolculuklarına.

riyle düzenlenen bu katliama SHP'nin telefonlarını kilitleyerek tepki gösterdi. Tabanın tepkisi ile harekete geçen SHP İstanbul İl Yönetimi 15 Ağustos'ta Perpa'daydı.

SHP İstanbul İl Başkanı Yüksel Çengel katliam yerini gördükten sonra çarşı esnafı ile, görevlilerden bilgi almaya çalıştı. Ancak çarşı esnafı tedirgindi. Söylenen "bimiyorum görmedim, duymadım" sözlerinden ibaretti. Katliam hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını söyleyen Çengel, "Çok olaylar oluyor ama ne hikmetse hepsi ölü ele geçiriliyor. Hiç yakalanan olmuyor, yaralı olmuyor, olayın tanığı denilen kişilerden hiç bilgi alınamıyor" dedi. SHP'nin iktidar ortağı olmasıyla yargısız infazların arttığının hatırlatılması üzerine Çengel "SHP olarak siyasi sorumluluğumuz vardır." demek zorunda kalıyordu.

Perpa'da Kızıl Karanfiller

19 Ağustos günü Marmara ÖZGÜR-DER'liler Perpa İş Merkezi'nde 5 kişinin katledildiği kafetaryanın önüne kırmızı karanfiller koyarak katliamı protesto ettiler.

Mehmet Salgın ve Hakan Kasa'nın yakınlarının da bulunduğu anmada ÖZGÜR-DER'liler, çeşitli mahallelerden insanlar, liseli, üniversiteli gençlikten ve STP'den temsilciler konuştular.

Marmara ÖZGÜR-DER Başkan Yardımcısı Solmaz Artar; Menzir'in dökülüp kanlarla kendi açmazlarını kapatmaya çalıştığını, Kartal'da karakol baskınının bahane edilerek bir kasıyerin, bir işyeri sahibinin ve halktan insanların katledildiğini, ancak bu yöntemlerle halkı kandıramadıklarını söyledi. Kasıyer Selma Çıtlak'ın dışarı yaralı olarak çıktıktan sonra infaz edildiğini söyleyerek, "Kana doymak bilmeyen Menzir ve canileri kimi kandırdıklarını sanıyorlar. Artık kafeteryalarda yiyecek yerine kurşun, içecek yerine kan var," dedi.

Olayın çok açık bir katliam olduğunu söyledikten sonra, katliamların sorumlusu olan Necdet Menzir'in ve eli kanlı cellatlarının yargılanarak işlediği suçların hesabını vermesi istendi.

Mehmet Salgın ve Hakan Kasa'nın yakınları toplantıda "Katil köpekler, katil devlet" diye haykırarak tepkilerini dile getirdiler.

Mehmet Salgın'ın kardeşi Özkan Salgın "Kardeşim açıkça yargısız infaz edilmiştir. Silahları yoktu, çatışma olmamış" diyerek, polisin halkın cebinden çıkan paralarla halka kurşun sıktığını vurguladı.

Çiçek Salgın ise "Oğlumu infaz ettiler. Basına sesleniyorum, polis işbirlikçiliği yapmasınlar. Ayrıca nasıl keşif gelmeden dük kanın kurşun izleri olan camlarını değiştirip, yenilerini takarlar. İçime öyle bir kin girmiş ki, oğlumu vuranları taş elime geçse taş ile vururum." diye konuştu.

Hakan Kasa'nın amcası ise "Hakan aranıyordu dediler. Nasıl aranma bu güne kadar kapısına polis gelmemiş Aranıyorduysa ispat etsinler. 42 yaşında yim. Daha karakol görmedim. Anarşistliğ ise ben onlardan öğrendim. Katiller diye bağırıyorum. Anarşistim. Beni yargılıyor larsa yargılasınlar. Ama yargı organları na gerek kalmıyor bu ülkede."

STP Siyasi Büro Üyesi Süleyman Baba ise Necdet Menzir için defalarca suç duyurusunda bulunduklarını ama bir sonuç alınamadığını vurguladı. "Eli kanlı çeteler insanları katlediyor. Ancak suç duyuruları sonuçsuz kalıyor. Buradan açıklıyorum ki, STP olarak Necdet Menzir'in yakasını bırakmayacağız." dedi.

Darbeci kontra **kaçırdı,** kontrgerilla katletti!

13 Ağustos 1993 günü saat 12.00 sıralarında Okmeydanı PERPA'da iki milis üyemiz, bir taraftarımız ve örgütümüzle hiçbir ilgisi olmayan halktan iki insan, toplam beş kişi kontrgerilla tarafından katledildi.

Aynı gün TV haber bültenlerinde "soygun girişiminde bulunmak isteyenler öldürüldü", "Kartal-Topselvi Karakolu'nu bombalayanlar ölü ele geçirildi" vb. şeklinde katliam duyuruldu. Olay neydi, nasıl olmuştu, gerçekte halkın gözü önünde katledilen bu insanlar kimdi? Oligarşi ve kendini sol-demokrat diye lanse eden basın nasıl oluyor da aynı şekilde haberi halka duyuruyor ve halkı aldatıyordu.

Oligarşinin TV'lerini, basınını anlamak mümkündü... Katliamdan bir gün önce Kartal Topselvi Karakolu bombalanmış ve İstanbul Emniyet Müdürü Menzir "Faillerin cezalandırılacağını" belirtmişti! Bu açıkça, katliam yapacağız demekti. Menzir'in bu mesajı hedefini buldu ve ertesi gün katliam gerçekleşti! Sözüm ona Kartal-Topselvi Karakolu'nu bombalayanlar yakalanmış, teslim olmamış ve katledilmişlerdir... Üstelik içlerinde bir de kadın olunca Topselvi Karakolu'nun failleri olduğu kanıtlanmış oluyordu. Çünkü Topselvi Karakolu'nun bombalanmasında bir de kadın olduğu söylenmişti. Bunun için mutlaka bir de kadının öldürülmesi gerekiyordu.

N. Menzir Topselvi Karakolu'nu bombalayanların kimler olduğunu çok iyi biliyordu. Çünkü onları silahla yakaladıkları halde bırakan, Devrimci Sol'u yok etmek için sonuna kadar savaşacakları sözü aldıktan sonra güvenliklerini sağlayan, evlerini, dergi bürolarını bekleyen, yayınlarını dağıtan, propagandalarını yapan bizzat kendileriydi. Ama darbecilerin maskesi düşmüş kontrgerilla ile ilişkileri artık sırıtıyordu, bunun ortadan kaldırılması için yeni taktiklere başvurdular. Bunun için de devlete de karşıymış görünümünü vereceek bazı eylemlere ihtiyaçları vardı. Menzir, Devrimci Sol'un tasfiye edilmesi için onlarca polisin ölümünü de göze alırdı. Çünkü Devrimci Sol'un ne yapıp yapmayacağını çok iyi biliyordu.

Devrimci Sol Perpa katliamı üzerine, 15 Ağustos tarihli, 62 sayılı haber bülteniyle, katliamla ilgili açıklamalar yaparken, katledilenlerden Hakan Kasa ve Mehmet Salgın'ın üyeleri olduğunu, Nebi Akyürek'in ise savaşçıları ya da aktif bir taraftar olmadığını belirtiyor. Selma Çıtlak ve Sabri Atılmış ise hiçbir şekilde Devrimci Sol'la ilgisi olmadığı, bu bültende de ortaya çıkıyor. Ayrıca Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği'nin 16 Ağustos tarihli açıklamasında da katliamla ilgili gerçekler açıklandı.

Kontrgerilla sürdürdüğü karşı-devrimci savaşta kendini misilleme yapmaya da zorunlu görüyordu. Darbeci kontrayı korumalarına alarak, onlarla birlikte eylem yapma ve eylem misillemesi katliamı düzenlediler.

KATLİAM DARBECİ KONTRA VE KONTRGERİLLA İŞBİRLİĞİ İLE HAZIRLANMIŞTIR

Nebi Akyürek'e ait "Beyaz Saray Kafeterya" kısa bir süre önce bir operasyonda açığa çıkmış, polis tarafından binlmekte olup denetim altındadır. 10 Ağustos 1993 günü polisin denetimi altında isimleri bizce bilinen iki darbeci kontra elemanı Nebi Akyürek'i silah zoruyla kaçırır, iki gün gözaltında tutar, işkence yapar. Amaç, "Devrimci Sol'a yardım etmeyeceksin, bize yardım edeceksin" vb.dir. Ve Nebi'nin Lada/Samara marka arabasını da gasp edip "seni denetleyeceğiz" diyerek bırakırlar... Nebi, kaçırılmasını ve otosunun gaspını, tehditleri yoldaşlarımıza anlatır.

Yoldaşlarımız büyük olasılıkla polis ve darbeciler tarafından yanıltılarak katliam yerine gelmeleri sağlandı. Çünkü buranın açığa çıktığını ve polis denetiminde olduğunu bilmektedirler.

Katliam yerine bırakılan silahlardan sadece ikisi yoldaşlarımıza ait olabilir. Diğer silahlar ve patlayıcılar polis tarafından bırakılmıştır.

Burjuva basının katliamı Topselvi Karakol eylemiyle birleştirerek vermesi Menzir ve darbeci kontranın ortak planıdır. Burjuva basınını ve TV'lerini anlamak zor olmuyor. Ama sol geçinen, demokratlık iddiasındaki bazı basının oligarşinin bu kontra haberlerini yorumsuz vermeleri, katledilenlerin Topselvi Karakolu ile ilgili oldukları, BY'cı oldukları şeklindeki haberleri, Nebi'nin darbecilerce kaçırılıp tehdit edildiğini ve otosunun gasp edildiğini ısrarla gizlemelerini anlamak güçleşiyor. Anlaşılan o ki, darbecileri korumak her geçen gün biraz daha zorlaşıyor. Öyle ki burjuva basını bile Selma Çıtlak'ın ve Sabri Atılmış'ın "devrimcilerle bir ilişkisinin olmayıp yanlışlıkla veya iki ateş arasında kaldılar" gibi açıklamalarla polisi kurtarmaya çalışırken, bir gerçeği de istemeden de olsa itiraf etmek zorunda kalırken, sol basının bunlara değinmemesi ve olanakları olduğu halde gerçeği öğrenme girişiminde bulunmamaları anlamak çok zordur. Anlaşılan darbeciliği korumak ve Devrimci Sol düşmanlığı, burjuva propagandasının etki alanına girmeyi ve hareketimize saldırıyı, gerçeklere gözlerini kapatmak ise halka doğruyu anlatmamayı beraberinde getiriyor. Nebi'nin darbecilerce kaçırıldığını, tehdit edildiğini, otosunun gasp edildiğini katledilenlerden ikisinin devrimcililkle hiçbir ilgilerinin olmadığını yazmamak, keza katledilenlerin Devrimci Solcu olduğunu gizleyip darbeci olduğunu yazmanın ne tür bir habercilik olduğunu, kimlerin işine yaradığını tekrar tekrar düşünmelerinde fayda vardır. Bu habercilik anlayışının örneklerini çoğaltmak mümkündür, ama gereksiz...

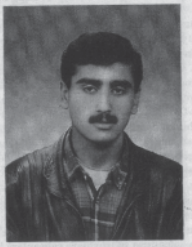

Mehmet SALGIN (Caner)

Şehitlerimiz:

Mehmet SALGIN (Caner): Dersimli... 1972 Mazgirt doğumlu... Kürt milliyetinden. Yoksul köyden şehire göç etmiş, işçilikle yaşamını sürdüren bir ailede büyüdü. Ailesinin yoksullluğu nedeniyle orta 1'de okulu terk etti. Konfeksiyon işçi olarak yaşamını kazanmaya ve ailesine yardımcı olmaya çalıştı. 1991'de hareketimiz saflarına katılarak birçok görev aldı. Genellikle mahalli çalışma içerisinde bulundu. Birkaç kez gözaltına alındı ve işkence gördü. Her seferinde daha bilinçli bir şekilde mücadeleye koştu. Son görevi Topkapı Bölgesi Birincı Milis Komutanı idi.

Çocukluğu Nurtepe'de geçti. Nurtepe halkının yaşam savaşını kendi yaşamında görmüş, daha çocuk yaşlarda devlete karşı büyük bir öfke ve kin duymaya başlamıştı. Bu öfke ve kinle sürekli olarak devlet güçlerinin bölgedeki hedeflerini araştırmak, onlara karşı eylemler düzenlemek konusunda hep ısrarlı ve militan bir çaba içerisinde olmuştur.

13 Ağustos günü saat 12.00 sularında henüz bilmediğimiz bir neden Hakan KASA yoldaşıyla birlikte katliam yerine gitti ve kontrgerilla darbeci kontra işbirliğiyle katledildi.

DÜŞENLERE

Ucuz değil ki
yiğitlerin ölümü
İnanmışlığın anıtıdır
her biri
Kolay değil ki
kavgalara yürümek
Bilincin saf tutuşu
her biri

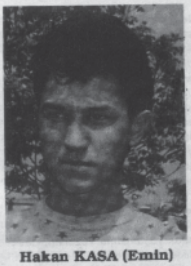

Hakan KASA (Emin)

Hakan KASA: (Emin): 1975 Kars do-

GÜLYANGINI ÖMRÜMÜZ

İşitmez mi bizi ülke
Güneş serdik umutlara
Ey dirence döktüğüm ter
Ey yarım kalmış türküler
Tariklere yıldızlara
anlatın bu öykümüzü

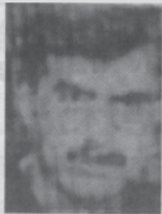

Nebi AKYÜREK

Selma ÇITLAK

Sabri ATILMIŞ

ğumlu. Yoksul bir ailenin oğlu. Ailesinin yoksulluğu nedeniyle öğrenimini orta 2. sınıfta bırakarak konfeksiyon işçiliğine başladı. Alibeyköy'ün yoksul gecekondu semtlerinde çocuk yaşta yaşam kavgası içerisinde büyüdü. Yaşamı, haksızlıkları, devrimciliği, faşizmi burada tanıdı. Genç, atak, cesur, haksızlıklara ve adaletsizliğe karşı büyük öfke duyan, yerinde duramayan ama disiplinli ve özverili bir yoldaşımızdı. Özellikle hareketimizde darbe olayının duyulmasıyla birlikte her şeyiyle mücadeleye katıldı. Onun en büyük özlemi Silahlı Devrimci Birlikleri savaşçısı olmaktı. Ona biraz daha beklemesi, acele etmemesi söylendiğinde "Ben daha çok eylem yapmak, daha çok savaşmak istiyorum." derdi... SDB savaşçısı olamadan oligarşinin ve darbeci kontranın pususunda katledildi. Son görevi, Şişli Bölgesi Birinci Milis savaşçısıydı...

Nebi Akyürek: Hareketimizin üyesi, savaşçısı veya aktif bir taraftarı değildir. Sadece sıradan bir taraftarımızdır, zaman zaman çeşitli yardımlarda bulunan bir sempatizanımızdır. Bu nedenle darbeciler onu sürekli tehdit ediyor, Devrimci Sol'a yardım etmemesi ve kendilerine yardım etmesini istiyorlardı. O, darbeciliği lanetliyordu. Son olarak darbeciler polisin gözleri önünde onu kaçırdı, işkence yaptı ve otosunu gasp etti.

Selma Çıtlak ve Sabri Atılmış: Bu insanlar Nebi Akyürek'in işyerinde çalışarak yaşamlarını kazanan, devrimcilikle veya örgütümüzle uzaktan yakından hiçbir ilişkisi olmayan, tanımadığımız halktan insanlardır. Ayrıca Sabri Atılmış Nebi'nin akrabası olup çalışmak için İstanbul'a yeni gelmiştir. Kontrgerilla ve darbeci kontranın işbirliğiyle katliama meşruiyet sağlamak için katledildiler. Nebi'nin işyerinde çalışmaktan başka hiçbir "suçları" yoktur.

Selma ve Sabri'yi devrimcilikle ve hareketimizle hiçbir bağları olmadığı halde burjuvazi ve kendisine sol diyen basın büyük bir sorumsuzlukla SDB'li ve darbeci diye lanse ederek oligarşinin propagandasını güçlendirdiler.

Halkımızın onurlu insanları olarak, kontrgerillanın ve darbeci kontranın kurbanları olarak anılarını mücadelemizde yaşatacağız.

Şimdi, kontrgerilla, darbeci kontra ve darbecilerin koruyucuları sevinerek, daha çok Devrimci Sol'cunun katledilmesini bekliyorlar. Devrimci Sol'cuların katledilmesi onları üzmez sadece sevindirir. Onları üzen; darbecilerin propagandasını yapan çıkarcı, kaypak, karanlık bir matbaacı gibi kişiliklerin ve darbecilerin zarar görmesidir. Hareketimize zarar vermek isteyenlerin cezalandırılması, zarar verenlerin etkisiz bırakılması gündeme geldiğinde protesto üzerine protesto yaparlar, tehdit ederler, hızını alamayanlar, öfkesini dindiremeyenler küfür ederler. Ama Devrimci Solculara yönelik katlimalarda, pusularda, yaralanmalarda susmayı tercih ederler. Suskunluk, suçluluğun itirafıdır. Bununla da kalmaz yoldaşlarımıza, taraftarlarımıza pusu kuranları, yaralayanları "kimliği bilinmeyenler tarafından ateş edildi" diyerek gizler ve gerçekleri halkın öğrenmesini engellerler. Devrimci Sol"u bölünmüş göstermek için özel bir çaba sarf ederler ve darbeci literatürü kullanırlar...

KONTGERİLLA VE DARBECİ KONTGERİLLA ÖRGÜTÜMÜZE VE HALKIMIZA HESAP VERMEKTEN KURTULAMAYACAKTIR!

KAHROLSUN KONTRGERİLLA VE DARBECİ KONTRA!

ŞEHİTLERİMİZİ SAVAŞIMIZDA YAŞATACAĞIZ!

BAŞARAMAYACAKSINIZ!

Artrk katliamlara sınır yok Herkes her an öldürülebilir

Av. Zerrin SARI

13 Ağustos 1993'te İstanbul Perpa'da 5 insan ölüm mangaları tarafından güpegündüz katledildi. Artık bu ülkede zanlı yakalanmıyor, tutuklanmıyor, zanlıya ceza verilmiyor ve cezası infaz edilmiyor. Çok kullanılan bir deyimle "yargısız infaz" ediliyor. Oysa "yargısız infaz" deyimi karşılamıyor, ifade etmiyor yaşananlarI. Mahkeme kararı olmadan, kendi yasalarını dahi hiçe sayan bir biçimde insanlar öldürülüyor. Bu insanların sağ olarak yakalanması mümkünken, sokakta, evde kurşuna dizilmesi ya da kaçırılarak öldürülmesi, kaybedilmesi nasıl açıklanabilir?. Bunun tek açıklaması yaşananların bilinçli, organize bir katliam olduğudur.

1988 Tuzla'dan bu yana günlük basında sürekli katliam haberleri yayınlanıyor. Her katliamdan sonra polisin, basından okuduğumuz kelimesi kelimesine hiç değişmeyen açıklaması söyleydi: "Terörle Mücadele Şubesi ekipleri elde ettikleri bir ihbarı değerlendirerek şu adresteki hücre evine orepasyon düzenlediler. İçeride bulunan teröristlerin polisin teslim ol çağrısına ateşle karşılık vermesi üzerine çıkan çatışmada şu kadar terörist ölü olarak ele geçirildi, olay yerinde yapılan aramada şu kadar silah, bol miktarda patlayıcı, patlayıcı yapımında kullanılan malzeme ve örgütsel doküman ele geçirilmiştir." Buna rağmen polis her seferinde kendini yalanlayacak açıklar verdi. "Terörle Mücadele Şubesi ekipleri elde ettikleri bir ihbarı değerlendirerek" deyişini ele alalım: Hangi ihbar? Bu ihbar insanlar hep kapalı mekana girer girmez mi yapılıyor? İhbar yapılır yapılmaz hemen organize olup nasıl operasyon düzenlenebiliyor? Her seferinde karşılıklı çatışma çıktığı söyleniyor. Karşılıklı çatışma dendiğine göre içeride bulunanlar da silahları olmalı ve onlar da silah kullanmış olmalılar. "Birçok eylemin faili" olarak lanse edilen bu insanların silah kullanmada da uzman olmaları gerekir. Kaldı ki uzman olmaya da gerek yok, içerdeki insanlar rastgele bile ateş etmiş olsalar en az bir polisin -içeriye giren ilk ekipten-yaralanması gerekiyor. Bu iddialar karşısında da polis kendisini aklamaya çalışıyor. Örneğin 1989 yılında Mahmutbey'de katledilen 3 insan için de aynı açıklama yapıldı. Ama sahne gerçeğe uymuyordu. Abdullah Yaşar'ın cesedinde silah sol elinin yanına bırakılmıştı. Abdullah Yaşar'ın solak olmadığı ailesi ve avukatları tarafından tespit ettirildi. Bu durum tüm yasal başvurularda da belirtildi. Aradan yaklaşık 3 yıl geçmiş olmasına rağmen, bu katliam hakkında hiçbir yasal işlem yapılmamış ve dava açılmamıştır. Hücre evinde yapılan operasyonda şu kadar silah vs. ele geçirildi deniliyor. İYÖ-DER'li öğrenciler Şengül ve Uğur 'un katledilmesinin ardından da aynı açıklama yapıldı. Şengül ve Uğur'un katledildiği evin adresi Kadıköy Bahariye Caferağa Mahallesi Halis Efendi Sokak İhsanbey Apt. Kat: 3'tür. İlgilenen herkes bu adrese gidip sorabilir. Tüm komşular, çevredeki esnaf bu evin bir öğrenci evi olduğunu, her gün okullarına gidip gelen insanların olduğunu söyleyecektir.

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Evde, sokakta katledilmek için "terörist" olmak da gerekmiyor. Bazen polis lojmanlarında su satmak, bazen bir kafeteryada su içmek, cebinde bir gazete taşımak bile katledilmek için yeterli bir neden olabiliyor.

Kaldı ki katledilen insanlar örgüt üyesi de olabilirler. TCK'da tanımlanan suçları işlemiş olabilirler, bu suçları işleme niyetinde olabilirler. Hatta cezaevi firarisi olabilirler. Tüm bunlar onların katledilmelerinin gerekçesi olamaz. Polis bu nedenlerin arkasına sığınarak katliam düzenleyemez. Polis ne savcı, ne yargıç, ne de infaz memurudur. Kesinleşmiş bir yargı kararı olmaksızın hiç kimseyi suçlu ilan edemez. Polis sadece polistir.

"Hukuk kuralları ve sınırları içinde kalınarak operasyonlar gerçekleştirilmiştir." deniliyor. Hangi hukukun sınırları içinde kalınarak? Polis vazife ve selahiyetleri yasası, silahlı kuvvetler iç hizmet yasası vs. ama bu yasalar bile sadece silah kullanma yetkisi veriyor, katliam yetkisi değil. Yoksa katilamlar sonrası topladıkları 50-60 alkışçı mı sağlıyor katilamın meşruluğunu? 50-60 hatta yüzlerce alkışçı şakşakçı bulunabilir her zaman. Engizisyon mahkemelerinde de seyirciler vardır, gladyatör dövüşlerinde, Nazi Almanyası'nda binler alkışlıyordu katliamı. Ama tarih engizisyonu da, Ortaçağ derebeylerin de, Nazi vahşetini de mahkum etmiştir.

Tüm bunlardan sonra cılız da olsa oluşan tepkileri nötralize etmek için Avrupa kamuoyunun baskısıyla göstermelik de olsa davalar açıyor. Bu davalarda "Polis taciz ateşini açtı, öldürmek için mi ateş açtı, hangi tür silah kullanıldı." vs Yani katliam hukuka uygun mu? Bu tartışılıyor. Çünkü Anti-Terör Yasası başta olmak üzere birçok yasa " ... suç işleyenin, suç şüphesi altından olanların nasıl öldürüleceğini açıkça düzenliyor. Ve ardından bu katliamları gerçekleştirenlerin yasa ve hukuk kuralları ile nasıl korunacağını düzenliyor. Tüm bunlar var olan hukuk tekniği açısından tartışılsa da, şu gerçeği teslim etmek bir zorunluluktur. İnsan olma bilinci bu katliamlara karşı çıkmayı emrediyor. Bu katliamları gerçekleştirenler kimden niçin ve nasıl destek alırlarsa alsınlar yargılanmalı ve hesap vermelidirler. Bunlara verilen destek hangi odaktan gelirse gelsin halkın adalet duygusu yanında hiçbir öneme sahip değildir. İnsan olma bilinci bu katliamlara karşı çıkmayı emrediyor. Bu bilinçle katliamlara her türlü araçla, hiçbir aracı küçümsemeden tavır almak, tepki göstermek gerekiyor. Bu araç bazen bir basın açıklaması, bazen bir protesto telgrafı, bazen bir sokak gösterisi olabilir. Hatta bazen bir imza bile olabilir. Katliamlar sonrası göstermelik de olsa açılan davalara katılım sağlamak önemlidir. Adaletin yerini bulacağı beklentisi ile değil ama, katliamın tartışılmasını bir duruşma salonunaa sıkıştırmaya çalışanlara inat bu duruşmaları katilleri, katliamın teşhir aracı olarak kullanabilmeyiz. Bu duruşmalarda katliamları gerçekleştirdikleri kadar rahat olamamalıdırlar. Yapılabilecek en anlamlı, en güzel şeylerden bir tanesi de katledilen insanların cenazelerine katılmaktır. Her katliam sonrası terörist ilan ettikleri insanların halkın değerleri ve sahiplenmesi ile kucaklaştığı cenazeler gerçek teröristin kimler olduğunun da en açık göstergesidir. Ölü bedenlerdeki her kurşuna, kırlarda ve şehirlerdeki her kuşatmaya karşı set oluşturmak açısından cenaze törenlerine katılım ve sahiplenme önemlidir. Sonuç olarak küçücük de olsa hiçbir aracı, hiçbir seçimi gözardı etmeden tepki göstermek önemlidir. Ama *asıl olan bu tepkilerin örgütlü olarak ifade edilebilmesidir.* Bulunduğumuz her alanda infaz ve katliamlara karşı bilinç ve set oluşturmak için komiteler kurmalıyız. Bu pervasız saldırıları ancak tepkilerimizi bu komitelere kanalize ederek engelleyebiliriz.

Çiller'in "şefkat"inden Digor katliamı çıktı

Oligarşi yaşamak için daha fazla kana, daha fazla katliama ihtiyaç duyuyor. Kürdistan her karış toprağı ile bu savaşın acımasızlığı altında inliyor. "Taş üstünde taş bırakmayacağız"sözleriyle başlayan soykırım Kürt halkının gerçeğini yok etmeyi başaramayacaktır. İsterlerse her taşı, her ağacı tek tek ortadan kaldırsınlar. Kürt halkının yüreğinde filizlenen maya tutmuştur. Şimdi bu maya sınıfsal bir temelle büyüyüp gelişecektir. Devrimciler bunu başaracak güce ve inanca sahip.

"Önce bizi durdurdular. Yürüyeceğimizi söyledik ve yürüdük. Tam özel timin önünden geçiyorduk ki, üzerimize ateş açtılar. Göz göre göre binlerce kişiyi taradılar."

Kürdistan halkına "Sizleri, sizin sorunlarınızı en iyi ben anlarım. Çünkü ben bir anayım." diyen Çiller'i, arkasında saklandığı perde de gizleyemiyor artık. "Baba"sından devraldığı mirası aynı kararlılıkla devam ettiren Çiller, eteğinin altından çıkardığı sopayla "huzur ve sükunet"i sağlamak istiyor. "Ana", şefkatinin tam bir fiyaskoyla sonuçlanmasının ardından, otoriter bir tarzda, kamıldayana tehditler yağdırıyor. ABD'nin ehliyet ve ruhsat vererek Çiller'i direksiyon başına oturtmasının ardından, ekonominin daha ilk etapta önüne çıkan duvara çarpması, elinde yedek parçası da olmayan Çiller'in dağılan parçalarını bir araya getirme olanağını ortadan kaldırmıştır. Bugün bulunduğu iktidar koltuğunda da aynı ehliyet ve ruhsatla ülkeyi "düze" çıkarmaya çalışıyor.

Düzenin tüm kurum ve kuruluşlarıyla, burjuva partileriyle, üzerinde hiç fire vermeden anlaşmaya vararak "milli mutabakat"ı sağladığı tek konu "terör"dür. Çiller'in iktidara geldiği günden itibaren, her konuşmasında ağzından çıkan ilk sözler "terör" ve "teröre karşı alınacak önlemler" olmuştur.

Ülke yönetiminin tamamen MGK'nın ellerine teslim edilmesi, gelişen halk muhalefeti karşısında oligarşinin duyduğu kaygı, devrimci ve yurtsever hareketin mücadelesinin gelişme seyrinin yarattığı korkudur. Sorunun acil çözümü noktasında, ellerinde tek alternatif yalnızca terörün tırmandırılması yönünde yeni terör odaklarının, yani "özel ordu"ların örgütlendirilmesi olmuştur. Kendilerini yalnızca halk muhalefetinin ve devrimci mücadelenin bastırılması yönünde kazanacakları "başarı"yla sınırlayan iktidar sahipleri, tüm olanaklarını bu başarının elde edilmesi amacıyla seferber etmektedirler. Bu amaçla kullanacakları "böcekler"inin de panzehirinin devrimci mücadele olduğunu bilen oligarşinin bütün çabası, devrimci mücadelenin bastırılması içindir.

Örgütlendirilmeye çalışılan yeni terör odağı "özel ordu", şımdilik sadece Kürdistan hedefli olarak lanse edilse de, hedef tüm Türkiye halklarıdır. Oligarşi bir yandan "özel ordu"nun oluşmuyla ilgilenirken, diğer yandan da, bunun gerekleri ne, yani kendi iç organizasyonunu da halletmeye çalışıyor.

Acelesi vardı düşmanın. Daha önce topyekün bir savaşın gereği olarak Gabar ve Cudi'de başlatılan, Güreş'in "Başlarına 500 librelik bombalar yağdırıyoruz, taş üstünde taş bırakmayacağız, bu bombalara dayanmaları mümkün değil." diye basına duyurduğu topyekün savaşın bir an önce bitirilmesi gerekiyordu. Evet, bir yıl içinde Kürdistan'da taş üstünde taş kalmamalıydı. Ve süren mücadele bastırılmalıydı. Kürdistan'da tüm bu hazırlıklar sürerken, 15 Ağustos'a gelindi. Düşmanın önündeki bir yıllık hedefi, belirttiğimiz gibi önceden netti, belirlenmişti. Silahlı savaşımı sürdüren yurtsever hareketin 15 Ağustos'taki hedefi ise, ERNK için kepenk kapatma ve Serhildanlar çağrısı olurken, ARGK için partinin "öteden beri savunduğu barışçıl politikasının bir gereği olarak bir kez daha düşmanımıza karşılıklı ateşkes çağrısında bulunuyoruz." (11 Ağustos 1993, Amed Eyaleti Askeri Konseyi bildirisinden) şeklindeydi.

Adım adım 15 Ağustos'a gelinirken, devlet de tüm hazırlıklarını bitirip Kürdistan'da büyük çaplı bir saldırıya geçti. Yalnızca gerillaya yönelmekle kalmadı. Digor'dan Malazgirt'e kadar, onlarca yerde 15 Ağustos için yürüyüşler yapan, kepenk kapatan silahsız halka saldırdı, katliamlar yaptı. Kürdistan'ın birçok yerinde saldırılar, katletmeler ve gözaltılar yaşandı.

Onlarca kişinin öldürüldüğü Digor katliamının ardından oluşturulan heyetle beraber muhabirimiz de Digor'daydı. Olayları bizzat yaşayanlardan dinledi. Devletin katliamcı yüzü bir kez daha açığa çıktı...

Gerilla... Uzak **değil**

Bugün kadın-erkek, genç-yaşlı Dersimlinin rüyalarını gerilla süslüyor.

Mücadele, gerilla, şehitler... Dersim halkının artık hiç de yabancısı olmadığı, günlük yaşantısında sıkça konuştuğu, sohbetlerinin konusu olan bir gerçeklik.

Bugün Dersim'in köylerinde yüzlerce genç, devrimci ve yurtsever hareketin saflarında savaşırken şehit düşen arkadaşlarının yerini almak için sabırsızlanıyor. Kavganın kucağına atılmak, şehitler bedeli taşınan bayrağı daha da yükseltmek... Bugün kadın-erkek, yaşlı-genç, birçok Dersimlinin rüyalarını süslüyor gerilla. Ve hiç de uzak değil.

Dersim halkının bağrından çıkmış, şehitler kervanındaki onurlu yerini almış şehitlerden biri de, SDB Komutanı Vehbi Melek. Vehbi Melek ve dört SDB savaşçısı, 15 Ağustos 1992 günü Ankara Maltepe ve Küçükesat'ta yapılan operasyonlarda katledildiler.

Hozat'un yoksul köylüleri, diğer devrim şehitlerini bağrına bastığı gibi, Vehbi Melek'i de kucakladı.

Katliamın yıldönümünde, mezarı başındaydı yoldaşları, köylüleri. Elazığ'dan Dersim'in, Pertek'in, Hozat'ın köylerinden gelenlerin yanında, Ankara ve İstanbul'dan gelen ÖZGÜR-DER'liler de vardı. Çevre ilçe ve köylerden gelenlerin dışında kiler bir gün öncesinden geldiklerinden, geceyi köyde, İn Köyü'nde geçirdiler. Köylülerin sohbetlerinde Vehbi, gerillalarımız ve geçen hafta yapılan Mustafa Sefer'in anması vardı. Konuşurken parlayan gözlerinde, anlatırken duydukları heyecanda, devrimci hareketin köylüler için nasıl umuda ve gelecek güzel günlere dönüştüğünü görmek hiç de zor değildi.

14 Ağustos sabahı mezar başına gidip anmaya başladığımız sıralarda, çevre köylerden ve Hozat'tan gelenler de katıldılar bize.

Uğrunda şehit düştüğü bayrak, Devrimci Sol bayrağı vardı mezarının başında. Mustafa Sefer'in cenazesi için gelenler bırakmıştı... Vehbi'yi, mücadelesini anlattı yoldaşları. Şehit babası olmanın gururu ve tüm heybetiyle yanımızdaydı Kahraman anıca. Annesi ve ablası devrimcileri yakından tanımanın coşkusuyla anlatıyordu Vehbi'yi.

"Devrimci Sol Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Maltepe-Esat Direnişimiz", "Vehbi'ler, 12'ler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" sloganları art arda atılıyordu. Halaylara ve kavga türküleriyle bitirdik anmamızı. Törenin ardından, bir süre daha konuk olduğumuz İn Köyü'nden ayrılırken, Hozat'tan gelenlerin ve köylülerin haykırdıkları slogan hala kulaklarımızdaydı: "Yaşasın Devrimci Sol, Biji Çepa Şoreşger!"

Digor Katliamı ve Gerçekler

Kars (Mücadele)-14 Ağustos 1993 günü Digor'da bir katliam yapıldığını öğrendik. 15 Ağustos için yürüyüş yapmak isteyen halkın üzerine ateş açılmıştı. Onlarca kişinin öldüğü söyleniyordu. Sokağa çıkma yasağı olduğu için, ilçeye girme çabalarımız boşa çıktı. Kars il merkezinde, hastaneye getirilen yaralılarla da görüşmemiz engellendi, çünkü yasaktı... Yaralıların Kars, Iğdır ve Erzurum'daki hastanelere gönderildiği söyleniyordu. Birkaç kez hastaneye girmeye çalıştık, ama öyle bir kuşatma vardı ki, bırakın bizi, hastası olup da ziyarete gelenleri bile içeri almadılar. Duraktaki taksileri bile hastanenin önünde durdurmadılar. Farklı kaynaklardan dolukça değişik bilgiler geliyordu. Ama net olan hiçbir şey yoktu, Digor'da bir katliam olduğundan başka...

18 Ağustosgünü Kars'a gelen DEP Milletvekilleri Mahmut Alınak, Sırrı Sakık, Ali Yiğit vb'den oluşan heyete biz de katıldık. *Önce Kars'ta yaralıların bulunduğu* hastaneye gittik. İlk göze çarpan, hastanedeki güvenliğin yoğunluğuydu. Hastanede yaptığımız tüm görüşmeler kameraya alındı.

Hastanede görüştüğümüz Arpalı Kö-

yu'nden Mehmet Zeki Kaplar. "Biz yürüyüş için Digor'a gidiyorduk ki, bir panzer geldi. Biz boz ara Digor'a 2 km. uzaklıktaydık. Panzer bir iki dolandı, sonra da bizi taramaya başladı. Bizim taraftan ateş aşan falan olmadı, zaten hepimiz köylülerdik, gerilla falan yoktu. Yalan söylüyorlar, ateşi devlet açtı." diye anlatıyordu yaşadıklarını. Zaten hastanede karşılaştığımız, konuştuğumuz farklı köylerden tüm insanlar, daha yeni bir araya geldiklerinde panzerden ateş açıldığını anlatıyor.

Hastaneden ayrıldıktan sonra, heyetle Digor'a doğru yola çıktık. Digor Kars'a yaklaşık 50 km. uzaklıkta, 3000 kişinin yaşadığı, toprakları kıraç, yoksul bir Kürt kazası. Sivil polisler Digor'a kadar sürekli izlediler bizi. Hayat sanki durmuştu Digor'da. Caddelerde özel timin dışında birkaç çocuk vardı. Dükkanların çok azı açıktı. Esnaflar devletin saldırılarından ve baskılardan oldukça şikayetçiydi.

Katliamın ardından ilçeye giriş çıkışların yoğun kontrolü nedeniyle köylüler de gelmiyor artık. Esnaflarla görüştükten sonra, Kaymakam Özcan Bademci'yle görüşmeye gidiyoruz. DEP Milletvekili Mahmut Alınak Kaymakam'a olayı anlatıp, yetkili birisiyle görüşmek istediğini söylüyor. Kaymakam büyük bir duyarsızlıkla "ben bir şey yapamam" deyip kestirip attı. Bu arada bizi izleyen kameralara kaymakamın odasında özel timin kamerası da eklenmişti. Çekim yapamayacaklarına ilişkin ısrarımıza da ancak M.Alınak'ın valiyi aramasının ardından sona erdi. Vali kaymakamla görüştükten sonra, kaymakam özel timden özür dilercesine "Vali bey kameranın çekimini kesin dedi. Ben ne yapabilirim ki" diyerek çekimi bitirdi.

Kaymakamla yapılan anlamsız görüşmeden sonra, bizi köylere götürecek arabanın yanına gittik. Orada bizlerden başka özel timden de polisler var. Heyettekilerden birinin köylere varınca "Ölenlerin ailelerine baş sağlığı dileyip, birer da fatiha okuturuz" sözlerine, özel timden biri sataşarak cevap verdi: "Siz daha çok fatiha okutursunuz..."

Zıbıni (Varlı) Köyü'ndeyiz

İlk olarak Zıbıni (Varlı) Köyü'ne gittik. Köylüler geleceğimizi biliyorlardı, bizi karşıladılar. Olayları şu şekilde özetlediler: "Devletin açıklamalarında aramızda gerilla olduğunu, çatışma çıktığını söylüyorlar. Vallahi de yalan, billahi de yalan. Bizler tüm köylerden toplanıp yürüyüşün başlayacağı yere doğru yürümeye başladık. Hakim tepelerde asker doluydu. Önce durdurdular bizi. Yürüyüş için geldiğimizi, yürüyeceğimizi söyledik. Seslerini çıkarmadılar, ama sanki bir şeyler olacağı belliydi. Tam özel timin önünden geçerken, hedef gibi önlerinde dururken, özel tim üzerimize ateş açtı. Göz göre göre binlerce insanı taradılar. Mevrek Köyü'nün orada bir köprü var, o köprü olmasıydı herkes ölürdü."

Zıbıni Köyü'nden katledilen dört kişi var: Sona Çiğdemalp, Nejla Geçener, Yeter Keremciler ve Tuttu Güneybakan. Öldürülenlerin bazılarının vücutlarında soyulmalar olmuş, anlatılanlara göre arabaların arkasında sürüklenmişler bir süre... Sona'nın bir yakını onun ölümüne tanık olmuş: "Üstümüze ateş açıldığında herkes kaçmaya başladı, ben de kaçıyordum. Sona'yı yerde gördüm, eteğinden tanımıştım. Geriye

Katliamlar Kürt halkının haklı mücadelesini durduramayacak, şehitlerinden de aldıkları güçle mücadelelerini sürdüreceklerdir.

döndüm, kaldırdım. Yaralıydı. Neden yaralandın dedim. Araba ezmişti. İzdihamdan ezilenler olduğu gibi, panzerler de milletin üzerinde geziniyordu."

Konuk olduğumuz odadaki eşyaların Sona'nın çeyizi olduğunu anlatıyordu arkabaları öfke içinde. Sona'nın düğününe bir ay vardı ve 18 yaşındaydı... Baskılardan dolayı köydeki 18 yaralıdan hiçbirini ilçeye tedavi için götürememiştiler anlatıyorlardı ki, bir haber geldi. ANAP Kars İl Başkanı Abdurrahman Konuk ve il yönetim kurulu üyeleri köylülere baş sağlığı dilemek için gelmişlerdi.

Tüm partilerin üst düzey yöneticilerinin Kürt halkına karşı girişilen topyekün savaşta "milli mutabakat" adına yaşananları görmezlikten geldikleri ve katliamlara alkış tuttukları bir dönemde, ANAP'ın Kars İl Başkanı Abdurrahman Konuk, "Devletin katliam yaptığı iddia değil, gerçektir. Özel tim açıkça halka kurşun sıkmış, halkı katletmiştir." diyordu.

Zıxçi (Yağlıca) Köyü

Varlı Köyü'nden sonra Zıxçi'ya geldik. Katliamda ölen 51 yaşındaki Nurettin Orun'un ailesi bizi karşıladı. Aynı köyden sekiz yaralının (Abdurrahman Aras, Mehmet Aras, Mehmet İnce, İsmail Çetin, Osman Çetin, Ali Kaya, İbrahim Kurt) olduğunu, ayrıca 47 yaşındaki Süleyman Taş'ın da öldüğünü öğreniyoruz önce.

Nurettin Orun'un yakını C.O.: "Biz köyden sabah 7.30'da çıktık. Tam on altı köyden insanlar vardı. Yol ayrımında toplandık. Kağızman'dan gelenler de vardı. Asker yolu kesti, biz durmadık; üzerimize iki el ateş açtılar, yine durmadık. Yürümeye gelmiştik, durursak olmazdı. Sonra her yerden silah sesi gelmeye başladı. Önce inanamadık, baktık sağımızda solumuzda düşenler vardı. Süleyman Taş vuruldu, düştü. Bu arada Nurettin Orun'u gördüm. Vurulmuş, yere düşmüştü. Kaldırmaya çalıştım, bırak sen git, daha gençsin dedi. Bu sırada onu arabanın bagajına attılar, yaralıydı ama daha yaşıyordu. Özel tim beni de dövmeye başladı. Bağırıp duruyorlardı: 'Ananın düğününe mi geldin? Ölüm mü iyi, yürüyüş mü?' diye... Nurettin Orun bu arada öldü. Beni de ağzıma silah sokup öldüreceklerdi. Biri geldi, bunlara bu kadar yeter, karakola götürmek için birkaç tanesini bırakın dedi. Ellerimizle gözlerimizi kapattırıyorlardı, açanı vururuz diye tehdit ediyorlardı. Dayak ve işkence Digor'a gelince de devam etti. Oradan Kars İl Jandarma Alay Komutanlığı'na getirdiler. Bir süre sonra da serbest bıraktılar."

Olayı yaşayan köylülere Zıbıni'de duyduğumuz yaralıların arabalarla sürüklendiği konusunu soruyoruz; olayın söylenti olup olmadığını netleştirmeye çalışıyoruz. Orta yaşlı biri, "Beni yolun kenarına yatırdılar. Bir kadının çığlıkları geliyordu. Korkudan başım fazla kaldıramıyordum. Göz ucuyla baktığımda, arabanın arkasına bağlı olduğunu ve sürüklendiğini gördüm. Üstü başı kan içindeydi. Arabanın arkası siyahtı." diyor ve birçok köylü de bu anlatımları doğruluyor.

Odada Nurettin Orun'un akrabalarıyla konuşmayı sürdürüyoruz. Herkes bir şeyler söylüyor; kimi olayı anlatıyor, kimi de yürüyüş nedenlerini açıklıyor: "Biz kendi televizyonumuzu, radyomuzu, kendi anadilimizi konuşmak, eğitim ve öğretim görmek, bu haklarımızı almak için yürüdük. Her şeyden önce can güvenliği istiyoruz. Devlet terörü bitsin istiyoruz."

Mahkemeye başvuracak mısınız sorumuza ise, mahkemelere güven duymadıklarını, adalet denen şeyin katliam yapanların adaleti olduğunu söyleyerek, "Göz göre göre bir yaralıyı arabanın bagajında bekletip öldürdüler, bizim hakkımızı mi koruyacaklar?" sorusuyla yanıtlıyorlar.

Nexşevan (Kocakoy), Celal, Hisarönü ve Diğer Köyler...

Nexşevan'a doğru yola çıktığımızda, yol üzerinde Celal Köyü'nün muhtarı ve köylüler durduruyor bizi. Köylerinden 16 yaşındaki Zarife Boylu'nun da katledildiğini ve gazetelerde gerilla olarak yansıtıldığını anlatıyorlar. Zarife'nin gerilla olmadığını köyde herkes biliyor ama devletin kendi katliamını gizlemek için böyle yalanlara gerek duyduğunu anlatıyorlar. Celal Köyü muhtarı Kemal Bağ da o gün yürüyüşte tabancasının alındığını ve havaya iki-üç el ateş edildiğini, sonra da epeyce dövüldükten sonra serbest bırakıldığını anlatıyor heyettekilere.

Nexşevan'a girerken toplanan köylüler "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganıyla karşılıyorlar bizleri. Ölenlerin dördü aynı aileden. Baki Çağdavul ailesinden dört kişiyi kaybetmiş. Oğlu Hasan, kızı Zeynep (18), Selvi (16) ve Gülistan (18)...

Hasan Çağdavul'un kızı "Babam vatanı için şehit düştü. Bundan gurur duyuyorum, ama özel timlerin Kağızman'da bizi bile bile oyalamaları yüzünden ölmesi, bir de o can çekişirken yardım etmeyip bana ve dedeme işkence yapmaları ağırıma gidiyor" diye anlatıyor tepkilerini.

Burada da onlarca yaralı var ama tedavi edilmiyorlar...

Son olarak Hisarönü Köyü'ne gidiyoruz. Katledilenlerden Cemil Özvarış'ın köyü burası. Katledilen Asiye Parlak da Tillik Köyü'nden.

Heyetle beraber Kars'a dönerken, yaşanan açık katliamı, katledilen insanların yakınlarının haklı tepkilerini ve öfkelerini götürüyoruz yanımızda.

MALAZGİRT

15 Ağustos dolayısıyla Malazgirt'e bağlı köylerden toplanan ve ilçeye yürümek isteyen köylülerin önünü kesen özel tim ve jandarma, hedef gözetmeksizin ateş açtı. İlçe merkezine yaklaşık iki kilometre uzaklıktaki Mollabaki Köyü yakınlarında halkın üzerine açılan bu ateşle bir katliam daha gerçekleştirildi. Özel tim ve jandarmanın bu katliamında sekiz kişi öldü, çok sayıda kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. 150'nin üzerinde kişi gözaltına alındı. Katliamdan hemen sonra olay yerinde bulunan yüzlerce kişi, özel timi ve jandarma tarafından yere yatırılarak uzun süre bekletildi.

Katliamdan sonra ilk gün Malazgirt'te sokağa çıkma yasağı kondu. Ağrı, Muş, Patnos'tan zırhlı araçlarla Malazgirt ahluka altına alındı. Durum "normal"e dönünce, sokağa çıkma yasağı kaldırıldı. Olay tek taraflı devlet güçlerinin bir katliamı olduğu halde, kamuoyuna karşılıkla çatışma şeklinde çarpıtılarak yansıtıldı. Anti-propaganda yapıldı.

CİZRE

Cizreliler 15 Ağustos'ta çeşitli sokaklarda davul zurna eşliğinde halaylar çekerek, Kürtçe sloganlar atarak katlama yaptılar. Polisin müdahale etmediği kutlamalar, gece geç saatlere kadar sürdü. Kutlamalardan sonra özel tim şehrin üzerinde saatler süren atışlar yaptı.

ADANA

Polis, 15 Ağustos öncesi ve sonrası Kürt halkı üzerindeki baskılarını yoğunlaştırdı. Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı mahallelere baskınlar düzenleyerek yüzlerce kişiyi gözaltına aldı.

Gülbahçesi, Dağlıoğlu, Barbaros, Denizli, Dumlupınar, Şakirpaşa, Anadolu ve Kanalyurt mahallelerine her gün operasyonlar düzenleyerek esnaf ve mahalle sakinlerine "Eğer 15 Ağustos'ta yürüyüş yaparsanız hepinizi tararız" tehditleriyle gözdağı vermeye çalıştı. Akşam saatlerinde panzer ve tanklarla güç gösterisi yaparak halkı korkutmaya çalıştı. 11 Ağustos'ta Kanalyurt Mahallesi'ne yaptıkları baskın sonucu gözaltına alınan Temel ve Çelek ailelerinden haber alınamıyor.

15 Ağustos günü sıkı önlemler alan polis, Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı mahallelere giriş çıkışı kontrol altına alarak, halkın dışarıya çıkmasını engelledi. Birçok mahallede kepenk ve kontak kapatma eylemleri gerçekleştirildi. Lastikler yakılarak gruplar halinde halaylar çekildi, Kürtçe sloganlar atıldı.

AĞRI

Ağrı merkezde kepenklar kapatıldı. Doğubeyazıt'ta yüze yakın insan gözaltına alındı. Sağlık-Sen üyesi Birsen Okut ile sendika avukatı Ahmet Gerez'in de gözaltına alınanlar arasında olduklarını öğrenildi. Batman, Kozluk ve Beşiri de kepenkler kapatıldı.

DİYARBAKIR

15 Ağustos günü gerçekleştirilmek istenen kepenk kapatma eylemi nedeniyle polis günler öncesinden arama ve operasyonlara başladı. 15 Ağustos günü sabah şehrin çeşitli merkezlerinde polis yolları keserek kimlik ve üst araması yaptı, gözdağı vermeye çalıştı. Öğle saatlerine kadar devam eden bu denetim sonucu, pazar günü olmasına rağmen, birçok işyeri açıldı ve kepenk kapatma fiili olarak sona erdi. Ancak şehrin Bağlar semtinde kepenk kapatma eylemi devam etti.

Ergani ilçesinde de benzer bir durum yaşandı. Sabah saatlerinden itibaren yapılan anonslar sonucu, öğle saatlerine kadar birçok işyeri açılarak kepenk kapatma eylemi sona erdirildi.

Kürdistan'ın birçok başka yerleşim merkezlerinde de kepenk kapatma eylemleri yaşandı.

Dersim'de mücadele yükseliyor

✔ **Devrimci Sol gerillaları Amutka Karakolu'nu 13 Ağustos'ta tarayarak Devrimci Sol bayrağı bıraktılar. Giindiir saatlerinde gerçekleştirilen eylemin Ankara'da bir yıl önce kuşatıldıkları üslerinde şehit düşen Vehbi Melek ve 4 yoldaşının anısını yaşatmak için gerçekleştirildiği, gerillaların kayıp vermeden üslerine döndükleri açıklandı.**

✔ **"Hiçbir faşist, hiçbir işkenceci cezasız kalmadı kalmayacak" şiarından hareket eden Dersim İbrahim Erdoğan SDB Komutanlığına bağlı Hayri Koç Müfrezesi gerillaları, işkenceci-faşist bekçi Ömer Şeker'i 8 Ağustos'ta cezalandırdı. Cezalandırmanın Toroslar'da şehit düşen yoldaşlarına misilleme olarak gerçekleştirildiği SDB Komutanlığınca açıklandı.**

✔ **Düşmanın resmi güçleri gelişmesine hazmedemedikleri gerillayı yok etmek, halkla bağlantısını kesmek için kirli savaşın tüm "kuralları"na başvuruyor. 14 Ağustos'ta Ovacık'ta atılan pusu Devrimci Sol gerillalarınca boşa çıkartıldı ve düşmana kayıp verdirtildi. Çatışmada herhangi bir kayıp vermeyen Nurettin Güler müfrezesi üslerine sağsalim döndüğünü açıkladı.**

Devrimci Sol Gerillaları Amutka Karakolu'nu Tarayarak Devrimci Sol Bayrağı Bıraktılar

Hozat İlçesi Amutka Karakolu'nun 13 Ağustos günü (gündüz saatlerinde) kuşatılarak taranması eyleminin, İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Devrimci Birlikler (SDB'ler) Komutanlığı'na bağlı Hayri Koç Müfrezesi tarafından gerçekleştirildiği öğrenildi. Kır SDB Komutanlı'ğı'nın konuyla ilgili yaptığı ve elimize de ulaşan açıklamasında eylemin bir yıl önce Ankara'da düşman kuşatmasına rağmen bulunduğu üssü canları pahasına koruyup hareketin geleneklerine uyarak çatışan ve şehit düşen Vehbi Melek ve dört yoldaşının anısına gerçekleştirildiği belirtiliyor.

Ankara'daki söz konusu katliamda Devrimci Sol şehir gerillalarının bulunduğu iki üs kuşatılmış ve olay yerine İnsan Hakları Bakanı Mehmet Kahraman ile İçişleri Bakanı İsmet Sezgin de geldikten sonra bu iki bakanın gözleri önünde gerillalar katledilmişti. Olay kamuoyuna Bakanların gözetiminde yapılan infaz olarak yansımıştı. Gerillalar duvarlara kanlarıyla Devrimci Sol/SDB yazmışlardı. Vehbi Melek'in cenazesi Hozat'ın İn Köyü'nde törenle toprağa verilmişti.

Amutka karakolunu tarama eylemini gündüz saatlerinde gerçekleştiren gerillaların, düşmanın militarist güçleriyle girdikleri yoğun çatışmaya rağmen hiçbir kayıp vermeden üslerine döndüler. Düşman eylemi ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, eylemin halk tarafından duyulmasını engelleyememiştir.

Gerillalar diğer eylemlerinde olduğu gibi Amutka Karakolu'nun taranması eyleminde de eylem yerine Devrimci Sol bayrağı bırakarak çekiliyorlar. Eylem dönüşünde köylüler tarafından alkış ve zafer işaretleriyle karşılanıyor gerillalar.

"Düşmana Aman Yok" başlığını taşıyan Komutanlık bildirisinde şunlar söyleniyordu:

"Oligarşi Kürdistan'da yürüttüğü katliam ve topyekün savaş politikasını Dersim'de de adım adım uygulama hazırlıkları içerisinde... Özellikle yoksul Dersim halkı arasında Sünni-Alevi çelişkisi yaratmaya çalışarak, Dersim'in belli bölgelerinde var olan Sünni halkımızı yanına çekmeye çalışıyor. Kimlerce gerçekleştirildiği bizler tarafından halen muğlak olan ve Sünni halkın yoğunlukta olduğu Baraaor Köyü'ne karşı düzenlenen saldırı her ne kadar oligarşinin yaratmaya çalıştığı ortama zemin olmuşsa da, hareketimiz TC'nin bu politikasına karşı da politik anlayışına uygun Türk-Kürt, Alevi-Sünni halkların kardeşliğini ve ortak düşmanları olan oligarşiye ve emperyalizme karşı birlikte mücadele etmeleri sonucunda ancak özgür vatan ideallerimizin gerçekleşeceğini bilince çıkartmaya çalışmıştır."

Gerilla birliğinin açıklamasında devrimci hareketin içinde ortaya çıkan ve bugün düşmanla aynı kulvarda devrimci harekete karşı bir kontra hareketine dönüşen darbecilik konusuna da yer veriliyor:

"Oligarşi bugün Kürdistan'da yürüttüğü katliam ve yok etme politikasını ülkenin her alanında yürütüyor. Günümüzde asıl tehlike olarak gördüğü hareketimize karşı yürüttüğü kirli savaşın bir parçası olan içten bölüp parçalama yöntemine de başvurarak, hareketimizi yok etmek için her türlü yöntemi denedi, gene başaramadı. Satın aldığı üç beş kontra çetesinden de umduklarını bulamadı. Hareketimiz kontrgerilla ve bozunturlanının her saldırısını büyük bir kararlılıkla geri püskürtüyor. Biz de Dersim'e darbeciliği sokmadık. Dersim'deki halkımız da bizimle birlikte darbeci ihanet çetesini mahkum etti. Bu yanıyla Dersim berrak ve temizdir. Darbeciliğin sözcülüğüne soyunan sözde dostlarımız olmuşsa da rağmen Dersim'imize bu pislik bulaşmadı. Bundan sonra da bulaştırmayacağız. Bugün devrim yürüyüşümüze daha gür sesle, daha emin adımlarla koşuyoruz. Şehitlerimize devrim sözümüz var. Yarattıkları değerleri kimseye çiğnetmeyeceğiz. Sözümüzde durduk, duracağız."

Şehitlerimize devrim sözümüz var. Ve onların yarattığı değerleri kimseye çiğnetmeyeceğiz. Türkiye bir de Dersim'den sarsılacaktır.

SDB Komutanlığı'nın açıklaması, bundan sonra da eylemlerinin süreceği belirtilerek "Haklıyız Savaşıyoruz Kazanacağız" sloganıyla son buluyor.

Çemişkezek'te Faşist Bekçinin Cezalandırılması

Çemişkezek'te 8 Ağustos'ta bekçi Ömer Şeker'in cezalandırılmasını da İbrahim Erdoğan Kır SDB Komutanlığı üstlendi.

SDB Komutanlığı yaptığı açıklamada, bekçinin faşist olduğu, faşistliğinin geçmişe dayandığı belirtiliyor. Bekçi Ömer Şeker'in 12 Eylül öncesi kendisiyle birlikte olan sivil faşistlerle Ülkü Ocakları derneğini kurdukları ve burada aktif görev aldığı ve belli bir süreçten sonra aynı faaliyetini bekçi olarak resmi kıyafetleriyle sürdürdüğü vurgulanıyor. Açıklamada *"Çemişkezek'in resmi faşistlerinden olan 'emniyet' bekçisi şehir içinde resmi faşist güçler arasında daha rahat hareket ettiğinden kendisine çok güveniyor olmalı ki halk üzerinde estirdiği terörün cezasız kalacağını sanıyordu."* denilen açıklama adı geçen faşist bekçinin diğer yandan Devrimci Sol'un adaletinden kurtulamayacağını, cezalandırılacağını düşündükçe de daha fazla saldırganlaştığı belirtiliyor.

Eylemin Toroslar'da şehit düşen Devrimci Sol savaşçılarından Mustafa Sefer ve Tarık Koçoğlu'nun anısına birliğe bağlı Hayri Koç Müfrezesi tarafından gerçekleştirildiği, bundan sonrada eylemlerinin süreceği, Kürdistan'ı faşizme mezar edinceye kadar savaşı sürdüreceklerini vurgulayan gerillalar, gerek kendilerinin, gerekse yurtsever hareketin bölgedeki faaliyetlerinin düşmanı korku ve paniğe ittiğini, gettolar haline dönüştürülen karakoldan çıkmaya cesaret edemediklerini açıklıyorlardı.

Ve açıklama;

"Yaşasın Toros Direnişimiz
Yaşasın Devrimci Sol
Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş
Şehide Çepa Şoreşger Namırın" sloganlarıyla bitiriliyor.

"Ovacıkta Düşman Pususunu Kayıp Verdirerek Yardık"

Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB Komutanlığı, Nurettin Güler Müfrezesi'nin Ovacık'ta düştüğü pusunun nasıl olduğunu anlatan bir açıklama yaptı. Açıklamada, Dersim'in diğer taraflarında olduğu gibi Ovacık'ta da gerilla faaliyetlerini sürdürdüklerini, halkımızın içinde, onların yanıbaşında olduklarını, halkımızın sorunlarını kendi sorunları kabul ettiklerini ve çözmeye çalıştıklarını vurguluyorlar. Faaliyetlerinin bir gereği olarak bu bölgede faaliyet gösteren Nurettin Güler Müfrezesi'nin 14 Ağustos gecesi saat 01.00 sularında Kızık Köyü'ne gittiğinde, önceden köyde "tedbir" alıp pusuya yatan düşman askerlerince köyde ateş açıldığını, anında kendilerinin de karşılık vermesiyle çatışma çıktığı belirtilerek: *"Çatışma sonucunda bir astsubay ağır, bir er hafif yaralanmıştır. Savaşçılarımız düşman pususundan hiçbir kayıp vermeden, düşmana kayıp verdirerek başarılı bir şekilde üslerine geri dönmüşlerdir. Diğer bölgelerde olduğu gibi, Ovacık'ta da yoğun faaliyet içerisinde olduğumuzu haber alan düşman, korku ve panik içerisine girmiş, korkunun vermiş olduğu saldırganlıkla halkımıza azgınca saldırmıştır. Korkuyorlar çünkü onlar Devrimci Sol'u, geleneklerini, direnişleri, söylediği her şeyi yaptığını ve yapacağını iyi bilirler. Dersim'i onlara mezar edeceğimize ant içtik (...)"*

Komutanlığın açıklaması gerillanın bugünkü savaşımını anlatan ve bu savaşımın nihai hedefini koyan "Ya Özgür Vatan Ya Ölüm..." sloganıyla sona eriyor. Ayrıca gerillalarca Hozat-Elazığ anayolu üzerindeki Tavuklar Köprüsü'ne Devrimci Sol bayrağı asıldığı ve bayrağın iki gün boyunca asılı kalarak dalgalandığı öğrenildi.

Düzenin alterna

Kriz... Bu sözcük son dönemde gerek iktidarı ve muhalefetiyle düzenin sözcüleri tarafından, gerekse de devrimciler tarafından sıkça kullanılıyor.

Türkiye'de bir krizin yaşandığını ve bu krizin süratle derinleştiğini kanıtlamak için çok özel bir çaba gerekmiyor. İşsizliğe, enflasyona, dış ticaret açıklarına; büyüme hızına, özcesi, ülke ekonomisine ilişkin her rakam, krizin tek başına kanıtı olabilecek durumda. Ancak yine de bunların hiçbiri ülkemizin şu an yaşadığı krizin boyutlarını, krizin gerçek muhtevasını vermez. Keza, krizi salt bunlarla tanımlamak bir başka açıdan -krizin devrimcilerin önüne koyduğu görevlerin saptanması açısından- da eksik ve yetersizdir. Çünkü devrimciler açısından "somutun tahlili"ni yapmak önümüzde duran görevlerin belirlenmesi için gereklidir ve bunun için ilk adımdır. Süreci ekonomik, sosyal, siyasal, tüm boyutlarıyla ele almayan kriz tahlilleri akademik bir çalışma olmaktan öteye geçmez.

Evet, bugün ülkemizde yaşanan kriz ekonomik rakamların ötesinde bir derinliğe sahiptir. Bu anlamda da krizi istatistiki olarak açıklamaktan çok, boyutunu, muhtevasını saptamak önem taşımaktadır.

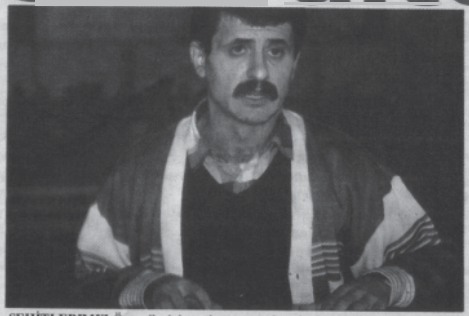

ŞEHİTLERİMİZ-Özverileri, inançları, yaşamlarıyla devrimci hareketi maddi anlamda alternatif haline getirebilmenin yükünü omuzladılar.

DÜZENİN ASIL KRİZİ ALTERNATİFSİZLİKTİR

Ülke ekonomisine ilişkin rakamlar başka dönemlerde de benzer oranlarda olmuştur. Krizin kendini yokluklarla, karaborsayla, soyut rakamlarla ortaya koyduğu dönemler yaşanmıştır. Tüm bunlardan farklı olarak bugünkü krizin ayırt edici özelliği, "alternatifsizlik"te somutlanıyor olmasıdır. Oligarşinin başvurabileceği alternatiflerin hiçbiri düzeni geniş çaplı restore edebilecek durumda değildir.

Krizin derinleşmesinin ya da düzenin bir "açmaz"la karşı karşıya olmasının karşılığı işte bu noktadır. Oligarşi yaşadığı krizi hafifletebilmek için uluslararası konjonktürden ya da toplumsal muhalefetin, devrimci muhalefetin yetersizliklerinden yararlanarak zaman zaman bulduğu manevra alanını bugün bulamamaktadır.

Ekonomik planda sistemi az çok normal işleyecek bir rotaya oturtacak, aynı zamanda toplumda -geçici de olsa- bir rahatlama yaratacak hiçbir politika üretilememektedir. Ekonomide söylenenlerin, yapılanların -Çiller'in UDİDEM'i de dahil- hiçbiri yeni değildir. Yeni, sistemi rahatlatacak politikalar uygulayabilmek bir yana, örneğin şu anda yeni "toplumsal gerginlikler" pahasına "özelleştirme", "işçi kıyımı" gibi politikalara hız verilmektedir. İktidar gerçekte IMF'nin, Dünya Bankası'nın kılavuzluğundaki bu politikalarla dengeleri iyice sarstığının farkındadır. Ancak ellerinde başka bir reçete bulunmuyor. Düzen her zaman çok korktuğu o "toplumsal patlamalar"ı engellemek için sus payı olarak bile halka hiçbir şey verebilecek durumda değildir; işçileri, emekçileri tümden karşısına alarak onların sırtından "hiç değilse" egemen sınıfların genelini rahatlatmak istemektedir.

Öte yandan, "alternatifsizlik", kendini siyasal planda da ortaya koyuyor. Sayısız reform vaadinin, "tabuları kıran", "realiteleri" kabul eden yeni yaklaşımların, "devrim gibi" yasal düzenlemelerin ardından, çıka çıka yine terör politikası çıkmıştır. Artık çok açık bir biçimde görülüyor ki, düzen en küçük bir reformu bile yapabilecek, demokratik haklarda sınırlı da olsa, genişletmelere gidebilecek güç ve olanaklardan ve cesaretten yoksundur.

Bugün egemen sınıflara korku ve kaygı hakimdir. Kuşkusuz bu korku hemen yarın iktidarın kendi ellerinden alınacağının korkusu değildir. Devrimci mücadelenin haldeki boyutunda terör ve yaygaraya da olsa sömürü çarkını bir süre daha döndürebileceğini hesaplayan egemen sınıfların kaygısı esas olarak uzun vadeli bir alternatifsizliğin kaygısıdır.

ALTERNATİF DEVRİMCİLERDİR

Düzenin kendi içinde alternatifi yoktur. Ancak düzenin alternatifi vardır.

Bu alternatif ve çözümler, düzenin dışındadır. Çünkü iktidar partileri yeni bir politika üretemezken, düzenin muhalefet partilerinin de durumu farklı değildir. Sıradan, klasik bir muhalefet yürütmenin ötesinde hiçbirinin ciddi alternatif politikaları yoktur. Olması da mümkün değildir. Düzenin tüm muhalefeti gerçekte "siz yiyorsunuz, biz niye yiyemiyoruz" muhalefetidir. Cuntaları, ANAP'ları, "milli mutabakat" koalisyonlarını deneye deneye bugüne gelen oligarşinin elinde, deneyebileceği yeni bir koz kalmamış gibidir. Bugün hemen her şeyin Genelkurmay'a havale edilmesinin altında yatan da budur. Ve oligarşi de çok iyi biliyor ki, bu da bir alternatif değildir.

Düzenin kendisini alternatifsizlikte somutladığı bu ortamda, siyasi arenada alternatif olarak bir tek devrimciler kalmaktadır. Devrimciler sosyalizmi savunmalarıyla, emekçi halkın çıkarlarını dile getirmeleriyle, krizin kaynağı olarak sömürü çarkını hedeflemeleriyle mevcut çarpık kapitalist yapının alternatifidirler.

Ülke gündemini çeşitli düzeylerde belirleyen işçi, memur eylemlerinde olduğu gibi, kondulukların direnişlerini ve emekçilerin halk alma mücadelesini sahiplenen, destekleyen tek güç devrimcilerdir. Düzenin muhalefetteki partileri parsa toplamak için bile olsa, seçim yatırımı olarak da olsa artık kolay kolay bu direnişlerin yanına uğramamaktadırlar. Çünkü biliyorlar ki, direnişlere sunulacak her katkı yarın dönüp kendilerinin karşısına çıkacaktır; çünkü düzen iktidarıyla da, muhalefetiyle de emekçilerin mücadelesinin her biçimine, her boyutuna karşı tahammül gücünü çoktan kaybetmiştir. Devrimciler emekçi halkın güvenebileceği, her şart altında yanında bulabileceği tek güç olmaları itibarıyla da mevcut siyasal tablonun alternatifi durumundadırlar.

Ancak bu tek başına bir avantaj değildir. Bu nesnel durum ancak alternatif olabilmenin örgütsel ve politik adımlarla kendini gösterdiği ölçüde bir avantaja, devrim mücadelesinin atılım yapabileceği bir momente dönüşmüş olur. Bu anlamda da devrimciler açısından "elverişli koşullar"dan çok, zorlu bir süreç söz konusudur.

Zorluğun iki yanı vardır. Birincisi, devrimci hareketin karşı karşıya olduğu, odağında darbeciliğin yattığı sorunlar ve çeşitli eksiklikleri ve de bütün olarak solun zaaflarıdır. İkinci yanı ise, sürecin, gelişmelerin bizi beklemeyeceği gerçeğidir. Devrimcilerin "önce eksikliklerimizi *tamamlayalım*" *derne şansı ve hakkı yoktur*. Eksikliklerin, yetersizliklerin aşılmasıyla, mevcut ortamın önümüze koyduğu görevlerin omuzlanması aynı süreçte atbaşı gitmek zorundadır.

Devrimci hareketin "Partiye, cepheye, orduya" diye tanımladığı süreç doğrultusunda atacağı her adım, bu misyonun üstlenilmesine de hizmet edecek bir adım olacaktır.

Kuşkusuz, sürecin önünü açacak olanaklar da söz konusudur. Her şeyden önce sınıf çelişkilerinin her gün çok açık bir keskinleşme içine girmesi, devrimci saflara katılımı bir "akış" haline dönüştürebilecek dinamikleri de içermektedir. Bu dinamiğin harekete geçirilip geçirilememesini ise devrimci hareketin yakın dönemdeki pratiği belirleyecektir.

ALTERNATİF DEVRİMCİ ÖRGÜTÜN MİSYONUNA UYGUN DEVRİMCİLER OLABİLMELİYİZ

Zorlu bir süreçle karşı karşıyayız. Gerek ülkemiz gerçekliğinin bizlere yüklediği sorumluluklar, gerekse de darbeciliğin yarattığı tahribatın giderilmesi ve darbecilerin engellediği hedeflerimize ulaşmak, her zamankinden daha fazla bir çabayı, bir enerjiyi zorunlu kılıyor. Her gün yeni gelişmeleri; oligarşinin pervasızca sürdürdüğü bir savaşın sonuçlarına tanık oluyoruz. Onun için yaşadığımız süreç kendi sorunlarımız karşısında duyarsızlığa, tembelliğe, atıllığa izin vermiyor. "Bizi ilgilendirmez, kendi sorunlarımız varken başka şeylerle uğraşamayız" gibi gerekçeleri sıralama hakkımız da yoktur. Emekçilerin sorunlarına sahip çıkabilmek, oligarşinin saldırılarına set oluşturabilmek, halklarımızın yüreğinde umudu yeşertebilmek için geçmişte kaybettiklerimizi şimdi daha süratli bir biçimde yerine getirmek, daha da ötesi, düşmanı şaşırtacak denli bir dinamiği yakalamak göreviyle karşı karşıyayız. Bu da var olan sorunlarımızı radikal bir tarzda çözmekten, bizi köstekleyen her tür engeli tereddüdsüz aşmaktan geçiyor. Pratiğimiz, mücadelemizin ivmesi ve boyutu -çok uzun bir gelecek için değil- kısa vadede olumlu ya da olumsuz gelişmelerin belirleyicisi olacak. İşte bu noktada bilıyoruz ki, böylesi süreçler ancak nitelikli insan malzemesiyle ve titizlikle şekillendirilmiş bir çalışma tarzı ile aşılabilir.

Ülkemizde gerçek anlamda devrimci olmak hep zordu. Bugün de zor. Tüm gerekleriyle devrim mücadelesinin, devrimci hareketin neferlerinden biri olmak da her zaman belli nitelikleri gerektirdi. Bugün de aynı nitelikler gerekiyor.

"Sürecin gerektirdiği özelliklere sahip devrimciler olabilmek" derken, yeni Amerikalar keşfedercesine, yeni nitelikler saptamak gerekmiyor kuşkusuz. Ancak yaşadığımız süreç bu niteliklerden bazılarını öne çıkarıyor. Ve bu misyonu üstlenecek devrimcilerin özellikle bu niteliklerle donanmasını zorunlu kılıyor..

Öncelikle Savaş Gerçeğini Sindirmek ve Bedellerin Her Boyutuna Hazır Olmak Gerekiyor

Tarihsel olarak kanıtlandığı gibi "çok kana ve acıya mal olan bir mücadele"dir bu. Ve "egemen sınıflar bu mücadelenin daha da çok kanla ve acıyla sürmesi *için*" uğraşmaktadırlar. Bu sözler tam da oligarşinin bugünkü politikasını anlat-

Devrimciler sosyalizmi savunmalarıyla, emekçi halkın çıkarlarını dile getirmeleriyle, krizin kaynağı olarak sömürü çarkını hedeflemeleriyle mevcut çarpık kapitalist yapının tek alternatifidirler. Bu nesnel durum örgütsel ve politik adımlarla kendini gösterdiği ölçüde bir avantaja, devrim mücadelesini, atılım yapabileceği bir momente dönüşmüş olur. Bu anlamda da devrimciler açısından "elverişli koşullar"dan çok, zorlu bir süreç söz konusudur.

f i devrimcilerdir

maktadır. Artık klasik bir söyleyişe dönüştü; oligarşinin krizi karşısında bulduğu, bulduğunu sandığı tek çıkış yolu terördür. Bu terör devrimciler karşısında kırlarda katliam, şehirlerde infaz politikası biçiminde sürerken, sıradan insanlara da yönelerek tüm topluma gözdağı vermeye çalışmaktadır. Bu politikayı tersine çevirebilmek için bu tehdide devrimci bir yanıt vermek zorundayız. İşte bu yanıtta özvermizle, işkenceyi, tutsaklıkları göze almamızla, direnme, teslim olmama geleneklerimizle ödenecek bedellerdir.

Savaş gerçeği giderek hayatın her alanına uzanıyor. Savaşın en uzağında gözüken kesimler bile kendini bir anda savaşın acımasızlıklarının ortasında buluyor. Düzen hızla silahlanıyor ve silahlandırıyor. Devrimciler ve emekçi halk kanı, acıyı ve gözyaşını istemiyor. Ama biliyorlar ki, bu bedel ödenmeksizin ve egemen sınıflara sömürünün ve zulmün bedeli ödettirilmeksizin krizin devrimci çözümü, başka deyişle, emekçi halkın bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi başarılamaz.

Bu Savaşı Örgütleyebilmeli ve Yönetebilmeliyiz

Savaş,içbir tereddüte, hiçbir hataya ve boşluğa tahammül göstermez. İnisiyatif açısından, politik üretkenlik açısından, savaşçı güçlerin oluşturulması açısından bırakılacak her boşluk, savaşın doğal yapısı gereği, karşı tarafça doldurulacaktır. Bugün darbecilikle birlikte düşmanın darbecilere dört elle sarılması, onlarla el ele oynayıp çıkan boşluğumuzu daha da büyütmek, yaralarımızı sarmakta gösterdiğimiz çabaları engellemek için elinden geleni yapması bunun göstergesidir.

Savaşı örgütlemek bizim için öncelikle kitleleri savaştıracak kurumlaşmaları, yani partiyi, cepheyi, orduyu örgütlemektir. Tüm çalışma alanlarında, günlük mücadelenin her anında ve biçiminde bu gözden kaçırılmamalıdır. Partileşmek ya da orduyu, cepheyi yaratmak soyut-teorik süreçler değil, günlük pratik içinde atılacak adımlarla yakınlaştırılabilecek, somut süreçlerdir. Bu kurumlaşmalar savaşın kurmayı, karargahıdır. Ve bunlar olmaksızın savaşı yönlendirebilmek, yönetebilmek mümkün değildir. Pratiğin, koşuşturmacaların içinde boğulmak, bu somut örgütsel siyasal hedefleri gözden kaçırmak, mücadelemizin ve örgütsel gelişimimizin bugününe verilebilecek en büyük zararlardan biri olacaktır.

Darbecilerin yarattığı deşifrasyon sonucu, bilirçok yapı ve kurum açığa çıkmış, ya tamamen işlemez hale gelmiş, ya da ortadan kalkmıştır. "Parti hedefinden gerilere düştük" denilmesinin altında yatan nedenlerden birisi de budur. Bugün bu zararı ortadan kaldırmak, deşifrasyonu yok etmek ve en aza indirmek için yeni baştan kurumlaşmalar, mekanizmalar oluşturmak gerekmektedir. Çünkü bu, düşmanından bir adım önde olabilmenin zorunlu bir adımıdır. Bunu yapmadan, parti, cephe, ordu gibi hedefler her zaman uzak kalacaktır.

Savaşı örgütlemek bir diğer yanıyla da kitlelere, daha somut olarak söylersek savaşı bizzat yürütecek güçlere ulaşmak ve onları savaş örgütleri içinde istihdam edebilmek demektir. Bu, kazanmanın olmazsa olmaz koşuludur. Oligarşinin saldırılarını durdurabilmek, her türlü direncini kırabilmek için, yeni bir toplumu yaratacak emekçi kesimlere ulaşmak, bu güçleri savaşın gereklerine göre hazırlamaktan başka hiçbir yol olamaz.

"Yeniyi yaratacak güçleri bulmak" düşünüldüğü kadar zor değil gerçekten. Krizle birlikte kitlelerin hoşnutsuzluğunun, düzene karşı tepkilerinin de derinleştiği bir süreçte, sınırlı sayıda insanla dar bir pratiği yürütmek gibi bir alışkanlıktan ve kolaycılıktan çıkıp, bu pratiğin yanında daha fazla sabır ve emek isteyen insanları devrimcileştirme çabasına giriştiğimizde onların hemen elimizin altında olduğunu görürüz.

Kitlelere gitmek, onlarla günlük yaşamın içinde doğrudan, ikili ilişkiler kurmak zorundayız. Krizin derinleşmesinin ya da "ses getiren" eylemlerin kitleleri kendiliğinden örgütleyeceğini, kendiliğinden devrimcileştireceğini bekleyemeyeceğimize göre ve devrimi gerçekleştirebilecek tek şey "haklarının bilincinde olan silahlı halk" olduğuna göre bundan başka bir seçenek de yoktur. Yaşanılan süreç açısından bizim gibi bir ülkede "kitleselliik" sorununda sıkıntı yaşamanın nedeni, açıktır ki ancak sübjektif eksikliklerimiz olabilir.

Savaşın acımasızlığını yaşayan kitleleri bir an önce örgütlü hale getirmek, oligarşinin karşısına dikmek için, bugüne kadar gösterdiğimiz çabalarla yetinmek mümkün değildir. Sonuç alıcı yeni yöntemlerle kitlelere ulaşmak, onları silahlı, örgütlü bir güç haline getirmek için elimizden geleni yapmalıyız. Bunun için fedakarlığın, özverinin sınırsız olduğu kabul edilmelidir. Bunun yanında, yaratıcılığımızın boyutları da büyümeli, bizleri "bekleyen", kuraklamamız gereken kitleyi her zamanki hızımızdan daha fazla bir süratle dönüşüm içine sokmalıyız. Doğal ki, bu da programlarımızdan, eylemlerimize kadar her şeyi tekrar tekrar gözden geçirmeyi, yeni ve yaratıcı biçimler bulmayı gerekli kılıyor.

Taktiklerimizin, Ajitasyon-Propagandamızın İçeriği Somut Olmalıdır

Devrimciler gelinen noktada -alternatif olabilmenin bir gereği olarak- mücadelelerini çok daha somut bir zemin üzerinde yürütmek, şu ya da bu konuda çözümlerini kamuoyuna,-emekçilere sunmak zorundadırlar.

Devrimci muhalefet, özellikle de bugün "hayır" demekle yetinmemek durumundadır. Örneğin, "özelleştirmelere hayır" diyorsak, bu soruna ilişkin alternatif politikalarımızı da sunabilmeli, "hayır"ın içini doldurmalıyız. Aynı şey bütün bu "hayır"ları kapsayacak tarzda kapitalist düzenin karşısına sosyalizm alternatifini çıkarırken de geçerlidir. Kitlelere sosyalizmle ne vaat ediyoruz? -ki sosyalist ülkelerde yaşanan geriye dönüşlerden sonra bunun propagandası çok daha gerekli hale tıkandığı tek tek sorunlara ilişkin halk iktidarının sunacağı çözümler nedir? Artık bu soruların yanıtları ajitasyon ve propagandamızın içinde daha fazla yer almaya başlamalıdır. Elbette bunu yapabilmek için de düzenin yaşadığı krizi çözümleyebilen, sosyalizm alternatifini asgari düzeyde kavramış bir ideolojik donanıma sahip olmak şarttır.

Bu donanıma biz sahibiz. Bugüne kadar stratejik ve taktik planda çözümlediğimiz olgular bizi yanıtmadı. Kendi Marksist sandalyemize sıkı sıkıya sarılmamız, hiçbir rüzgara kapılmamamız, ideolojik gücümüzü giderek büyüttü ve bugünlere ulaştırdı. Yeterli mi?.. Elbette ki hayır! Başaracaklarımızı hesaba kattığımızda, daha söyleyecek ve yapacak çok şeyin olduğunu göreceğiz. Bunu mücadele ile öğrenip-öğreterek yapacağız. Ayrıca, bu süreci başarıyla geçmek, hedeflerimize ulaşmak için, ideolojik gücümüzü büyüten, bununla donanan insanlara daha fazla ihtiyaç olduğu da iyi kavranmalıdır. İdeolojik sağlamlıkla donanmış bir devrimcinin aşamayacağı hiçbir engel olamaz, olmamıştır da.

Oligarşi bugün asıl yöntem olarak terörü görmekle birlikte, saldırısını ideolojik-demagojik boyutta da sürdürmekten geri kalmıyor. Bu saldırıların, en yoğunlaşmış biçimi işkencehanelerde yaşanan boyutuyla doğrudan devrimcileri hedeflerken, daha geniş boyutuyla da kamuoyuna yönelmekte; devrimcileri kamuoyu nezdinde ideolojik açıdan "mahkum" ederek, devrimci mücadeleyi ezip yok etme programını bütünlemektedir. İşte bu nedenle oligarşinin "politika adına" kitlelere sunduğu hiçbir demagojiyi karşılıksız bırakmamak; hiçbir politikamızda, hiçbir taktik adımımızda, hiçbir eylemimizde ideolojik muğlaklık bırakmamak ve bunu kitlelere anlatmak özel bir önem taşımaktadır.

Özveride ve Çabada Sınırsızlıkla Biçimlenen Yeni İnsan Sürecin Temel İhtiyacıdır

Zorlukları aşabilmenin, başarabilmenin adı, her yönüyle donanmış devrimci insandır. İnsan malzemesi geliştirilip yetkinleştirilmeden, söylenecek sözlerin, büyük iddiaların hiçbir değeri yok. Devrimi, bize özgü özelliklerle şekillenmiş devrimci insanlarla yapacağız. Değişmemeye ayak direyen, kendini dayatan, özveri, fedakarlık konusunda kılını kıpırdatmayan insanların yapacağı hiçbir şey yoktur.

Devrimci hareket dünden bugüne sayısız kayıp verdi. Ancak devletin bu yöndeki tüm politikalarına rağmen devrimci hareketin kaynakları hiçbir süreçte, hiçbir kesitte kurumamış, kurutulamamıştır. Bundan dolayıdır ki yenilen ağır darbelere, operasyonlara, iç düşmanın "darbesine" rağmen mücadelenin kesintisizliği sağlanabilmiştir.

12 Temmuz'larda, 17 Nisan'larda ve diğer katliamlarda kaybettiğimiz yanımızdaki yoldaşlarımız tecrübeleriyle, birikimleriyle, kapasiteleriyle hedeflerimiz konusundaki netlikleriyle ve inançlarıyla devrimci hareket için çok büyük değerleri ifade ediyorlardı. Çok daha özel nitelikleriyle yerlerini doldurmak da mümkün değildi.

Ancak sınıf savaşımı, ne olursa olsun, kayıpların yerlerinin doldurulmasını emreder. Mücadelenin, iktidar yürüyüşünün sürdürülebilmesinin gereği budur.

İşte bu gerekilik, görevleri omuzlamakta tereddüt göstermeyen, üstlendikleri görevlerin hakkını vermek için, şehit yoldaşlarımızın eksikliğini duyurmamak için var gücüyle kendini geliştirmeye çalışan insanlarla yerine getirildi. Bugün de devrimci hareketin insanlarının önünde duran temel görev budur. Devrimci hareketin kadroları, taraftarları hızla eksikliklerliyle, zaaflarıyla dişe diş bir mücadele içine girerek, tereddütlerini, kendilerine koydukları sınırları aşarak, kendilerini yetkinleştirmeli ve daha büyük görevler almaya, daha büyük özverileri ve sorumlulukları üstlenmeye hazır hale gelmelidirler. Böylesi bir sürece girmeyi başarabildiğimizde, eldeki insan malzemesi, önümüzde duran görevlerin üstesinden gelebilmek için fazlasıyla yeterli olacaktır.

Hayatın her alanındaki mücadelemizde ve örgütlenmemizde kadrolaşmayı, yetkinleşmeyi, giderek uzmanlaşmayı sağlayacak mekanizmalar titizlikle kurulmalı ve korunmalıdır. Kadrolaşma, partileşme sürecinin temel esprilerinden biridir. Ve yürüttüğümüz mücadele harcanan tüm enerjiye, pratik alanında elde edilen tüm kazanımlara ve sağlanan yaygın sempatiye rağmen kadrolaşmayı sağlayacak mekanizmalardan yoksunsa, bütün bu işler bizi parti hedefine ulaştırmakta üstlenmeleri gereken işlevi üstlenmiyorlar demektir. Her yöneticinin öncelikli görevi, bulunduğu alanda kadrolaşmayı sağlamak olmalıdır. Bu başka sorunların çözümünde de anahtar rolü oynayacaktır.

Oligarşinin çaresizliği karşısında sürdürdüğü saldırılar, buna karşın bu saldırıları durdurabilecek herhangi bir gücün olmamasının, bizlere daha fazla görevler yüklediği bir gerçek. Türkiye halklarının bir başka seçeneği yok. Tek alternatif biziz. Bu gerçekten kaçamayız.

Sorumluluklarımızı yerine getireceğiz. Mücadeleyi her alanda yükseltirken, kendini yenileyen, geliştiren ve her tür eksikliğimizi, hata ve zaaflarımıza karşı acımasız olan bir kararlılıkla hareket edeceğiz. Türkiye halkları bizden parti, cephe, ordu ve kurtuluş bekliyor.

Devrimci hareketin kadroları, taraftarları hızla eksiklikleriyle, zaaflarıyla dişe diş bir mücadele içine girerek, tereddütlerini, kendilerine koydukları sınırları aşarak kendilerini yetkinleştirmeli ve daha büyük görevler almaya, daha büyük özverileri ve sorumlulukları üstlenmeye hazır hale gelmelidirler. Sorumluluklarımızı yerine getireceğiz. Hiçbir engel bizi durduramayacaktır. Çünkü Türkiye halkları bizden parti, cephe, ordu ve kurtuluş bekliyor.

Memurlara sürgün baskısı

Temmuz eylemleriyle hükümete sıkıntılı günler yaşatan kamu emekçileri şimdi de sürprizlerle karşı karşıyalar. Kamu emekçilerinin mücadelesini sürgünlerle bastırmaya çalışan iktidar, sendika yöneticisi ve üyelerini sürgünlerle cezalandırıyor.

Temmuz eylemlerinin ardından SAĞLIK-SEN Genel Başkanı Songül Aytemur çalıştığı Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nden sürgün edilmişti. Sağlık işkolundaki sürgünler daha sonra da Tüm SAĞLIK-SEN üyelerinden Kadriye Kesersay'ın Bakırköy Devlet Hastanesi'nden, Malatya Şube Başkanı Hacı Çoban'ın Malatya Devlet Hastanesi'nden, Bülent Çağlarsu'nun ise Dr. Behçet Uz Çocuk Hastanesi'nden sürgün edilmesi ile devam etti.

İstanbul'da 22 Temmuz tarihinde PTT çalışanı işçilerin vizite eylemini desteklemek amacıyla yemek boykotu yaptıkları gerekçesi ile Gayrettepe Telefon Başmüdürlüğü'nde çalışan Sabri Aksoy, Ramazan Korkut, Muzaffer Bülbül ve Sinan Uzunhasanoğlu'nun savunmaları istendi. TÜM HABER-SEN üyesi memurlardan Konya Şubesi Yönetim Kurulu üyesi Halis Gezen Yozgat Telefon Müdürlüğü'ne, İstanbul Yakası Şubesi Yönetim Kurul üyesi Hüseyin Aydın Kızıltoprak PTT Merkezi'ne ve Beyoğlu şubesi üyesi Hıdır Yavuz ise Haydarpaşa Nakliyat PTT Merkez Müdürlüğü'ne sürgün edildiler.

Sendikalar yaptıkları açıklamalarda hükümetin sürgün politikasını protesto ederken her türlü keyfi baskı, gözaltı ve sürgünlere rağmen mücadelelerini sürdürmeye devam edeceklerini söylediler. ✪

■ ■ ■

Kıbrıs'ta Elektrik Kurumu çalışanları grevde

Kıbrıs'ta elektrik kurumu çalışanlarının grevi sürüyor. Grev, çalışanların ücretlerinin artırılmasası ve 1993 toplu sözleşmesinin imzalanmaması üzerine başlamıştı.

Grevle ilgili Kıbrıs Türk Elektrik Müstahdemleri Sendikası (EL-SEN) Başkanı Mehmet Ekitgen bir açıklama yaptı. Açıklamasında yaklaşık 6 aydır Tarım Bakanı ile Çalışma ve Sağlık Bakanı'yla diyalog kurmaya çalıştıklarını ama bundan hiçbir sonuç alamadıklarını belirtti. EL-SEN Başkanı grevin sorumlusunun elektrik kurumu çalışanları değil, hükümet olduğunu belirtti.

Ayrıca Kıbrıs'ta yayınlanan Yeni Oluşum Dergisi'nde konuyla ilgili yerel gazetelere yaptığı açıklamada "Emekçilerin emeğini yemekle meşhur olan iç ve dış oligarşi, bugünden itibaren halka hesap vermek mecburiyetindedir. TC'den vergi yoluyla gelen işçinin emekçinin ve köylünün parasını hiçbir kimse sokağa atamaz." dedi. ✪

■ ■ ■

Plas işçileri kazandı

Bursa (Mücadele)- 2 Ağustos günü "üretimi durdurdukları" gerekçesiyle 300 işçiyi işten çıkartan işveren, işçilerin direnişi karşısında geri adım attı. İşten çıkartıldıkları günden itibaren fabrika önünde direnişe başlayan Plas işçileri 16 Ağustos'ta işbaşı yaptılar. Petrol-İş Bursa Şube Başkanı İsmet Yiğit yaptığı açıklamada "Örnek bir direniş sergiledik, kazandık. Bundan sonraki hedefimiz toplu iş sözleşmesinde işçi sınıfının ve özelde Bursa Plas işçilerinin hakkını sonuna kadar savunmaktır. Direnişe geçen işçilerin birbirleri arasında ilişkileri, yardımlaşma, dayanışma duyguları, sendikacı-işçi arasındaki güzel birliktelik, öğrencilerin direnişi gerçekten içten duygularla sahiplenişi işçi sınıfı adına ve mücadele adına yazılacak olumlu puanlardır." dedi.

Bursa Plas direnişi işçi sınıfına, kararlı bir tutum, direniş azmi, mücadeleye olan inanç ve coşku ürekli ve tutarlı şekilde sürdürüldüğünde, işçi sınıfının önündeki tüm barikatların yıkılmaya mahkum olduğunu gösterdi. ✪

Devrimci sendikacılık üzerine

Yıl 1989... 1.5 milyon kamu emekçisi 12 Eylül'ün yarattığı depolitizasyon altında, sessizliklerini sürdürüyorlardı.

Yıl 1990... 11 Temmuz günü yemek boykotuyla başlayan, kalem kırma ve yürüyüşle süren memur eylemleri herkesi "şaşkınlığa" uğrattı. Taleplerini içeren birçok sloganın içinden "Sendika Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganı göze çarpıyordu. O günlerde uzakta görünse, bu slogan kamu emekçisini motive etmekteydi.

Yıl 1991 ve 1992... Gerek Ocak gerekse Temmuz'larda, daha nitelikli ve yoğun memur eylemleri gerçekleşti. "Devletin hizmetkarı" memurlar sınıf mücadelesinin bir parçası olarak yetkinleşip gelişmekteydiler. Bu yıllarda sendika isteyen sloganlar ajitatif birer slogan olmaktan öteye geçiyor, somut bir talebi ifade ediyordu. Sendikalar fiili olarak kurulmuş, yasal olarak iktidarlarca da kabulü isteniyordu. Artık "Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı" talebi ön plandaydı.

Yıl 1993... Bu talep içeriği boşaltılmaya çalışılsa da, gözden uzak tutulması için çaba gösterilse de, iktidarlar tarafından da reddedilemeyecek hale dönüşmüştü. Kimse memurun sendikalı olup olamayacağını tartışmıyordu bile...

Ve KAM-SEN'le başlayan sendikalaşma, süreci "yerden bitercesine" birçok sendikanın oluşmasını getirdi. Devletin, mücadele karşısında, çaresizlikten "gözkırpması", icazetle siyaset yapanları harekete geçirmiş, önceleri karşı çıktıkları, korktukları sendikalaşmaya dört elle sarılır olmuşlardı.

Devrimci Sendikacılığı İçselleştirmek

Devrimci sendikal anlayış, sınıf ve kitle sendikacılığında ifadesini bulur. Bu da, kamu emekçisinin gerçek kurtuluşunu, şu veya bu iktidarla, ya da düzen içi arayışlarla değil, düzen alternatifi olacak biçimde düşünen, bunu uygun hareket eden bir anlayışla ele alındığında yerli yerine oturur. Unutulmamalıdır ki, sendikalar devrim mücadelesinde emekçi sınıfların örgütlendikleri, ekonomik, demokratik istemleri için egemenlerden pay kopardıkları, hitap ettiği kitleyi, her yönüyle eğittikleri ve tüm bunların odağına icazetsiz, statükoyu kabul etmeyen bir mücadele çizgisini oturttukları sınıf örgütleridir. Diğer bir deyişle, devrim mücadelesinde, emekçi sınıfın legal planda mücadele verdiği örgütlenmelerden bir tanesidir, devrim mücadelesinin birer parçasıdır.

Hiçbir sendika kendisini devrim mücadelesinden ayrı görmemelidir. Tersine var olan sınıf mücadelesine, kendi cephesinden katılmalıdır. Bu da, kitlesinin sorunları arasında kaybolmayı, kendi dışında hiçbir şeyi görmemeyi değil, tam tersine, her tür gelişme karşısında duyarlı, mücadele eden, kitlesini eğiten bir sendika olmayı gerektirir. Adı üstünde, devrimci sendikacılık diyoruz. Yani önce devrimci, sonra sendikacı olunması gerektiğini belirtiyoruz. Sadece sendikacılmak hiçbir şey ifade etmez. Daha yetkin, daha uzman onlarca revizyonist sendika ve sendikacı göstermek mümkün, ama tüm bunların emekçi sınıflar için hiçbir anlamı yoktur.

Sendikalarımız böyle ele alınırsa yerli yerine oturacaktır. Ancak, sendikalar bir parti, örgüt veya benzerleri gibi hareket eden örgütler de olamaz. Önemli olan, sınıf mücadelesinin o süreçteki gereklerini gözden kaçırmadan, bu mücadeleyle bütünleşmiş bir sendikal çalışma yürütebilmektir. Sendikal çalışmanın gereği olan ekonomik-demokratik mücadele ile siyasal mücadele arasında kurulacak denge, kitleleri kucaklamanın, onları sendikal faaliyet içine çekmenin doğru yöntemidir.

Sadece devrimi olmak da sendikal mücadele açısından bir kazanç oluşturmuyor. Sendikacılık konusunda kendini eğitmemiş, bu konuda ciddi adımlar atmamış, "devrimci" olmanın yeterli olduğuna inananlar, devrim mücadelesine katkı değil, köstek oluşturacaklardır. Onun için devrimci olunduğu kadar, sendikacı; sendikacı olunduğu kadar devrimci olmak zorunludur.

Sadece "devrimciliğine" güvenen ya da sadece sendikacılıkla yetinenler için, yaşanan birçok olumsuzluk sürüp gedecektir. Çünkü tüm olumsuzlukların kaynağı böylesi bir bakış açısına sahip olunurmamasında yatıyor. Bu olumsuzlukların kimilerini ele alırsak, şunlar söylenebilir:

Sendikalar faşistler dışında tüm kamu emekçisini kucaklayacaktır. Dolayısıyla, sadece devrimci bir bilince ulaşmış insanları değil, çok çeşitli etkilenmeler altında bulunan insanları da aynı çatı altında bir araya getireceğimiz düşünüldüğünde, siyasal mücadele ile ekonomik-demokratik mücadele arasındaki dengenin önemi daha iyi görülecektir. Siyasal hedefler ön planda tutulup, sendikal çalışmalar unutulursa, kitlelerin talepleri, sorunları gözardı edilecektir ki, devrimci bir anlayışa bu sığamaz.

Bu yanlış anlayış, politika üretmekte ortaya çıkan sıkıntılarda da kendini gösterecektir. Kitlelerle olan bağı en alt seviyede süren, "devrimcilik" adına sendikal mücadeleyi ikincil planda gören –sözde görmese bile, yaşamda böyle hareket eden- bir sendika, ister istemez, kitlelerin nabzını tutamadığı için, sürekli yukarıdan bekleyen, kendisinin hiçbir katkısı olmayan, "amir-memur" sendikası olur ki, gelişme adına durağanlık, devrimcilik adına statükoculuk hükmünü verir. Günler, aylar geçer; sendikanın gelişmesi ve büyümesi için bir arpa boyu kadar dahi yol alınmadığı görülür.

Böylelikle, sorunlar, çözümsüzlükler birbirini takip eder durur. Ne kurumlaşma yerleşir, ne de kitle katılımı. Bunun daha ötesi oportünizmin çokça sarıldığı gibi, "kitleye soralım", "kitle bizi aştı" gibi devrimci olmayan anlayışlara ulaşır.

Oysa, tepeden aşağıya kadar yaratılacak bir kurumlaşma, anlayışımızın memur tabanında yayılmasını sağlayacak, buna oranla kitlelerin, sendika içinde kendilerini ifade edebilme araçlarından biri yaratılmış olacaktır.

Politikaların sadece tepeden belirlenip, yaşama geçmesi hiç de sanıldığı gibi, kitlenin hareketlenmesini değil, edilgen kalmasını sağlamaktadır. Kitle bağları güçlü olmayan, devrimci bir bakıştan yoksun bir sendikanın, tepeden gelecek politikalarda da başarılı olma şansı az olduğu gibi, kitlelerin sendikalarda kendilerini ifade edebilme olanağı da yok edilmiş demektir.

Daha onlarca sorun ve olumsuzluklar sayılabilir. Ancak sorun bunları belirlemek değil, nasıl bir anlayışla hareket edilmesi gerektiğini kavramaktır. Onun için devrimci sendikacılık yerli yerine oturmalıdır. Ne devrimci anlayıştan kopuş, ne de sadece sendikacılık. Biri diğerine tercih edilemeyeceğine göre, devrimci bir bakış açısıyla yoğrulmuş sendikacılığı her yönüyle benimsememiz; genel mücadele ile, sendikal mücadeleyi birleştirmiş bir kafa yapısı, sınıf ve kitle sendikacılığını yerli yerine oturtacaktır.

Onun için devrimci olalım.

Onun için sendikayı, sendikacılığı öğrenelim.

Onun için de kitle içinde daha derinlere kök salıp, gelişebilelim. ✪

Sözleşme süreci sınıfı dönüştürmelidir

İşçiler yüz binleri kucaklayan eylemleriyle zaman zaman ülke gündemini belirliyorlar. Ancak bu eylemlerin siyasal gelişmeler içindeki yerinin/işlevinin belirlenmesi açısından iki nokta özel bir önem taşıyor. Birincisi; işçilerin mücadelesinin bugün için güncel anlamda ülke gündemine giren boyutu, esas olarak ekonomik-demokratik karakterdeki mücadelesidir. İkincisi ise buna bağlı olarak eylemlerin yaygınlaştırılması, kitleselleşmesi, hemen her zaman toplu iş sözleşmeleri (TİS) sürecine denk düşmektedir. Böyle olduğu için ekonomik-demokratik mücadelenin ve TİS süreçlerinin biçimlendirilişi, hangi araç ve yöntemlerle yürütüleceği daha büyük bir önem taşımaktadır.

Sınıf savaşımı işçi sınıfı için birçok parçanın bir araya gelmesiyle oluşan bir bütündür. Mücadelenin tek bir cephesine, tek bir alanına sıkıştırılmış bir "sınıf savaşı" açıktır ki, işçileri sömürüsüz bir dünyaya kavuşturmaz.

Ekonomik-demokratik talepler emekçi halkın mücadelesinde bir "çıkış" noktasıdır. Bunun devrimci bir gelişime hizmet etmesi ise her şeyden önce bu mücadelenin, siyasal mücadelenin belirleyiciliğinde ele alınmasını zorunlu kılar. Diğer yanıyla ise bu mücadelenin kendisi işçilerin örgütlenmesinde, bilinçlenmesinde, "kendiliğinden sınıf" olmaktan çıkarak "kendisi için sınıf" olmasında bir işlev de yüklenebilmelidir.

İşte bu nedenle ekonomik-demokratik mücadelenin belli başlı "uğraklarından" olan sendika kongreleri, delege seçimleri ve asıl önemli olarak da TİS süreçleri bu bakış açısıyla şekillendirilmek zorundadır.

Toplu sözleşme dönemleri işçilerin ekonomik-demokratik mücadelesinde önemli bir platform görevi görmektedir. Özellikle de son 4-5 yıldır işçi sınıfının eylemlilik düzeyini toplu sözleşmelerin gidişatı belirlemektedir. '89 bahar eylemlerinin temelinde de bu vardı, son eylemlerde de. Belediye işçilerinin '92'deki Türkiye gündemini belirleyen direnişlerinin temelinde de İstanbul Belediyesi'nin TİS konusunda uzlaşmaz ve kamuoyunu yanıltıcı politikası vardı.

Toplu iş sözleşmelerini sendikacılara havale eden ve TİS süresince yapılan eylemleri bir "baskı unsuru" olma işleviyle sınırlayan anlayış devrimci bakış açısına uzaktır.

TİS süreci başından sonuna işçinin iradesini ve gücünü temel almalı; sözleşmeleri işçinin dışında olup biten ve işçileri ancak "evet" ya da "hayır" demek durumunda bırakan bir süreç olmaktan çıkarılmalıdır.

Kuşkusuz bunun için yapılması gereken ilk şey toplu sözleşme taslaklarının hazırlanışında, doğru devrimci önderlikle birlikte tabanı sözsahibi yapmaktır; böyle yapıldığında işçiler kendi saptadıkları talepler daha güçlü savunacak, sendikacıların bu talepleri geriye çekmesinin karşısında daha güçlü barikatlar oluşturacaklardır.

TİS'in işçilerin önerileri doğrultusunda hazırlanması yeterli değildir. Sözleşme görüşmelerinin işyerlerinde oluşturulacak TİS komiteleri aracılığıyla denetlenmesi, bu komitelerin inisiyatifinde sürece müdahale edilmesi ikinci gerekli adımdır.

Yaşanılan pek çok süreçten biliniyor ki, TİS süreci boyunca patronlar işçilerin taleplerini çarpıtmak için burjuva basını da kullanarak bütün türlü demagojiyi yapıyor. İşçilerin taleplerinin karşısına *eylem kırıcı* olarak faşistleri, polis copunu, panzerleri çıkarmaktan geri kalmıyorlar. Bu noktada da patronların ideolojik saldırılarına yanıt verip, kamuoyuna kendi haklılıklarını anlatmak ve öte yandan da bu saldırılara karşı direnişin ve işçilerin güvenliğini sağlayacak örgütlenmeleri yaratmak da TİS odağında şekillenen sürecin bir gereğidir.

TİS ekonomik anlamda yaşam koşullarının iyileştirilmesinin ötesinde, demokratik taleplerin gündeme getirilmesi/kazanılması açısından da önemli bir zemindir. Dayanışma grevleri, 1 Mayıs'ın üzerindeki yasaklamaların kaldırılması, iş güvencesinin sağlanması gibi talepler güncelmine almayan bir TİS süreci, baştan kendini ekonomik bir yaklaşımla sınırlamış demektir. İşyeri/işkolu özgülündeki taleplerin dışında tüm sınıfı, emekçileri ilgilendiren taleplere yer verilmesi, aynı zamanda bir TİS sürecinin başarıyla sonuçlandırılması için zorunlu olan dayanışmanın da objektif temeli olacaktır.

Özcesi şudur; TİS süreçleri işçileri hem siyasal olarak, hem de pratiğin içinde eğiten, bilinçlendiren, onları yeni örgüt biçimleriyle tanıştıran, dayanışmanın içine çeken bir süreç olmalıdır.

Bütün bu adımlar atılamadığı sürece, toplu iş sözleşmeleri en çaplı direnişlerin yaşandığı koşullarda bile, güçlü işçi rüzgarlarının estiği anlar geriye de olumlu hiçbir şeyin kalmadığı süreçler olmaktan öteye geçemezler. Siyasal işlevi açısından da 500 binlerin yürüdüğü işçi eylemlerinin bir sabun köpüğünden farkı kalmaz.

Devrimci işçiler TİS süreçlerini işçiler için bir eğitim ve örgütlenme süreci olarak değerlendirmek, işçi sınıfının siyasal mücadelesini geliştirmek için pratiğin öğretiklerini kalıcılaştırmak durumundadırlar. Her TİS dönemi işçi hareketi açısından bir "moment"tir. Sağlanacak ekonomik artışın yanı sıra bu momentin değerlendirilmesi esas alınmalıdır.

Çorlu deri işçileri direniyor

Deri işçileri, mücadelelerini kararlılıkla sürdürdükleri takdirde, işverenin bütün oyunlarını bozacaklardır.

Çorlu Sağlık Mahallesi'nde tabakhaneler sanayiinde bulunan 83 deri atölyesinde çalışan 1500 işçinin sendikal çalışmaları deri işverenlerini ürkütüyor. Deri işverenleri işçilerin sendikalaşmasını ve örgütlenme çalışmalarını engellemek için Güneş, Derkon, Yiğit Alkon ve Çelikoğlu deri fabrikalarında sendikaya üye olan ve sendikal çalışma yapan işçileri işten atarak gözdağı vermeye çalışıyor. İşverenin bu tavrına karşı sendikal çalışma yürüten 35 atölyede çalışan 250 deri işçisi atılan arkadaşlarına sahip çıkarak direnişe başladılar. Yaklaşık bir buçuk aydır süren direnişte işçiler sendikal haklarının tanınmasını ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini istiyorlar. İşveren ise direnişi kırmak için her yolu deniyor. Direnişi kırmak için Çorlu Emniyeti'ni arkasına alan deri işletmecileri, direnişteki işçileri sık sık polisle karşı karşıya getirerek, direnişin yayılmasını engellemeye çalışıyor. Fabrika önünde direniş çadırları kuran işçilerin çadırları polis tarafından sökülürken, gece evlerine baskınlar düzenlenip, kimlik tespiti gerekçeleriyle tehdit ve rahatsız ediliyorlar. Üretimin tamamen durmasından korkan işveren çareyi Türkiye'ye kaçak olarak giren işçileri çalıştırmakta buldu. Kaçak olarak çalışan işçilere 900 bin lira aylık veren işveren, hiçbir sosyal hak tanımazken, direnişte bulunan işçilere destek vermeleri halinde sınır dışı ettirmekle tehdit ediyor.

DİSK ve Türk-İş Çekişmesi İşçilerin Mücadelesini Engelliyor

Deri fabrikalarında örgütlenme çalışmaları yapan DİSK ve Türk-İş'in çekişmesi, direnişte bulunan işçilerin mücadelesinin önünde engel teşkil ediyor. İşçi kıyımlarına ve polis saldırılarına karşı ortak tavır alması gereken deri işçileri, sendikal rekabet yüzünden ortak eylem kararları alıp hayata geçiremiyorlar.

DİSK Çorlu yönetim kurulu üyelerinin Türk-İş yöneticilerine ortak eylem çağrısı yapması Türk-İş tarafından masada kabul edilirken pratikte hayata geçirilmiyor.

Türk-İş yöneticileri "Beni polis ve işverenle karşı karşıya getiremezsiniz" diyerek, deri işçilerinin ortak eylemleri hayata geçirmesini engelliyorlar. Deri işverenleri Türk-İş yöneticilerinin uzlaşmacı ve işveren yanlısı özellikleri nedeniyle işçilerin Türk-İş'e üye olmaları için baskı yapıyor. Deri işverenleri "İşçiler için kötü olan benim için iyidir" mantığıyla sendikaya zorla üye yapmak amacıyla işçilerin kimliklerini kendisi toplayıp, Türk-İş'e üye yaptırıyor.

DİSK Çorlu Bölge Temsilcisi Özcan Çevik, Türk-İş yöneticilerinin eylem kıncılığını ve deri işçilerinin direnişlerini şöyle değerlendiriyor. "Direnişte bulunan 5 fabrika var. Bunlardan üçünde Türk-İş, ikisinde DİSK örgütlüdür. İki sendikanın ortaklaşa alacağı eylem kararının işverenlere büyük ölçüde geri adım attıracağını bildiğimiz halde Türk-İş yönetimi birlikte eylem yapmaya yanaşmıyor. Direnişte bulunan bütün işçilerin polise ve fabrika sahiplerine yoğun tepkileri var. Bu tepkileri Türk-İş dizginlemeye çalışıyor. Yeni yeni örgütlenmeye başlayan deri işçileri yakın bir zamanda Türk-İş yönetiminin gerçek yüzünü görecektir." dedi.

Unutulan direniş

30 Haziran 1992 tarihinde ücret zammı anlaşmazlığı sonucu greve çıkan Salat fabrikası işçileri 1.5 yıldır direnişlerine devam ediyorlar. Tek Gıda-İş Trakya Şubesi'nin örgütlü olduğu fabrikada 160 işçi çalışıyor.

Trakya eski milletvekili İsmail Özdoyuran'ın sahibi olduğu Trakya Yağ Sanayii A.Ş.'de işverenin olumsuz tutumu yüzünden bir anlaşmaya varılamıyor. İşçilerin anlaşma sağlanması için işverene yaptıkları çağrılar işveren tarafından "Sizleri sürüm sürüm süründireceğim." sözleriyle karşılık buluyor. Grev öncesi işçilerin 4 aylığını ödemeyen işveren, işçiler tarafından açılan mahkemeyi kaybetmesine rağmen aymı tavrını sürdürüyor. Grevde bulunan fabrikada üretilen Salat yağının markasını yine işveren kendisine ait olan Özdoyuran Gıda Sanayii A.Ş.ye kiralayarak piyasada paravan atölyelerde fason üretim yaparak para kazanmaktadır. İşçilerin girişimleri sonucu kısa zamanda fabrikayı satacağına ya da yakın zamanda açacağına dair söz veren işveren 1.5 yıldır işçileri oyalıyor. İşçiler işverenin fabrikayı açmamaktaki amacını, bankalardan çektiği krediler "İflas ettim çalışamıyorum" gerekçesini göstererek ödememesine bağlıyorlar.

İşverenin ve kamuoyunun tüm duyarsızlığına rağmen, işçilerin direnişi sürüyor...

Burjuvazinin "yükselen değerleri"

Çuvallarla ödenen nafaka paraları... Milyarlarla ifade edilen rüşvet skandalları... Köylerde başlayıp Hilton'larda devam eden, Avrupa'da ve Ekvator Adalarında süren düğün törenleri... Hediyé edilen bankalar... Bakanların devreye girdiği kredi yolsuzlukları... Peşkeş çekilen doğal kaynaklar...

Burjuvazinin içine düştüğü yiyicilik, rüşvet ve talanı tanımlayabilmek için "deveyi huvuduyla birlikte götürmek" tabiri bile yetersiz kalıyor. Burjuvazinin "yükselen değerleri" sınır tanımıyor!

Son yolsuzluk karşısında ayağa fırlayan burjuvazi, gazeteleri ve TV kanalları sayesinde Ergun Göknel'e verip veriştiriyor. Görenler de, burjuvazinin ne kadar "temiz", "dürüst" olduğunu, iletişim araçlarının da "mükemmel" olduğunu sanır. Oysa onlar Ergun Göknel'in rüşvet almasına değil, acemiliğine; her gün kendilerinin kat kat yaptıkları "doğal" hale gelmiş rüşvet, yolsuzluk gibi olayları "becerememesine" kızıyorlar. Yoksa bu olay, bugün açığa çıkmadı. İSKİ'de neler döndüğünü sağır sultan bile biliyordu, ama seslerini dahi çıkarmıyorlardı.

Bu olay yolsuzluğun, rüşvet buzdağının su yüzündeki parçası bile değil. Burjuvazi için Ergun Göknel'in yaptığı "küçük iş". Böylesi "küçük iş"ler ise onların dişleri arasında kaybolup gidiyor.

Çünkü çıkarların kesiştiği noktada yıllarca sürdürdükleri evliliklerini, başka çıkar ortaklıkları doğduğunda milyarlarca liralık nafaka karşılığında bir anda bitirmek işten bile değildir burjuvazinin yaşamında. Olup-biten, bir şirket transferi veya ticari bir alış-verişten başka bir şey değildir kafalarda.

Rüşvetçi bürokrat ise, olayın –meblağın– büyütülecek bir şey olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilmektedir. Öyle ya, verdiği para aldığının yanında nedir ki? Rüşvet suçlamalarına karşı da hasılısa arkasında partisi vardır. Aldığı rüşveti hem partisi SHP, hem de iktidar ortağı DYP ile bölüşmüştür ne de olsa! Hem de asıl büyük paralar partiye gitmemiş midir zaten... Kendisine geçinceye kadar hükümetin bakanı (Moğultay) ve partisinin İl Başkanı (Y. Çengel) vardır daha suyun başında. Üzerine fazla gelirse, kendisinden daha fazla zarar görecek olan "büyüklerini" hem destek hem de tehdit aracı olarak kullanır.

Koalisyonun ilk günlerinde 2 milyon gibi naçizane (!) bir şahsi harcamasını devlet kasasına ödetti diye "duyarlılık" gösterip bakan azleden SHP, son rüşvet olayına bu yüzden sessiz kalmaktadır.

Eski-yeni bakanların veya aynı kabinede "görev" yapanların karşılıklı birbirlerine silah olarak kullandıkları yolsuzluk dosyalarının ucu, başbakanlara, cumhurbaşkanlarına kadar uzanmakta. Halkın toplumsal kaynaklarından olan ormanlar, bizzat orman bakanı tarafından üç-beş kişiye peşkeş çekilerek talan edilmekte.

Ulaştırma Bakanı yol ihalelerinden, MEB eğitim emekçilerinin zorunlu birikimlerinden vurgun yapmakta. Başbakan, kocasının iflas eden bankasını devlet eliyle -halkın parasıyla- "canlandırıp" tekrar kocasına hediye (!) etmekte.

Kimin parasıyla bu talan? Talan edilen kimin alınteri?

Bilmem kaç librelik bombalarla Kürdistan'ı yangın yerine, harabeye çevirebilmek için kaç memurun, işçinin maaşından kısıntı yapılıyor? Emeğinin karşılığını isteyen işçiyi memura, memuru köylüye şikayet ederek birbirine düşürmeye çalışan Çiller, tütünde, pamukta, fındakta, çayda ne kadar baş fiyat "ayarlaması" yaptı? İşçisine 500 bin liralık zam yapmamak için toplu işten çıkartmaya gözünü kırpmayan Çağlar'ın, kızının 10 milyarlık nişanında patlattığı havai fişeklerde kaç işçinin açlığı var? Kızının günlerce süren düğünü için İbrahim Bodur, kaç tane köylüyü-işçiyi boğaz tokluğuna köle gibi çalıştırıyor?

İSKİ müdürünün ödenen milyarlık nafakasında, Hilton'larda yapılan düğününde suyu akmayan kaç mahallenin izdirabı var? Susuzluk yüzünden türeyen bulaşıcı hastalıklardan ölen kaç bebenin çığlığı var? Kaç kişi var, yıkılan gecekondusunun enkazı altında umutlarını arayan?

Mafyanın, Manukyan'ın hamiliğini yaparak topladığı rüşvetlerin devam edebilmesi için, Menzir'in daha kaç tane "yargısız infaz", "gözaltında kayıp" ve işkenceyi listesine alması gerekiyor?

Halkın en geniş kesiminden, devrimci-demokratlarına kadar bütününün kanı-canı, yoksulluğu-sefaleti üzerine varlığını oturtan burjuvaziye, bu halkın verecek elbette cevabı var...

Halkın değer yargıları, kendisine her türlü baskıyı reva gören ve katliamlara başvuran burjuvaziye karşı mücadele içinde doğar. Mücadele birlikteliğini pekiştirmeye ve mücadeleyi yükselmeye yönelik çıkarsız ilişkiler, dayanışma, fedakarlık, insani-ahlaki değerler, burjuvazinin "yükselen değerleri"ne karşılık halkın gerçek değerleridir. Halkın düzene karşı tepkilerini birleştirerek bütünlüklü direnişini örgütleyebilmemiz için halkın gerçek değerlerine sarılacağız.

Paralı eğitimde yeni vurgun

Devlet soygunda sınır tanımıyor

Çiller iktidarı gelenin gideni aratacağı sözünü doğrular şekilde, paralı eğitimde yeni bir düzenlemeyi 13 Ağustos günü kamuoyuna açıkladı.

Paralı Eğitimde "Yeni" Adımlar

"Reform" olarak lanse edilen bu yeni uygulama sonucu, birinci basamak sınavını kazanıp ikinci basamak sınavında bir yüksek öğretim programına yerleştirilemeyen 440 bin öğrencinin tümünün yeniden düzenlenecek olan Anadolu Üniversitesi'ne yerleştirileceği açıklandı. Çiller açıklamasında "Yani amacımız kalite, dünyadaki en iyi eğitimin verilmesi ve çocuklarımızın bugünden itibaren bu sistemin içine sokulmasıdır" diyerek öğrenci gençliği ne derece düşündüğünü göstermektedir.

Çiller'in bu sene uygulamaya sokulacağını açıkladığı tasarının, üniversiteleri tamamen ticarethaneye dönüştürme mantığının ürünü olduğu beraberinde getirdiği sorularla ortadadır. Bugün bilimsel eğitim yapıldığı söylenilen üniversitelerin birçoğunda bırakalım yeterli laboratuvar, araç, gereç vb. olmasını, doğru dürüst binası dahi yoktur. Öğrenci gençlikten toplanılan milyarlarca liralık har(a)çlara rağmen, üniversiteler toplanılan paraya denk düşecek bir olanak sağlanmamıştır. Yine öğretim elemanlarının eğitimdeki yetersizliği bir yana, Dicle Üniversitesi örneğinde olduğu gibi öğretim kadrosu içinde doçenti bile olmayan üniversiteler vardır.

Bunlara Demirel'li koalisyon iktidarı döneminde seçim yatırımı olarak açılan 27 tabela üniversitesi daha eklenmiş durumdadır. Ülkemiz "üniversite"leri böylesine bir gerçeklikle karşı karşıyayken, Çiller son uygulama için "Bu programlar en son eğitim-öğretim teknolojileri kullanılarak yürütülecektir." diyor.

Eğer iktidarın elinde en son eğitim-öğretim teknolojilerini kullanacak imkanlar varsa, bunlar neden araç, gereç, laboratuvar, öğretim görevlisi vb. ihtiyaçları yeterli olmayan üniversiteler için kullanılmıyor. Bu çelişkiler yumağı haliyle neye hizmet edeceği ve ettiği belli olan uygulama, teknik anlamda hazırlanışıyla da birçok çelişkiyi taşıyor. Her şeyden önce 440 bin öğrencinin böyle bir sistemde öğrenim görmesi için yeterli araç, gereç ve öğretim kadrosu oluşturulmuş değildir.

Esas görevi bilimsel araştırma yapmak olan asistanlar, bugün sınav kağıdından başını kaldıramaz haldeyken, yeni uygulamayla bilimsel araştırma yapmaları nasıl sağlanacaktır? Tarih, edebiyat, sosyoloji, psikoloji gibi dallarda şu anki mezun sayısının Türkiye'nin gelecek 15-20 yıldaki ihtiyaç kapasitesini karşılayacak düzeyde olması, uygulamanın doldur-boşalt yöntemi gözönüne alınarak, işsizliği gizlemeye ve seçim yatırımı yapmaya yönelik olarak hazırlandığı ortaya çıkıyor. Uygulama öğrencilerin harç ve öğrenim kredisi, yurt ve sağlık hizmetleri gibi haklardan nasıl yararlanacağı konusuna bir açıklık getirmiyor. Bütün bunlar da ülkemizde tespit edilebilmiş olan 80 bin diplomalı işsize şimdi bir çırpıda yüz binlerce insanın daha ekleneceğini gösteriyor.

Atılan Adımlar Yeterli Gelmedi

Çiller'in işsizliği gizlemeye çalıştığı ve seçim yatırımı yaptığı uygulamayla, üniversiteyi kazanamayan öğrencilerin ailelerinin cebindeki paraya da uzanmaya çalıştığı açıktır. İşçi ve memurları sefalet ücretlerine mahkum eden Çiller, emekçi halkın

Öğrenci gençlik her zaman, her koşulda paralı eğitime karşı çıktı, mücadele etti. Bundan sonra da bu mücadelesini sürdürecektir.

elindeki son kuruş paraya da göz dikerek işçi ve memur kesimine verdiği zamların karşılığını çıkarmaya çalışıyor. Bunun için ilk olarak devreye yine zamlar sokuldu. Atılan adımlar yeterli görülmeyerek Bakanlar Kurulu'nun 17 Ağustos günü aldığı kararla öğrenim har(a)çlarına yüzde 150 oranında zamlar yapıldı. Öğrenci gençliğin örgütlü tepkisiyle karşılaşmamak için har(a)ç zamları yine okulların kapalı olduğu bir dönemde açıklandı. Her yıl tekrarlanan zamlarla har(a)çların miktarı astronomik rakamlara varırken, emekçi halk çocuklarına üniversitelerin kapıları daha da kapalı hale getirildi.

Koalisyon İktidarının Öğrenci Gençliğe Vereceği Bir Şey Yoktur

Çiller, Başbakanlığa gelişinin üzerinden iki ay geçmeden toplumun diğer emekçi halk kesimlerine olduğu gibi öğrenci gençliğe de kendisinde bir hayır gelmeyeceğini gösterdi. Çiller'le birlikte üniversiteler "eski tas eski hamam" değil. Öğrenci gençliği bu sene okullarda yine polis-jandarma işgali ve gerici-faşist eğitim karşılarken, paralı eğitim kıskacı daha yakıcı bir şekilde hissedilecek. Prof. ünvanlı Çiller'in öğrenci gençlik için hazırladığı planlar sistemin işleyişine en uygun biçimde hayata geçiriliyor.

Öğrenci gençlik kendisi ve hakları üzerinde oynanan oyunlara ve eğitimin bir sömürü aracı olarak kullanılmasına karşı çıkmak zorundadır. Siyasi iktidarın hayatın her alanındaki pervasızlığı üniversitelere de yansımaktadır. Yaşadığı sorunlar emekçi halkın sorunlarından ayrı olmayan öğrenci gençlik, iktidarın politikalarına karşı tavır alışı ancak demokratik üniversite mücadelesini yükseltmekle gerçekleştirebilecektir. Paralı eğitime, polis-jandarma işgaline, gerici-faşist eğitime dur diyebilmenin yolu, örgütlenerek demokratik üniversite mücadelesini omuzlamaktan geçmektedir. Bugüne kadar ülke gündemini belirleyen birçok direnişe imzasını atan öğrenci gençlik, zengin tecrübeleriyle demokratik üniversite mücadelesini yükseltecek kapasiteye fazlasıyla sahiptir.

Ankara DGM gazetemizi örgüt üyeliğine delil olarak gösterdi

Sesimiz her yerde her an duyulacak

Tarih: 18 Ağustos, Yer: Ankara DGM

Sanık yerinde 22 insan var. Biraz sonra gelecek olan mahkeme heyeti bu gencecik 22 insanı "yasadışı örgüt üyesi olmaktan ve örgüt adına eylemlerde bulunmaktan" yargılayacak. Suçları devrimci-demokrat olma k, Mücadele gazetesi ve Tavır dergisi okumak...

Yerini alan mahkeme heyeti "sanıklar"ı yargılamayı umuyor. Ama onlar mirasla.rına sahip çıkarak mahkeme kürsülerincle yargılayan olma geleneğini devam ettiriyorlar. Okudukları ortak dilekçelerincle ve sorgularında haklılıklarını haykırıkcen kimin sanık, kimin yargılayan olduğunu gösteriyorlardı. Ve "sanıklar" hiç bekleınmedik bir şey yaptılar, suçlarını itiraf e diyorlardı. Peki neydi suçları?

"Ve biz, okullarda, sokaklarda, fabrikalarda, sahnelerde halkların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini türkü leştirdiğimiz için...

SUÇLUYDUK-İŞKENCE GÖRDÜK VE CEZAEVINE KONDUK..."

Mahkeme heyeti ve savcı daha şaşkınlıklarını üzerlerinden atamadan, "sanıklar" "örgüt üyesi" ilan edilmelerinin delilleri olan Mücadele gazetesi ve Tavır dergisini okuduklarını da itiraf ettiler:

"... Biz, Mücadele gazetesi ve Tavır dergisi okuyoruz; çünkü, Mücadele gazetesi, emperyalizme ve oligarşiye karşı ezilen, sömürülen tüm halkların gazetesi olduğu için, ülkemiz gerçeklerini halka anlattığı ve devlet politikalarını teşhir ettiği için, burjuva basının yazmaya korktuğu, oligarşinin kalemşörlüğüne soyunduğu ülkemizde, baskılara rağmen halka doğru haber vermeyi ilke edindiği için, Kürdistan'daki kirli savaşı, uygulanan asimilasyonu ve yok etme politikasını teşhir ettiği için, ülkede katliamları, haksızlıkları, işkenceyi, infazları, kayıpları halka açıkladığı ve çözüm yolları sunduğu için..." diyen 'sanıklar' özgürlüklerini geri istediler.

18 Ağustos'da Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi, bir kez daha yargılayan devrimcilere tanık oldu.

Fakat mahkeme heyeti 22 devrimci-demokrat "sanığın" tutsaklıklarının devam etmesine karar verdi. Tutsaklıklarının devam etmesine rağmen, ailelerinin yüreklerine sevinç ve coşku bırakarak nezarethaneye indirildiler. Nezarethanelerden yükselen sesler "Bize Ölüm Yok", "Cesaret Cesaret Daha Fazla Cesaret" diyordu.

Ring arabasına binerken "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Baskılar İnfazlar Bizleri Yıldıramaz", "Haklıyız Kazanacağız" diye haykıran yüreklere DGM önünde toplanan aileler de katılıyordu. Ve polisler acizliklerinden aileleri dağıtmaya çalışırken, askerler tutsakları ring arabasına ite kaka bindiriyorlardı.

Alelacele hareket eden ring arabasının Kızılay-Zafer Meydanı'nda soluğu kesildi. Ve ring arabasından 500-600 kişinin şaşkın bakışları arasından "İşkencecilerden Hesap Sorduk Soracağız", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "İşçi Kıyımına Son", "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Yaşasın Halkın Adaleti" diye sesler yükseliyordu. Zafer Çarşısı'nın yanında bulunan çevik kuvvet otosu sesleri duyunca panikle takviye güç istedi. Üç çevik kuvvet otosu geldi. Merakla bekleyen halkı dağıtmaya çalışmasına rağmen, yolun ortasında duran ring arabasından yükselen sesler meraklı bakışları iki bine çıkarttı. Yaklaşık yarım saat sonra cezaevi iki ring arabası daha gönderdi. Bozulan ring arabasındaki tutsaklar ile halk arasında çevik kuvvet kordon oluşturdu. Fakat yürekler birdi ve Zafer Meydanı'nda sloganlar yükseliyordu.

"Bize 15 gün boyunca işkence yapan, tecavüze yeltenen, ölümle tehdit eden, onlarca hatta yüzlerce devrimci-ilerici-demokrat kanını döken bu işkenceci katiler sürüsü çekilmeden biz arabadan inmeyeceğiz."

Çaresiz kalan polisler sürüsü geri çekilmek zorunda kaldılar. Tutsaklar zafer işaretleri ile "Haklıyız Kazanacağız" diye haykırarak, halkımızın alkışları arasında gelen ring arabasına bindiler.

Ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nin yolunu tutan araba, cezaevine kadar marşlarla, türkülerle inledi.

Sıvas'ta katledilen canlar Pir Sultan'ın köyünde anıldı

Sıvas'ta katledilenler Pir Sultan'ın köyü olan Banaz'da 37 Pir Sultan olarak anıldılar.

Sıvas (Mücadele)- *37 sanatçı ve aydının Sıvas'ta katledilişinin 40. gününde Pir Sultan'ın Köyü Banaz'da Alevi geleneklerine uygun olarak bir "Can Yemeği" düzenlendi. Banaz Köyü halkının düzenlediği yemeğe Yakupoğlan, Islım, Yusufoğlan köylüleri ve Sıvas'tan gelenler katıldı. Şehitler için saygı duruşuyla başlayan "Can Yemeği"nde köy halkından Yusuf Çakmak bir konuşma yaptı. Çakmak konuşmasında, 400 yıl önce Sıvas'ta asılan Pir Sultan'ın yerine, 400 yıl sonra yine Sıvas'ta insanların yakıldığını, tüm bunlar olurken devletin bu katliama seyirci kaldığını söyledi.*

Yemeğin öncesinde '78-79 yıllarında devrimci-demokrat insanlar tarafından Yıldız Dağları'na karşı dikilmiş olan Pir Sultan heykelinin önünde toplanan insanlar, türküler ve ağıtlar yaktılar.

Bu törenin ardından şiirler okundu, saz çalınıp semah dönüldü, cem töreni düzenlendi. Köy halkı gün boyunca aralıklarla yağan yağmura aldırmadan Cem yemeğinin en iyi şekilde geçmesini sağladı.

Yaşanan katliamların insanları birbirlerine daha da yakınlaştırdığı köyde halk, "Bizim için Alevi-Sünni önemli değil, önemli olan insan olmak ve insan değerlere sahip olmak" diyor.

Kontrgerilla darbecilerin dergilerini dağıtıyor

Kontrgerilla darbecilerin yayınlarını dağıtma işini üstüne almışdurumda.

16 Ağustos gecesi, Darbeci Çözüm, Adana büromuzun kapısına ve Adana ÖZGÜR-DER'e garip bir şekilde bırakıldı. 17 Ağustos sabahı derneğe gelen ÖZGÜR-DER'liler gece camlarını kırılmış olduğunu gördüler. İçeriye atılmış bir paket duruyordu. Paketi açtıklarında, içinden taş ve Darbeci Çözüm çıktı.

Aynı gece gazetemizin Adana bürosunun kapısına, bomba süsü verilmiş bir başka paket de bırakıldı. Sabah büroya gelen muhabirlerimiz, paketi açtıklarında yine içinden taş ve Darbeci Çözüm çıkıyordu. Adana ÖZGÜR-DER Başkanı Suzan Aslanboğan yaptığı açıklamada "Bunun kesinlikle kontrgerilla tarafından yapıldığına inanıyoruz. Bunu yapanlar korkaktır. Çünkü kontrgerilla dergisi olan Darbeci Çözüm'ü derneğimize elden getirme cesaretini gösterememişlerdir." dedi. Büromuzun yaptığı açıklama da ise "Bu olay gösteriyor ki, MİT, kontrgerilla darbecilerle işbirliği içinde çalışıyor. Darbeci çetenin yayınlarının kimler tarafından dağıtıldığı da bu olayla açık ve net bir şekilde ortaya çıkmıştır. Ne MİT, ne kontrgerilla saldırıları, ne de onlarla işbirliği içinde olan darbeci kontra çetesi mücadelemizi engelleyemeyecek. Biz umuduz ve umut olmaya devam edeceğiz." denildi.

Devlet katillerin yanında

Sıvas (Mücadele)- 2 Temmuz'da Sıvas katliamına katıldıkları gerekçesiyle tutuklanan devlet kurumları tarafından korunuyorlar.

TCDD Lokomotif Bakım Atölyesi'nde çalışan ve 2 Temmuz katliamına karıştığı için Kayseri DGM'ce tutuklanan Zekeriya Tekin halen Sıvas E Tipi Cezaevi'nde bulunuyor. Zekeriya Tekin işyeri olan Lokomotif Bakım Atölyesi'nde işe devam ediyor görünmekte.

Zekeriya Tekin'in Lokomotif Bakım Atölyesi'nde ihtiyat (yedek personel) olarak çalıştığını, bu durumda çalışan bir işçinin işe bi gün gelmediğinde iş hakkının feshedildiğin gazetemize gelen bir şikayet sonucu öğrendik. Bu bilgiler ışığında TCDD Lokomotif Bakım Atölyesi'ne giden muhabirimiz, yetkililerin gayri-ciddi, kaçamak tavırlarıyla karşılaştı. Depo Müdürü Hilmi ..... CER (Çekiş güç) Müdürü İbrahim Yerlikaya ve Personel Müdürü İrfan Kontur sorulan sorulara devlet memuru olduklarını nedeniyle cevap vereme yecekleri gerekçesinin ardına saklanarak, katliama ortak olan bir şahsın korunduğunu gizlemeye çalıştılar.

Buna benzer olaylar Sıvas'ta birçok işyerinde yaşanıyor. Yaşananlar katliamın bizzat devlet organizesi olduğunu gösteriyor.

Fuhuş yaptıran otel bombalandı

Trabzon (Mücadele)-Trabzon'un Çömlekçi semtindeki Otek Sakin, Devrimci Sol Halk Milisleri tarafından 10 Ağustos gecesi bombalanarak tahrip edildi.

Gazetemizin Trabzon bürosunu Devrimci Sol Halk Milisleri adına arayan bi kişi "Fuhuşa karşı yürüttüğümüz kampanya çerçevesinde Otel Sakin'i bomba ile tahrip ettik." dedi.

yorum... yorum... yorum...

Barış çağrısı ve gerçekler

"Ben eminim, Kürt sorununun silahla çözümü, bitmiştir. Kürt sorununu demokrasi içinde, barış içinde, demokratik yollarla, diyaloglа konuşarak halletmek mümkündür."

Ulusal hareketin ısrarlı bir biçimde yıllardır yürüttüğü silahlı savaşı, on yıllardır baskı ve terörle sindirilmiş, ulusal kimliği yok sayılmış, aşağılanmış bir halkı yeniden ayağa kaldırmasını, iktidarı "Kürt realitesini tanıyorum" dedirtecek bir noktaya getirmesini yok sayarcasına, gerçekleri görmezden gelen bu sözler sadece Yaşar Kaya'nın kişisel görüşleri değil, DEP'in (Demokrasi Partisi) bugünkü politikasının ana hatlarıdır.

Kürt halkını var eden onun silahlı savaşını olmuştur. "Ne kadar savaşılırsa savaşılsın çözümün demokratik platformlarda olacağı"nı ifade eden DEP, Kürt halkının mücadelesini ulusal hareketin açtığı uzlaşmacılık kanalına taşıyarak, savaşta "umutsuzluğu" yaratmaya hizmet etmektedir. DEP, bunun götürecekleri'nü çok iyi hesap etmek durumundadır. Her şeyden önce böylesi bir düşüncenin uzun vadede oligarşinin işine yarayacağı bilinmelidir.

Kafalarda, "silahla çözümün olamayacağı" düşüncesi şekillendiğinde uzlaşma arayışları kaçınılmaz olur. Ve hatta silah, yalnızca "masa başında çözüm"e hizmet amacıyla bir araç durumunda görülmeye başlanır. TC'nin istediği, ulusal hareketi tasfiye etmek ve Kürt halkını teslim almaktır. Uzun vadede buna yönelik planlar peşinde koşmasının ve ilk etapta, PKK'yi kitlelerden tecrit etmeye, Kürt halkının desteğinden yoksun bırakmaya yönelik yasalar hazırlamasının ve kanun hükmünde kararnameler çıkartmasının nedeni budur.

DEP, TC'nin topyekün savaşına karşılık başlattığı "Topyekün Barış Kampanyası"nın dahi saldırularla karşılık bulmasını görmemezlikten gelemez. Öyle ki barış çağrısı bildirisini dağıtan DEP Yönetim Kurulu üyelerinin polis tarafından gözaltına alınması TC'nin konuya yaklaşımını ve hassasiyetini açıkça ortaya koymakta, barış çağrısına dahi tahammülü olmadığını göstermektedir. Burjuvanın anlamda bile bir demokrasinin olmadığı, demokratik mevzilerin sürekli baskı ve tehdit altında tutulduğu, bir halkın kurtuluş mücadelesini sözümona "demokratik yollar"a yöneltmenin, umutlarını, hiçbir nesnel zemini olmayan "diyalog"a hapsetmenin hiçbir hakk gerekçesi olamaz.

Egemenlerle ezilenler arasında soyut bir barış olmamıştır hiçbir zaman. "Çalışanların sendikal hakları yoksa", bir halk yok sayılıyorsa, katlediliyorsa, "barış yoktur" gerçekten de. O zaman silahların susmasını neye dayanarak isteyeceksiniz? O zaman buyrada savaş olacaktır. Terki, düzenin "barış"ını kabul etmek demektir çünkü.

"Şefkatlerinin" daha fazla katliam ve terörden başka bir şey getirmediği oligarşinin "barışı" da "şefkati"nden farklı olmayacaktır. Kürt halkının mücadelesini, ödediği bedelleri "barış", "anlaşma", "ateşkes" vb. çağrılarla gölgelemek, sorunun çözümünü revizyonist-reformist, uzlaşmacı bir anlayışta görmek, kurtuluşa özlem duyanların yaklaşımı olamaz. Meclis'te dahi konuşmalarına izin verilmeyenlerin, Kürt halkından ve taleplerinden söz ettiklerinde haklarında dava açılanların, dokunulmazlıklarının kaldırılması için önergeler verilenlerin –ki dokunulmazlıkları da kaldırıldı– demokratik platformdan, barıştan söz etmeleri, aslında kendi gerçekliğini kavrayamayanların, göremeyenlerin tavrıdır.

Böylesi bir çabanın ilericilik ve yurtseverlik misyonuyla bağdaşır bir yanı olamaz. Hala uzlaşmacılıka umut arayanların teslimiyet çağrılarında arabuluculuk görevi üstlenerek, Kürt halkının mücadelesini geriye çekme çabası içerisine girmesi, Kürt halkının kazanımlarını bir çırpıda ortadan kaldırmaktan öte bir işe yaramayacaktır. DEP'in bu yönde yürüttüğü çalışmaların, Kürt halkının silahlı savaşımla elde ettiği kazanımlarını "demokratik" platformlara çekerek getirmekten başka bir anlamı yoktur.

DEP İstanbul İl Başkanı Kemal Parlak: "Kürt sorunu silahla çözülemez"

1 Ağustos günü bir kampanya şeklinde başlattığınız "Barış çağrısı" ile neyi hedeflediniz?

DEP'in kurulduğu dönemde PKK'nın tek taraflı ateşkes çağrısı vardı. Ateşkes Türkiye'de nispi de olsa kitlelerde en azından psikolojik bir rahatlık getirdi. Nispi diyorum çünkü TC'nin her zamanki baskıcı uygulamaları yine devam ediyordu. Ortaya çıkan bu psikolojik rahatlamayı biz DEP olarak gördük. Ve yeni bir barış süreci başlatarak, barışın sonunda demokratik hak ve özgürlüklerimizin korunmasını, bazı hukuk dışı uygulamaların ortadan kaldırılmasını hedefledik.

Ortaya çıkan tablodan anlaşılacağı gibi, bir yandan halkın demokratik özlemleri, barış özlemleri ve sokakta rahat yaşayabileceği, yürüyebileceği bir toplumsal düzen özlemleri, diğer yanda da devletin baskıcı keyfi uygulamalarının tediriginlik, huzursuzluk yarattığını gördük. Bu anlamda siyasal bir parti olarak böyle bir barış çağrısının kitleler tarafından benimseneceğini, kısa vadede sonuç vermese de kitlelerin barış isteklerinin güçleneceğini ve dolayısı ile bunların savaşan taraflara bir barış çağrısı olacağını düşündük. Bu savaşı durdurmak her iki halkın ve Türkiye'deki tüm etnik yapıların, emekçilerin, sosyal sınıfı ne olursa olsun herkesin yaşamsal bir sorunudur diye değerlendirdik ve kampanyayı başlattık.

Ezilen sömürülen kesimlerin mücadelesine katkıda bulunmanın, birbirleriyle karşı karşıya getirilmek istenen iki halkın daha uzun sürede sevgi içinde birlikte yaşamasının şartıdır barış. Barış neden istenir? Demokratik hak ve özgürlükleri güçlendirmek, halkın somutunda, yaşamında bunu görmesi için...

Devletin bu konuda adım atması gerek. Bugünün koşullarında bu adımları atacak yapısı var mı?

Şimdi bütün bunlara rağmen büyük sermaye kesimi de olsa, ordunun o asker-bürokrat geleneği de olsa hepsini homojen kabul etmek zor. Yani içlerinde mutlaka çelişkileri vardır, yaklaşımları farklıdır. Temelde aynı olsa bile yaklaşımlar farklı olabilir... Olayı ele alırken tek başına hükümetler boyutuyla değil de, devletin 70 yıllık asimilasyonu ve katliamcı politikasıyla ele almak gerekir. Hükümetler değişebilir ama politikalar değişmiyor. Bugün devlet katliamlarını sürdürüyor ve görünen o ki, yeni 'operasyon'lar adı altında daha kapsamlı katliamlara hazırlanıyor.

Devlet şu anda çözülme içinde. Enflasyonuyla, rüşvetiyle, siyasal krizyle olsun, kendi topraklarını bombalamalarıyla olsun. Bunlar TC vatandaşı, TC köylerini bombalayarak kendileri siliyor haritalardan. Devletin bu politikası kısa vadede başarılı gibi gözükse de topluma mutlaka yansımaları olacaktır.

Devlete ne kazandırır bilemiyoruz ama toplumun, halkımızın lehine etkilerini sağlayacak, onu dönüştürecek olan tek şey halkın örgütlü gücüdür. Siyasal partileridir, örgütleridir, demokratik kitle örgütleridir vs.

Kemal PARLAK

Kendilerine sosyalist diyen partiler hariç, diğer partiler sorunu askeri yöntemlerle halletmek eğilimindeler. Tüm bunlara karşılık silahın bırakılması ya da ateşkes Kürt halkını savunmasız bırakmayacak mı?

Şimdi 9 yıldır bu mücadele devam ediyor, yani 9 yılın sonunda (bu sorunun) silahlı mücadeleyle çözülmediği ortaya çıktı. Sorunun adı konmuştur: Kürt sorundur. Mücadeleyi sürdüren örgütlerin yapısı ne olursa olsun, savaşan kimler olursa olsun sonuçta çözüm siyasi çözümdür. Yani Arafat'ın mücadelesine bakınız, Angola'ya bakınız, Eritre'ye bakınız. Silahlı mücadeleyle oluyor, oluyor ama sonuçta insanlar, partiler, gruplar bir araya geliyor, bir siyasi adım atılıyor yanı masada çözümleniyor bu iş. Biz artık bu silahlı mücadelenin, ateşin, kanın dökülmesinin bir yarar getirmeyeceğini, tıkanma noktasına geldiğini düşünüyoruz. Çünkü birisi bir diğerini yok edemiyor. Devlet "Ben belini kırdım" diyor ama bakıyorsunuz mücadelenin Türkiye'nin bir başka bölgesine örneğin Erzincan, Tunceli, Kars, Ardahan gibi bölgelere yayıldığını görüyoruz. Şimdi belirleyici olan devletir. Evet birisi halkın desteğini almış ama sonuçta bu bir illegal örgüttür. Bu konuda adım atacak olan kendi vatandaşıyla birlikte yaşayan devlettir. Devlet kendi vatandaşıyla yaşayan, bin yıldır yaşayan bir halkın demokratik haklarını görmeli ve bunun çözmeli.

Devletin bakış açısı ortadayken, böylesi bir anlaşma ya da barış için devletin karşısında onu zorlayacak, ona denk bir gücün olması gerekmiyor mu?

Daha dünü kadar Yaser Arafat'la görüşmeyen İsrail, FKÖ'yü Filistin halkının temsilcisi olarak kabul etmiyordu. Ama daha birkaç gün önce barış görüşmelerini Filistin'de oturanlar adına yürüten heyet bugün FKÖ'ye üye oldu ama görüşmeler sürecek. Yani demek istediğim şu, çok dar açıdan bakmamak lazım, statik ele almamak lazım. Mustafa Kemal de aynı şeyi yaşadı, Osmanlı'nın 1918-19'lardaki Mustafa Kemal'e bakışıyla TC'yi kurduktan sonraki M. Kemal'e bakış açısı çok farklıdır. Dolayısıyla olaylara bakış, örgütlere, insanlara bakış izafidir; yani toplumsal olaylara bu budur diyerek statik bakıldığında çıkmazlarla birlikte geliyor demektir. Onun için toplumsal gelişmelere bugünkü görünümleriyle bakmak değil yarınki durumlarıyla bakmak gerekir. Tabii devletle illegal bir örgüt aynı olmaz. Devletin meşruluğu, imzaladığı uluslararası antlaşmalar, anayasası vb. bir sürü kurumu var...

Demokratik yollarla bu barışı sağlamak sizce zor değil mi?

Tabii zor, ben siyasal partileri iki, üç kez aradım. Pek çoğundan yanıt bile gelmedi. Onların birçoğu iktidarın operasyonlarına destek olmak için mutabakat sağladılar. Ama bugün değilse bile, uzun vadede bu partilerin tavırlarının tabanları açısından barışı reddeden yaklaşımları nedeniyle zorlanacaklarına inanıyorum.

Demokratik yöntemler uzun süreçler ister, hele böyle demokratik gelenekleri olmayan bir devlette bu konuda adım atması, bu geleneği yerleştirmesi oldukça güç...

Barış çok farklı bir olaydır. Tüm sınıfları içeren, toplumsal dengeleri içeren, sendikal hakları içeren, anayasayı içeren bir barış çok farklı bir olaydır. Biz o anlamda barışı söylemiyoruz. Çalışanların sendikal hakları yoksa, savaş olmasa bile barış yoktur, ben o anlamda bir barıştan söz etmiyorum. Yalnızca silahlar susmalıdır, insanlar birbirlerini silahla öldürmemeli diyoruz. Yoksa grev hakkının olmadığı, örgütlenmenin engellendiği bir toplumda barış olmaz, ama bizim dediğimiz en azından silahların susması ile birlikte konuşmanın zemininin yaratılması anlamında bir barıştan söz ediyoruz...

Silahların susması talebine karşı devletin tavrının olumlu olacağına inanıyor musunuz?

En azından bombalanan köyleri, timlerin yaptığı yasal olmayan uygulamaları engelleyebilmek mümkün. Devleti çok homojen görmemek lazım. İçinde mutlaka siyasi çözümden yana olan güçler vardır, yani siyasi çözümün devlete daha büyük yarar getireceğine inanan güçler vardır. O yüzden devleti tek tip insanlardan oluşan bir yapı olarak görmemek gerekir. Siyasi çözüm devlete de çok büyük yararlar sağlayacaktır, bu devletin menfaatine ters bir olay değildir

Ben PKK'nın da bu siyasi çözümlere açık olmasi, demokratik bir zemin yaratması için ateş kesmesini istiyorum. Ama sonuçta biz kendi devletimizden, yani parti bu devletin partisi, onun yasalarıyla kurulmuş, o çerçevede faaliyet yürütüyor, bu yüzden bizim ateşkes çağrımız da, barış çağrımız da devlete yönelik ve devletten beklenti şeklindedir. PKK da nihayet illegal bir örgüt, gidip de efendim ateşi keseceksiniz demek mümkün değil, zor. Ama bir parti talepte bulunur, savaşın taraflarına çağrıda bulunur. Sonuçta siyasi parti faaliyet yürüttüğü ülkede iktidara aday demektir, bu yüzden kendi devletimizden öncelikle talep ederiz. Bu farklı suçlamaları gündeme getirse de sonuç olarak siyasi karar verebilecek olan tek yer ordusuyla, hükümetiyle devletin kendisi...

Ahmet Karlangaç Karadeniz-Snas Kır Gerilla Birliği:

"Koruculuk insanlık suçudur"

Halka karşı topyekün savaş başlatan siyasi iktidar Kürt-Alevi köylerinin bulunduğu Sivas'ta köylülere silah dağıtarak katliamlar zincirine yeni halkalar eklemeye çalışıyor.

Pir Sultan Abdal Şenlikleri sırasında gerçekleştirilen katliamla Alevi-Sünni ayrımı yaratarak halkı birbirine düşürmek isteyen oligarşi, şimdi de koruculuk adı altında halkı silahlandırmaya çalışıyor. Oligarşiyi Sivas özelinde böylesi önlemeler almaya yönelten, Devrimci Sol gerillalarının Sivas-Tokat dağlarında dolaşmaya ve kendini pratik olarak ifade etmeye başlamasından başka bir şey değildir. Devrimci Sol gerillalarının Karadeniz dağlarında dolaştığı duyumu sonrası rahatsızlığı artan devlet güçleri, bir süre önce gerillaların düzenlediği karakol baskınının ardından "çare" olarak koruculuğu yaygınlaştırmaya çalışıyor.

28 Eylül günü Nurettin Topal ve Ahmet Başçavuş yoldaşlarını şehit veren Devrimci Sol gerillaları, katliamdan sonra Sivas'ta 1992 yılının Eylül ayında Şerefiye Jandarma Karakolu'nu basarak varlıklarını duyurdular. Gerillanın bölgedeki varlığının süreklileşmesi karşısında devlet güçleri köylüyü gerillaya karşı silahlandırmaya, koruculuk sistemini yaygınlaştırmaya çalışıyor. Bu konuda "çare"sizce adımlar atıyor. Sivas'ın Şerefiye Bucağına bağlı Kızık, Göhert, Keçeyurdu, Dilekpınar, Dereköyü ve Armutçayırı; Zara'ya bağlı Tuzlagözü, Yayıközü, Yaraşlı köylerinde silah dağıtımı tamamlanarak koruculuk sistemi başlatılırken, şimdi de Kangal, Divriği ve İmranlı'nın köylerinde halk gerillaya karşı silahlandırılmaya çalışılıyor.

Koruculuk uygulamasının başlatıldığı köylerle telefonla görüşmek istediğimizde, dikkat çeken nokta hiçbir köyde muhtarların bulunmamasıydı. Keçeyurdu Köyü'nde telefonla görüşebildiğimiz bir başan köylerinde koruculuk olmadığını, ancak Dilekpınan, Armutçayırı ve Dereköy'de olduğunu söylüyordu. Aradığımız bazı köylerde ise telefonları çalıştığı halde cevap veren olmadı. Kızık Köyü'nde telefonla görüşebildiğimiz muhtarın kızı ise silah kullanabilenlere silah dağıtıldığını doğrularken, silahları "anarşiye karşı kullanılması için" dağıttıklarını söylüyordu. Silah dağıtılan köylülere para verilmediği gibi bu konuda herhangi bir açıklama yapılmadığı da verilen bilgiler arasındaydı.

GERİLLADAN HALKA ÇAĞRI

Sivas'ta yaşanan katliamın ardından dağıttığı bildirilerle halka seslenen Devrimci Sol Ahmet Karlangaç Karadeniz-Sivas Kır Gerilla Birliği halka, katliamlara karşı birlik olma çağrısında bulundu. Bildiride *"Devlet Pir Sultan'ların isyancı geleneğine sahip Sivas devrimci-yurtsever halkına karşı tahammülsüzdür. Nitekim, gerici faşistlerin ilk saldırdığı hedeflerden birinin Pir Sultan Abdal'ın heykeli olması da bunun göstergesidir. Asker ve polis, resmi devlet güçleri de bu gelişme ve katliamlara seyirci kalmış, hatta adeta çanak tutmuştur."* denilerek katliamın amacı ve destekçileri belirtildikten sonra *"Sessiz kalmamalısın. Bu katliam ve provokasyonlar olacaktır ve sürecektir. 12 Eylül'le birlikte bitmedi, buna aldanma. Devlet Pir Sultan'ın şehri Sivas'ın isyancı geleneğini ve köklerini kurutmak için saldıracaktır. Unutma bir Hızır Paşa gider, bir başka Hızır Paşa gelir. Ama biz, Devrimci Sol gerillaları olarak dağlarda ve şehirlerde hep yanındayız. Ve diyoruz ki, halkımıza kalkan elleri kıracağız. Bugüne kadar nasıl oligarşiden ve emperyalizmden hesap sorduysak bundan sonra da soracağız."* deniliyordu.

"Koruculuğu Kabul Etme, Ettiysen Vazgeç"

Gerilla Komutanlığı tarafından 10 Ağustos 1993 tarihinde yayınlanan diğer bir bildiri ile ise halka koruculuk suçunu işlememeleri ve devletin katliam politikasına alet olmamaları çağrısı yapıldı. Bildiride koruculuk yapmayı kabul edenlere seslenilerek *"Soruyoruz, kimin için, kime karşı silahlanıyorsun? Neden koruculuğu kabul ediyorsun? Eğer devletin Alevi-Sünni, Kürt-Türk yapay ayrımı oyununa geliyorsan yanılıyorsun. Çünkü aynı kaderi, töreyi, geleneği, acıyı, sevinci, baskıyı, işkenceyi, haksızlığı, adaletsizliği paylaşan, şekeri, çayı, unu vb. zamlı fiyattan alan bu toprağın insanları kardeşiz. Kaderi, geleceği ve kurtuluşu da aynıdır. O halde devletin bu oyununa gelerek birbirine karşı silahlanma.. Eğer devletin verdiği üç-beş kuruş için korucu oluyorsan, o zaman sen aşağılık ve şerefsiz birisin. Kelle avcılığına soyunmuş bir paralı katilsin, insan olamazsın. İnsanlık suçu işliyorsun, devletin bu suçlarına ortak olup halk düşmanlığı yapıyorsun. Bunun cezası da çok ağırdır.*

UYARIYORUZ... Koruculuk senin yararına değil zararınadır. Biz Devrimci Sol gerillaları koruculuğu kabul edene karşı acımasız olacağız. Önümüze çıkartılan her engel gibi koruculuğu da ezip geçeceğiz. Bu nedenle koruculuğu kabul etme, ettiysen vazgeç."

Komutanlık bildirisinde ayrıca köylülere şöyle seslenıliyor: *"Kurtuluşunu sağlamak için Devrimci Sol gerillalarına katıl. Unutma, kurtuluşun senin elindedir. Haksızlığa, adaletsizliğe, baskı ve sömürü düzenine ancak sen son verebilirsin. Bunun için birlik ol, örgütlen ve gerillayla bütünleş. Devrimci Sol senin için var, senin için var olacak."* ✪

Devrimci Sol Akdeniz Bölge Komitesi'nden Toros gazetesine tekzip

"Hareketimiz her zaman yaptıklarını savunmuştur"

Burjuva basın ya devrimci eylemlerden sonra, ya da devrimcilere yönelik katliamlardar sonra tamamen polis kaynaklı provokatif haberler yayınlıyor. Bu haberlerini ise devrimci eylemlerin hedefini saptıran, halkın kafasını bulanıklaştıran ve devrimcileri karalayan bir temele oturtmaya çalışıyor.

31 Temmuz'da Silifke'de iki Devrimci Sol gerillasının jandarma tarafından katledilmesi, 5 gerillanın da yaralı olarak yakalanmasından sonra Ağustos 93 tarihli yerel Toros gazetesinde "Dev-Sol Alarmı" başlıklı bir haber yayınlandı. Bu haber tamamen polis ve kontrgerillanın dilinden yazılmış bir haberdi. Haberde Tarık Koçoğlu'nun çatışmada yaralandıktan sonra olay yerinden kaçmak isterken köylüler tarafından yakalanıp bir ağaca bağlandıktan sonra taşlanarak öldürüldüğü vb., Devrimci Sol'un çatışmada öldürülen arkadaşlarının "intikamını" almak için ise orman yaktığı yazılıyordu.

Dev-Sol alarmı

Bunun üzerine Devrimci Sol Akdeniz Bölge Komitesi Toros gazetesine 10.8.1993 tarihli, haberini yalanlayan, haberin polis şeflerinin senaryolarına dayandırıldığını ve devletin militarist güçleri tarafından dikte ettirildiğini belirten, olayın gerçek gelişimini ve hedefini açıklayan bir tekzip gönderdi. Gönderilen tekzibe Toros gazetesinde olduğu gibi yer verildi.

Bir nüshasının da bürومuza gönderildiği burjuva basına uyan niteliğini taşıyan tekzipte şu görüşlere yer veriliyor:

"Birinci olarak ... köylüler tarafından "taşlanarak" öldürüldüğü iddia edilen Ali Tarık Koçoğlu yoldaşımız köylülerin saldırısı sonucu değil, oligarşinin militarist güçleriyle girilen silahlı çatışmada yaralı tutsak düşmüş ve sonrasında militarist çetenin fiziki saldırısına maruz kalmıştır. Ayrıca yoldaşımız zamanında hastaneye kaldırılmayarak ölüme terk edilmiştir.

"Köylülerin taşladığı iddiası, operasyonları düzenleyen militarist güçler tarafından ortaya atılan bir yalandır. Yoldaşımızı katleden resmi faşist çete, kendi suçlarını gizlemek için ve örgütümüzü emekçi köylülerle karşı karşıya getirmek için böyle bir gerçek dışı senaryo uydurma yoluna girmiştir. Soruşturmayı yürüten başsavcı da katil sürüsünü gizlemek için bu yönde bir soruşturma açmaya çalışmaktadır. Bu savcının bu yöndeki çabası onu katillerin suç ortağı olmaktan öteye götürmeyecektir.

Diğer yandan, o bölgenin köylüleri, yoldaşlarımız o bölgede kaldıkları süre içinde birçok kez yoldaşlarımıza yardımcı olmuşlar ve ekmeklerini paylaşmışlardır. Dün olduğu gibi bugün de emekçi köylüler DEVRİMCİ SOL gerillalarından kendisine bir zarar gelmeyeceğini çok iyi bilmektedir. Katliamın sorumlularını biz çok iyi tanıyoruz, katliamın sorumlularından ve işbirlikçilerinden er ya da geç hesap soracağız.

Hareketimiz her zaman söylediklerini yapmış, yaptıklarını ise savunmuştur. Orman yakmak vb. eylem anlayışımız olmadığı gibi, eylem çizgimiz içinde bu tür bir tek örnek de gösterilemez. Aksine örgütümüz her eyleminde cezalandırılacak kişinin/hedefin dışındaki insanlara zarar vermemek için büyük bir özen göstermiştir.

'Haber' niyetine yer verdiğiniz yalanların kaynağını ise açıklayamazsınız. Ama biz 'haber' kaynaklarınızı çok iyi tanıyoruz. Ciddiye alınmak istiyorsanız haber diye yazdıklarınızın doğruluk derecesini biraz araştırınız. Yok "biz oligarşiye yaranmak, şirin gözükmek, çamur at izi kalsın politikası gereği olarak, biz çamur atmak istiyoruz" diyorsanız bildiğiniz yoldan şaşmayın ve devam edin. Ama unutmayın ki, böyle bir politika size bir şey kazandırmaz, aksine çok şey kaybettirir.

Biz bir kez daha vurgulayalım: Toros Dağları'nda oligarşinin militarist güçleriyle girdikleri silahlı çatışmada şehit düşen Ali Tarık Koçoğlu ve Mustafa Sefer yoldaşların hesabını soracağız. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

31 Temmuz katliamını protesto amacıyla örgütümüz savaşçıları tarafından gerçekleştirilen eylemleri, gazetenize telefon edilerek üstlenildiği halde yazmadınız. Fakat polis şeflerinin senaryolarının üstüne balıklama atladınız.

Tüm bu yazdıklarınız karşısında size haksızlık yaptığımızı düşünüyorsanız, gazete sütunlarınızda 'linç etme' ve 'orman yakma' olaylarına ilişkin belirttiğimiz yönde bir düzeltme yayınlarsınız. Aksi takdirde yayın politikanıza ilişkin değerlendirmemizi onayladığınız sonucu çıkacaktır." ✪

Cumhuriyet Hürriyet Tokta Türkiye Tercüman

Milli ktihbarat TelevizyonuSunar

Burjuva basın-polis ve MİT'in birbirlerine göbek bağı ile bağlı olduğu ülkemizde, artık bu üçlü ittifak birbirinden ayırt edilemez hale geldi. Burjuva basın-yayın organları haberi ve manşeti polisten alıyor. Polisin yaptırdığı haberler ve programlar basının niteliğini yeterince ele veriyor. Ve polisin, askerin yaptığı her infazda, her katliamda, sözü edilen gazeteciler tam bir "polis memuru" gibi davranıyorlar. Bazıları bunu utangaçça yaparken, Ertürk Yöndem gibiler ise emniyetin, MİT'in "en has" polis memuru gibi çalışıyorlar. Sahiplerine rüştlerini ispatlamak için hiçbir yöntem ve ahlaksızlıktan kaçınmıyorlar. Bu yüzden yalanla ayakta duran bu düzen, onların haberlerine ve programlarına ihtiyaç duyuyor. Ve artık onların yaptıkları haber değil, polis bültenidir, MİT açıklamasıdır.

Üniversitede görüştüğü öğrencilerin konuşmalarını makasladıktan sonra, üniversitelerdeki demokratik mücadeleyi eleştiren bir ifade elde eden Yöndem, büyük bir şişkinlikle yeni programlar hazırlamaya devam etti. Yöndem, hazırladığı bir başka programda ise "itirafçı bir terörist"i ekranlara getirmişti. Neden sonra, çok iyi Türkçe konuşan ve entelektüel bir dil kullanan bu "itirafçı terörist"in MİT ajanı olduğu ortaya çıkmıştı. Sorduğu soruları daha çok kendisi cevaplayan Yöndem'in en kızdığı şey ise, karşısındakinin ona ters gelecek cevaplar vermesidir. Diğer bir özelliği de, istemediği cevaplar karşısında hemen hırçınlaşması ve karşısındakine hakaret etmesidir.

Program hazırlarken, konuşmaları makaslayarak işine gelenleri yayınlaması veya itirafçı diye MİT ajanını ekrana çıkarıp konuşturması yanında, Ertürk Yöndem repertuarına yeni yöntemler de katmaya başladı. Meğer MİT'in Yalçın Küçük'ün elindeki video bantlarına el koyup onları Yöndem'e vermesi boşuna değilmiş. Bugüne kadar kendisini TRT'de yapımcı olarak göstermeyi başaran Yöndem, aslında MİT için program hazırlıyormuş.

Geçtiğimiz günlerde Ankara'da düzenlenen bir polis operasyonu sonucu tutuklananlar, yaptıkları açıklama ile Ertürk Yöndem'in de işkence seanslarına katıldığını söylediler. Yöndem bu atağı ile "meslektaşlarına" fark atmıştı. Artık programları sırasında izleyicilere çektirdiği işkencenin yanısıra, program hazırlarken de işkence yapıyordu. Gazetelerde yer alan bu haberin ardından, TRT yetkililerinin yaptıkları açıklamalar da hayli ilginçti. Yaninda sürekli koruma ile gezen Ertürk Yöndem daha önce görevden alınmak istenmiş, ancak MİT'in araya girmesi ile engellenmişti. Dostları sayesinde Yöndem'in dokunulmazlığı vardı. Doğal olarak Yöndem'in dostları sadece devletin resmi görevlileri değildi, bir de sivil görevliler vardı. Haberin duyulmasının ardından, bazı "gazeteciler" de görüşlerini açıkladılar. Bir zamanlar kolundan yakaladığı kişileri polisle birlikte gözaltına alan Flash TV Haber Müdürü Togay Gözütok, hemen arkadaşının yardımına koşarak "Tanıyabildiğim kadarı ile Ertürk Yöndem böyle bir şey yapmaz. Tanıdığım Ertürk şiddetin tam karşısındadır. Olayı incelemem gerekir" dedi. Şıracı yaptığı şahitlikle bozacıyı kurtarmaya çalışıyordu. Oysa buna hiç gerek yok, bir süre sonra yetkili ağızlar "Ertürk Yöndem ile ilgili söylenenler tamamen yalandır. Bölücü terör örgütü tarafından maksatlı olarak ortaya atılan düzmece senaryolardır" derler ve iş kapatılırdı.

Evet, burjuva basının "tarafsız ve demokrat" yazarları!.. Bunlar sizin yaşadığınız ortamdan sadece bir kesit. Eğer içinizde gerçekten bir parça insanlık onuru varsa veya mesleğinize bir parça saygınız varsa bu tür ilişkilere karşı tavır almanız gerekiyor. Geldiğiniz nokta bugüne kadar sessiz kalmanızın veya "Emredersiniz komutanım demekten başka ne diyebilirdim ki" demenizin ürünüdür. Artık başınızı iki elinizin arasına alıp düşünmenin zamanı geldi. Unutmayın ki, tarih hesap sorulan birçok halk düşmanının tanığı olmuştur.

ISIRGAN

Korkak ama canlı...

Bütün yaşamı boyunca canla başla çalıştı. Çabaları terfi etmek, yükselmek ve ileride rahat yaşamak içindi. Bir gün gelen haber onu derinden sarstı, dünyası başına yıkılmıştı. O güne kadarki bütün uğraşları bir anda boşa gitmişti.

İnsanların hayatında hep bir dönüm noktası vardır, bu da Albay Tayfun Keskin'in dönüm noktasıydı. Şırnak Jandarma Tugay Komutanı Mete Sayar'ın "başarılı" hizmetlerinden sonra Moskova Askeri Ataşeliğine atanması ile boşalan yer kendisine teklif edilmişti. Üstelik generalliğe terfi edecekti. Uzun süredir general olmanın hayaliyle yaşıyordu ama neden Şırnak?.. Düşündü ve kararını verdi. Komutanlarına "Beni Şırnak'a gönderirseniz istifa ederim." dedi.

Onca yıllık emeğini bir kenara atmasına rağmen, korkusuz günler yaşayacak olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Bir zamanlar Necati Çetinkaya'nın Olağanüstü Hal Valiliği'ni kabul etmemesi üzerine bazı yazarlar kıyamet koparmıştı. Anlaşılan artık onlar da alışıyorlar, çünkü bu haber gazetelerin birçoğunda yer bile almadı.

Yavuz hırsız!

Sıvas Demiryol-Sen yöneticisi Hasan Erdoğan'a bir süre önce nöbetçi olduğu sırada bir telefon gelir. Telefon edenler polis olduklarını ve evinin soyulduğunu söyledikten sonra acele olarak eve gelmesini isterler. Fakat Hasan Erdoğan nöbetçi olduğunu ve işyerinden ayrılamayacağını söyler. Yarım saat kadar sonra üç polis Erdoğan'ın işyerindedir ve kendisini alarak evine götürürler. Hasan Erdoğan eve geldiğinde ortalıkta gözükmeyen eşyalarının sadece kitap, dergi ve kasetleri olduğunu görür. Eve girenlerin kim olduğu belli olmuştur. Fakat polisler Hasan Erdoğan'ı Alibaba Mahallesi'ndeki karakola götürürler. Karakolda kendisinden başka Yüceyurt Mahallesi'nde market soyarken yakalanan 15-16 yaşlarında çocuklar vardır. Polisler çocukları eve girenlerin onlar olduğuna "ikna" etmişlerdir. Polis böylelikle olayı kapatmıştır. Bu arada evden (ç)alınan eşyalar ise Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülmüştür.

Arabanın azizliği

Yer, Ankara... 18 Ağustos günü DGM'de görülen duruşmanın ardından tutuklu bulunan 22 kişi ring arabasına konularak cezaevine geri götürülmektedir. Fakat ne de olsa kul yapısı arabanın Kızılay'ın göbeğinde bozulacağı tutar.

Araba yürümemektedir. Cezaevinden yeni araba istenir. Fakat bir anda Kızılay Meydanı arabada bulunan 22 kişinin "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Halkın Adaleti" ve "İşçi Kıyımına Son" sloganları ile çınlamaya başlar. Aynı zamanda Ankara'da beş Devrimci Solcunun katledilmesinin yıldönümüdür. Sesleri duyan polisler gösteri yapıldığını sanarak sesin geldiği yöne koşarlar. Gördükleri manzara şaşırtıcıdır. Bir cezaevi arabasından slogan atanlar ve etrafında toplanıp onları dinleyen insanlar. Çevik kuvvet olay yerine gelir, toplananları dağıtmaya çalışır, ama insanlar dağılmak bilmez. Bu sırada kalabalığın arasından birisi slogan atar ve ardından polisler üzerine çullanıp dövmeye başlarlar. Kurbanın kimliği ortaya çıkınığında olan olmuştur. O da bir sivil polistir ve "halk desteği" yaratmak için "Yaşasın Devlet" diye bağırmıştır.

"Ticari çözüm"

Grup Ekin tarafından verilecek konser nedeniyle Artvin Hopa'da birçok yer afişlerle donatılmıştı. Afişlerin asılmasının ardından, rahatsızlık duyan birilerinin afişleri indirmeye veya yırtmaya başladıkları görüldü. Bu kez afişleri yırtanlar polis değildi. Rahatsız olanlar, 12 Eylül'den önce "DY dergisi etrafında toplanmış" bir grubun kalıntılarıydı. Konser afişinin asılı olduğu bir lokantaya giden bir "eski okuyucu" lokanta sahibinden afişi indirmesini istedi. Lokanta sahibini "Onlar az, bizim sayımız daha fazla, eğer afişi indirirsen gelip burada yemek yeriz, sen seç" diyerek "ikna" etmeye çalıştı.

Son günlerde sıkça tartışılan "askeri çözüm", "siyasi çözüm" terimlerine böylelikle bir de "ticari çözüm" eklenmiş oldu. Eski dergi okurlarının, 12 Eylül'den sonra "dergi okumayı" bırakınca, kısa sürede zengin olmalarının nedeni de ortaya çıkmış oldu.

Bamteli

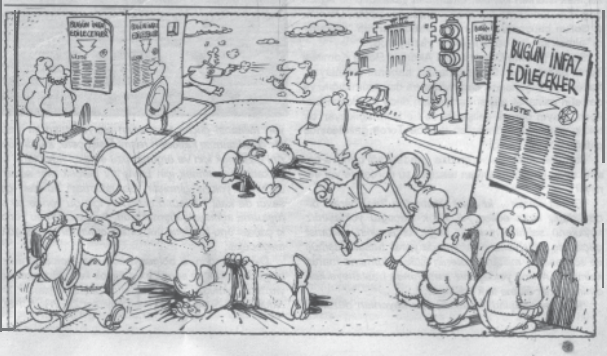

Nikaragua'da neler oluyor?

Nikaragua'da Sandinist'lerin iktidarı kaybetmelerinin üzerinden üç yılı aşkın bir zaman geçti. Chamorro liderliğindeki UNO'nun ilk başta yaşanan coşkusu, yerini şu an sakinliğe bıraktı. Çünkü UNO artık tekrar kendi içindeki zıt güçlere bölünmüş durumda. Başbakan Chamorro'nun etrafında toplanan güçler, FSLN ile anlaşma yaptılar ve "Amerikan emperyalizmine satmak isteyen herkese karşı mücadele" vereceklerini söylüyorlar.

1990'da seçimleri kazanan UNO'nun 14 partiden oluşturduğu sağcı blok bölünmüş durumda. UNO içindeki "çatışmalar" seçim kazanıldıktan hemen sonra boyutlanmaya başlamıştı. Hükümetin Sandinistlerle birlikte çalışması ve Sandinist bir hükümetin elde ettiği sonuçlara karşı nasıl bir tutum alınacağı konularında görüş ayrılıkları çıkmıştı. Bugün UNO yanlılarının çoğu, Başbakan Violetta Chamorro'ya karşı açıkça muhalefet ediyorlar. Bu grup Liberal Parti'den aşırı sağcı başkan yardımcısı Vigilio Godoy, aynı partiden Managua'nın faşist belediye başkanı Arnoldo Aleman ve Sosyal Demokrat Parti'den önce Sandinist, sonra kontra önderi ve daha sonra parlamento başkanı olan Alfredo Cesar etrafında toplanmış durumda. Bu grup kendilerini UNO-APO (Siyasi Muhalefet Birliği) olarak tanımlıyorlar. Ve "Chamorro'nun elinden iktidarı almak için her çareye başvuruyorlar. UNO "çoğunluğu"nun talebi, Sandinistleri siyasi –gerekirse fiziksel– olarak yok etmek. Başbakan ise Sandinist ordüyü ve polisi dağıtmayı, toprak reformunu ve mülkiyetin kamulaştırılmasının iptal edilmesi istemlerini reddetmiş durumda.

Chamorro'nun bakanı ve damadı Antonio Lacayo, Sandinistlerle parlamentoda birlikte çalışmayı sağlayanlardan biri ve "sağcılar" ondan en az Sandinist Halk Ordusu'nun komutanı Humberto Ortega"dan nefret ettikleri kadar nefret ediyorlar.

Bugünkü kriz geçen yıl Eylül ayında parlamento başkanı olan Alfredo Cesar'ın parlamento başkan yardımcılığına atandığında, görevini FSLN'den birisiyle paylaşmak istememesi üzerine başlamıştı. Bunun üzerine FSLN ve UNO Merkez Fraksiyonu üyeleri parlamentodan çekildiler. Fakat bu davranış Cesar'ın geri çekilen UNO milletvekillerinin yerini yeni atamalarla doldurmasını ve bu parlamentoyla yeni yasalar yapmasını engelleyemedi. Nikaragua'nın temyiz mahkemesi ise, bu durumun anayasaya aykırı olduğuna karar verdi. Cesar'ın görev süresi Aralık ayında sona ereceği için, hükümet Cesar'ın kendisini tutuklatarak, hükümetin insan haklarına saygılı olmadığının kanıtı olarak gösterme "oyununa" geldi. Böylece Aralık ayında yeni bir bakanlık seçildi ve başkanlığına FSLN'nin de oylarıyla Sosyalist Parti ve UNO Merkez Fraksiyonu Üyesi Gustavo Tablado'nun getirilmesi kararlaştırıldı. 3 yardımcı bakandan birisi de FSLN'den Reenaldo Tafel oldu.

Ancak Nikaragua halkı parlamentoya karşı fazla ilgi duymuyor. Aralık 1992'de yapılan bir ankete göre, halkın yüzde 74'ü parlamentodan beklediklerini hiçbir şey olmadığını söylüyor. UNO-APO hükümeti yıkmak için birçok parlamento dışı girişimde bulundu. Halkın kendilerini desteklediğini göstermek amacıyla, büyük çapta planladıkları ve 28 Şubat'ta gerçekleştirdikleri kitlesel yürüyüşe sadece on beş bin kişi katıldı. Ülkenin kuzeydeki kırsal bölgelerinde kontra önderleriyle yapılan gezilerde halka, devrimcilere karşı çıkmaları söyleniyor. En büyük "kozları" ise Costa Rica'da düzenledikleri büyükelçilik işgaliydi. 8-22 Mart arasında Yolalna Komandosu Manuel Urbina Lara Yönetimi altında San Jose şehrindeki Nikaragua Büyükelçiliği'ni işgal ederek Büyükelçi Alfonso Rabelo'yu ve çalışanlarını rehin almışlardı. Rehinelerin bırakılması karşılığında kendilerine bir milyon dolar fidye, Humberto Ortega'nın ve Antonio Locayo'nun görevden alınması, eski Milli Güvenlik Kurumu yöneticilerinden L. Cenna'ya karşı dava açılması, eski hesap işleri denetçisi G. Potoy'un tekrar göreve alınması ve yönetiminin Kardinal Obandoy Bravo'nun elinde olacağı bir sosyal fonun kurulması istenmişti. Sonunda 250 bin dolar alarak işgale son vermişlerdi. Konsolos ise "işgalcileri anlamak gerek" diyen açıklamasıyla kimseyi şaşırtmadı. Çünkü kendisi de Urbina gibi 1984'te Costa Rica'da Alfredo Cesar'ın yönettiği kontra birliğindendi.

ABD'nin Desteği

UNO-APO'nun çalışmaları en fazla Amerika'da ürün veriyor. Alfredo Cesar cumhuriyetçi senator Jesse Helms'le birlikte Amerika tarafından yapılan parasal yardımın devam etmesiyle ilgili Bush zamanında verilen sözün geri alınmasını sağladı. Oysa Nikaragua hükümeti, Amerika'ya lütuf olsun diye polisteki bütün üst düzey Sandinist elemanlarını görevden atmıştı. Şimdi Clinton yönetimi A. Lacayo'nun ve H. Ortega'nın da işlerine son verilmesi gerektiğini düşünüyor. Lacayo 1993'ün Mart ayında para yardımının sağlanması için Washington'a bir gezi düzenledi. Fakat kesin bir söz alamadan döndü. Yaptığı tek şey, Birleşmiş Milletler'den, Amerikan Kongresi'nden ve Amerika devletleri organizasyonlarından temsilcilerin oluşturacağı bir "gerçekler komisyonu"nun kurulmasına dair söz almak oldu. Bu komisyonun ne işe yarayacağı ise kimse için sır değil. Benzeri bir gelişme '92'nin sonbaharında John F. Maistro tarafından hükümeti kontrol edebilmek için bir "ileri gelenler cuntası" kurmak şeklinde dile getirilmişti. Ama bu, Başbakan Chamorro tarafından iç meselelere karışma olarak nitelendirilerek geri çevrilmişti. John F. Maistro Nikaragua'ya konsolos olarak atandı ve doğal ki aşırı sağcılar sevindiler buna. Geçmişine bakıldığında bunu anlamak daha da kolaylaşıyor. Maistro 1962'de 24 yaşında CIA'ya katılıyor, Che Guevara öldürüldüğünde Bolivya'da Büyükelçilik görevliydi. 1978'de Filipinler'de diktatör Ferdinand Marcos'un "devrilişinin rejisörü" idi. Ve 1986'dan 1989'da general Noriega'nın devrilişine kadar aktifti. Bu gerçekler karşısında FSLN, UNO Merkez Fraksiyonu'yla (Sosyal Demokrat UNO Üyesi) birlikte çoğunluğa sahip olan Chamorro hükümetini desteklemeye daha da özen gösteriyor. Ocak ayında 2 FSLN üyesi hükümet içinde göreve başladılar. Fernand Guzman Turizm Bakanlığı'na, Alvaro Fiallos ise Devlet Toprak Reformu Enstitüsü'nün yardımcı müdürlüğüne getirildi. FSLN daha önce de hükümetin getirdiği yasa önerilerini onaylamıştı. FSLN parlamenterlerin çoğunluğu hükümetin politikasının sosyal alanda iyi olmamasına karşı, üniversiteli öğrencilerin yüksek öğretim bütçesinin kısıtlanmasına karşı yaptıkları grevin başarılı geçmesinde de görüldüğü gibi altyapıda daha iyi organize edildiğinin kanısında. Bu altyapının aynı zamanda hükümeti sağcıların saldırılarından koruduğu düşünülmektedir. FSLN bu politikasıyla arada kalmış bir durumda. Ülkeyi daha fazla dengesizliğe itmemek için halkın büyük kısmını yoksulluğa iten politikaya göz yumuyor ve ancak partisinin alt yapısındaki desteği de yitiriyor.

Özelleştirmeye Karşı Direniş

"Sadece işçiler ve çiftçiler yolun sonuna kadar gidecekler." Managua'da bulunan bir anıtın üstünde yazılı olan bu sözleri Augusto Cesar Sandino söylüyor. 3 senedir Violetta Chamorro hükümetinin izlediği "Neo-Liberal" politika altında inleyen işçi ve köylüler için tarih çarkı geri döndü. Çünkü hükümet paranın değerini eski haline getirmek için çabalamakta. Sosyal sektör bütçesinde radikal kısıtlamalar yapıliyor. Devlete ait işletmelerin çoğu kapatıldı veya özelleştirildi. Kooperatiflere ve küçük işletmelere hemen hemen hiç kredi verilmedi. Dış ülkelere ticaret ve yatırım sınırlamalarının tümü kaldırıldı. Sonuç olarak, Nikaragua'daki işsizlik oranı yüzde 60'la Latin Amerika ülkelerinin en fakiri olan Haiti'yi geride bırakmış durumda. Sağlık sistemi en alt düzeyde, açlık ve kolera yine güncel yaşamın bir parçası haline geldi. Bir öğretmen -eğer çalışıyorsa- ayda 50 Amerikan doları kazanıyor. Ama Cordoba (Nikaragua para birimi) dengeli olduğu için kredi alma oranı yılda 800 milyon Amerikan doları.

Devrimci Nikaragua'nın 80'li yılların sonunda 1.1 Milyar Amerikan doları civarındaki kredi ihtiyacının 800 milyon Amerikan doları -silah ihracatları hariç- sosyalist ülkelerden geliyordu. Bugün ise böyle bir şey söz konusu değil. FSLN Somoza yanlılarının mülkiyetinin kamulaştırılmasını Anayasa'ya dayanarak yasal çerçevede savunuyordu. Ama iktidar Amerika'nın baskısına boyun eğerek mülkiyeti kamulaştırılmış Amerikan uyruklularına mülklerini iade etti. Ame-

Analyse Und Kritik gazetesi, Almanya'da yayınlanan bir gazete. 1971 yılında "Komünist Birlik" adlı grubun yayın organı olarak yayınlanmaya b. şlandı. İki yıl önce grup ikiye ayrılsa da, gazete çıkmaya devam ediyor. Önceleri sadece sendikacılık üzerine yayın yapan gazete, bugün baştı ırkçılık olmak üzere, birçok konuda yazı, araştırma yayınlıyor.
5 Mayıs 1993 tarihli sayısında FMLN ve Nikaragua üzerine iki yazı yer aldı. Gerek FMLN içindeki ayrışmalar, gerekse Nikaragua hakkında son süreçteki gelişmeleri içeren yazıları yayınlıyoruz.
Her iki yazıda da görüleceği gibi, gerek FMLN'nin gerekse FSLN'nin eski çizgilerinden eser bile yok. "Barış" süreciyle teslimiyeti seçen FMLN, "legal mücadele" adına düzen içi arayışlarını sürdürdüğü gibi, FSLN'nin de iktidarı seçimle kaybetmesinden gerekli dersleri çıkarmadığı anlaşılıyor. Nikaragua bugün tam bir karmaşayı yaşıyor. Bir yanda Chamorro'nun iktidarı ve halkı ineten politikaları, diğer yanda faşist kontra saldırıları. FSLN ise "ehveni şer" mantığı ile Chamorro'nun kolları arasından çıkmıyor. Tüm olup bitenlerde olan El Salvador ve Nikaragua halkına oluyor.

Devrim ancak silahla korunur. Bunun dışındaki her düşüncenin varacağı nokta, emperyalizmin kucağıdır. Nikaragua'dan gerekli dersler alınmalıdır.

rika'ya "sürgün" edilen Nikaragualıların çoğuna Amerikan vatandaşlığı verildi. Ve şimdi eski yüzler yeni pasaportlarıyla arabalarını "kendi" evlerinin önünde kullanıyorlar.

Bu gelişmelere karşı çeşitli tepkiler uyanıyor. Sandinist Sendikalar Birliği FNT'nin gerçekleştirdiği birçok grevden sonra hükümet tavizlerde bulunmak zorunda kaldı. Bugün "özelleştirmenin ikinci devresi"nin bitmesiyle beraber, işçilerin "üretim mülkü" Nikaragua'daki üretim araçlarının şüphesiz en büyük blokunu oluşturmaktadır. Tarımsal alanda 105.705 hektar toprağın, 14 sanayi üretim birliğinin ve 5 hizmet verme işletmesinin tamamı veya bir kısmının 18.437 işçi birliğine ait olduğu açıklandı. Böylelikle çalışanlar üretim mallarını satın alabilmek için devlete 170 milyon Amerikan doları ödemek zorundalar. Devlete ait işletmelerin satılıp satılmamasına ilişkin tartışmalar halen devam ediyor.

Sendikaların çoğunluğu bir işçi aristokrasinin oluşacağından endişe duyuyorlar. FNT'nin ekonomi danışmanı Felix Conteras da uyarıyor: "Şimdi bütün sendikalar işverenler seviyesinde olan işçilerin arkasını tutarsa, mülkiyeti olmayanlar için vermesi gereken mücadele görevini yerine getirmiyor demektir."

Conteras işçi işletmelerini "işletme yönetimini yoksul halkın mücadelesiyle bağdaştırarak sürdürmeye ve buna uygun bir sendikal strateji geliştirmeye" çağırıyor. Fakat her atılan adım mücadele verilerek elde ediliyor. 25 Şubat'ta San Antonio Şekerkamışı Fabrikası'nın on bin işçisi yüzde 20 oranında zam yapılması ve özelleştirme anlaşmalarının yerine getirilmesi için greve başladılar. 1988'de üretimi azalttıkları için Sandinistler tarafından mülklerine el konulan ama sonra iade edilen mal sahipleri grev yapanların işletmeyi sabote ettiklerini öne sürüyorlar. Polis ve silahlı kuvvetler işletmeyi işgal edip birçok işçiyi yaraladı. Bir işçi yakılmış olarak şekerkamışı tarlasında bulundu, 48 işçi tutuklandı ve sendika üyesi olan birçoğunun evlerinde arama yapıldı. Silahlı kuvvetlerin koruması altında organize grev kırıcılarına, üretimi bitmiş olan şekerin Corinto Limanı'na götürülme görevi verildi. Bu tür kanlı çatışmalar şimdiye kadar birçok kez meydana geldi. Örneğin eskiden devlete ait olan otobüs şirketi ancak şimdi tamamen işçilerin elinde bulunan ENABUS'da olsun, kooperatif mensuplarının topraklarında olsun, eski sahiplerine geri verilmesini önlemek için yapılan toprak işgallerinde olsun veya savaş malullerinin, öğrencilerin ve, öğretmenlerin hakkını alabilmek için yaptıkları protestolarda bu tür saldırılar gerçekleşti.

Bu zor şartlar altında kadınlar kendilerine özgü organize biçimleri geliştirdiler. Bir süre önce Nikaragua'nın tek kadın cephesi "Frente Norte Nora Astorga" kuruluşunun ikinci yıldönümünü kutladı. Bugün üye sayısı 416 olan grubun içindekilerin çoğu Sandinist Halk Ordusu'nun veya kontraların aile ve yakınları olan yalnız yaşayan kadınlar. Aralık 1991'de ülkenin kuzeyinde Ocotal'da bulunan posta ve Telekomünikasyon dairesini ve 9 hektar toprağı işgal etmekle dikkatleri üzerlerine çektiler. Bunlardan 65'i ev yapımında, 18'i oduncu olarak çalışırken diğerleri de geri kalan işlere bakıyorlar.

Bu senenin Şubat ayında Matagal bölgesinde 1314 kadın kredi ve hizmet verme kooperatifi "La Nortena" adı altında örgütlendiler. Toplam 2 bin danası, 1700 domuzu, 3 bin tavuğu ve 54 bin Amerikan dolarlık şirket sermayesi var. Fakat bu tür büyük projeler birçok küçük projenin yanında en ilginç olanları. Bu örnekler artık büyük "abının" olmadığı bir zamanda, dayanışmanın daha çok önem taşıdığını gösteriyor...Fakat şu anki gelişmeler bunun tam tersini göz önüne seriyor.

Nikaragua'da Silahlı Gruplar ve Silahlı Çatışmalar

Nikaragua'daki ihtilalcilerin sayısını kesin olarak belirlemek mümkün değil. Birçok kişinin büyük silah depoların ve savaş tecrübesine sahip olması nedeniyle sayıları sürekli artış gösteriyor. Sandinist Halk Ordusu EPS'nin verdiği bilgilere göre Silahsızlandırma Özel Tugayları (BED) 1992 yılında 43.447 savaş silahı toplamış durumda. EPS sözcüsü Üstteğmen Bicardo Wheelok bu miktarın Honduras veya Guatemala'nın ordusunu donatmaya yeterli olduğunu belirtiyor. Yetkililer kontraların 26 silahlı grubu ve sekiz yüz silahlı adamları bulunduğunu söylüyorlar.

Kontraların yeniden silahlanmasında ekonomik nedenler başta geliyor. Sayısı 20 bine ulaşan silahlı kontralara verilen toprak ve kredi sunma sözü yerine getirilmedi. Ayrıca kontralar Amerika'da sürgünde bulunan Nikaragualılar tarafından finanse ediliyor. Sağcı UNO politikacıları ise kontraları Sandinist zannedilen herkesi katletmeye yönlendiriyor. Frankfurter Allgemeine veya Neue Züricher Zeitung (Yeni Zürih Gazetesi) gibi emperyalist basında "Sandinist Ölüm Mangalarından" bahsedilmesine rağmen eldeki kaynaklar Eylül 1991 ile Eylül 1992 tarihleri arasında siyasi nedenlerden ötürü ölen 490 kişinin büyük çoğunluğunun kontra saldırılarında hayatını kaybettiğini gösteriyor. Nikaragua İnsan Hakları Organizasyonu CENIDH'in tespit ettiği rakamlara göre ölenlerin 113'ü çiftçi, 49'u polis ve EPS askerleri, 73'ü FSLN üyesi, üçü UNO mensubu, dokuzu sendika üyesi, 204'ü eski kontra üyesi ve 39'u tarafsız insanlar. Öldürülen 204 eski kontra üyesinden 87'si eski arkadaşları ile girdikleri silahlı çatışma sonucu, 47'si EPS askerleri ile girdikleri çatışma sonucu, 38'u ise Sandinistlerle girdikleri çatışma sonucu hayatını kaybetmiş. Eski Somoza Subayı ve kontra kurucusu Oscar Bermudez'ün önceki sene Managua'da Intercontinental Oteli'nin önünde öldürülmesi hariç, "Mülkiyeti Elinden Almanlar Birliği" başkanı ve işveren Sequeirayi ve Jinotegas yakınlarındaki varlıklı kahve plantasyon sahibi öldürülmüştü. Bir röportaj sonucu FPI başkanının, 1992'de ayrılana kadar EPS'de askeri güvenlik kurumunda üsteğmen olan Frank Ibarra olduğu ortaya çıkmıştı. Yaptığı bir açıklamada "Biz terörist değiliz, ama halkın elinden devrimle ele geçirdikleri toprakları, fabrikaları ve evleri elimizden almak isteyen cellatlardan kurtulmak istiyoruz." diyordu. Ancak böylesi eylemler FSLN'nin ülkede barışı korumak ve siyasi güç olma amacını engelliyorsa da, Sandinist alt yapının büyük bir kesimine hitap ediyor.

FMLN'de politik ayrılıklar

Devlet Başkanlığı İçin Aday Seçiminde Anlaşmazlık

Farabunda Marti Kurtuluş Hareketi (FMLN) içinde Nisan 1994'teki devlet başkanlığı seçimi için ortak adayın belirlenmesi konusunda görüş birliği sağlanamadı. FMLN içindeki en güçlü örgüt olan Halk Kurtuluş Güçleri (FPL) Ruben Zamora (Demokratik Yakınlaşma) ve Facunda Guardado (FPL) ikilisini destekleriken, FMLN'nin diğer örgütleri ERP, RN, PRTC Hırıstıyan Demokrat Dr. Abraham Rodrigez'i destekleme kararı aldı. Komünist Partisi (PSC)'nin henüz kimi destekleyeceği konusunda bir kararı yok. Böylelikle FMLN içinde yeniden derin farklılıklar ortaya çıktı.

Bu farklılıklar birkaç aydır sürüyor ve birçok noktayı kapsıyor. Bunların çok azı kamuoyuna yansımakta. Bu görüş ayrılıkları somut sorunlarda (BM'nin raporu, seçimler) takınılan farklı tutumlar şeklinde kendini gösteriyor ve FMLN'nin politik rotasını da etkiliyor.

Bu görüş ayrılıkları 1 Şubat 1992'deki barış anlaşmasının yürürlüğe girmesinden sonra, El Salvador'da ortaya çıkan siyasi değişikliklerin bir sonucu olarak başladı. Daha önce Ölüm Komandoları'nın ve güvenlik güçlerinin solu fiziki olarak yok etmeye yönelik saldırıları, FMLN'yi oluşturan beş örgütü bir araya getirmişti ve FMLN içinde var olan görüş ayrılıklarının, birlikte hareket edebilmenin ve propaganda yapabilmenin önünde engel olmadığı, uzlaşılabilir farklılıklar olduğu açıklanmış ve geriye itilmişti.

Silahlı mücadelenin terk edilmesiyle birlikte, ortak tavır almanın koşulları neredeyse ortadan kalktı. Böylelikle yeni siyasi oluşumlar meydana gelirken ayrışmalar da gündeme gelmişti.

"Demokratikleşme süreci" adı altında, ülkedeki sol hareketler "legal mücadele ve propaganda alanı" açıldığını belirterek, buna uygun politikalar üretmekle meşguller. Büyük toprak sahiplerinin, sermayenin, aşırı sağ ARENA partisinin ve ordunun "politik hegemonya"sının parçalandığı, "demokratik" bir mücadelenin sürmesi gerektiği düşünceleri genel eğilim olarak hakim durumda.

FMLN'de İki Akım

FMLN kuruluduğunda, bu örgütlerin her biri farklı ideolojik-politik çizgiyi temsil ediyordu. Bu farklı çizgiler birçok değişime rağmen varlıklarını korudular. Son aylarda ise, yeni taktik ve stratejik farklılıklar ortaya çıktı. Bu şunu gösteriyor: FMLN'yi oluşturan güçler, yakın bir zamanda yeniden biçimlenecek. Gerçek şu ki, FMLN içinde bugün iki akım var.

"Sosyalist Akım"; Halk Kurtuluş Güçleri (FPL), Komünist Partisi (PSC) ve Orta Amerika İşçileri Devrimci Partisi (PRTC)'nin içindeki kimi eğilimlerden oluşuyor.

Bu akım içinde, Halk Kurtuluş Güçleri örgütsel gücü ve halk arasında yaygın olması ile orantılı olarak belirleyici bir güce sahip. "Sosyalist Akım" barış anlaşmasının ilkelerinin uygulanması, demokratikleşmenin sağlanması ve sağ, merkez ve tutucu parti ve kurumların askerileşmesinin sona erdirilmesi ve toplumsal barışın sağlanması yönünde bir politika üretiyor.

"Sosyal Demokrat -Merkezi- Akım"; Devrimci Halk Ordusu (ERP) önderliğinde Ulusal Direniş (RN) (bu çizgi asıl olarak bu örgüt tarafından savunuluyor) ve PRTC'den oluşuyor. Sosyal demokrasiye doğru yönelen bu akım, sadece sol bir blok değil, geniş bir toplumsal koalisyondan yana. Bu akım aşırı sağ Arena Partisi ve orduyu da içine alan birlik politikasını savunuyor. Ve uluslararası sosyal demokrasi ile birlikte çalışma yürütmeyi istiyor. Bunun için de ABD'deki Demokrat Parti ile birlikte çalışmak istediğini belirtiyor. Sisteme muhalif bir mücadeleyi kesinlikle reddediyor.

Kurtuluş Hareketi'nin Gelişimi

FMLN'nin 1980'de oligarşiye ve orduya karşı, sosyalist aşamaya kadar devrimci-demokratik iktidar dönemini kapsayan Devrimci Demokratik Hükümet (CDR) perspektifi, 1983'te yerini "en geniş katılımlı geçici hükümet" (GAP) perspektifine bırakmıştı. Bu GAP perspektifi, olası bir ABD müdahalesi göz önüne alınarak hazırlanmıştı. Yakın bir zamanda sosyalizme geçiş sürecini içermiyordu. Aksine savaşın sona erdirilmesi için geniş bir katılımla oluşacak birlik içinde olmak, böylelikle reformlarla ülkenin yeniden inşasına hizmet etmek gerekiyordu. Bu perspektife başlangıçta FPL içinde özellikle bu örgütün eski genel sekreteri (Carpio) tarafından karşı çıkılmıştı. Aynı zamanda bu program, birçok çevre tarafından eleştiriye uğramıştı.

Sosyalist blokun çöküşü ve FMLN'nin 1989 Kasım saldırısıyla birlikte, FMLN 1990 "Ulusal Açıklama" bildirisini sundu. Bu bildiride "demokratik devrim" talep ediliyordu. Bu, topyekün silahsızlanma ve toplumun derinlemesine demokratikleştirilmesi ve batılı anlamda bir parlamentonun kabul edilmesi anlamına geliyordu. FMLN, toplumsal yakınlaşma ve siyasi çoğulculuk politikasını ortaya attı. Ama aynı zamanda sosyalist perspektife bağlı kaldığını da açıklıyordu.

FMLN'de Somut Tartışma Noktaları

Sosyal Demokrat akım, insan haklarını savunma noktasında, sağı provoke edebilecek ve ordunun şiddet kullanmasına yol açacak her şeyden kaçınmak gerekir diyor. Buna karşın, Sosyalist Akım da insan hakları için aktif mücadele yürütülmesinin en iyi koruma yolu olduğunu, böylelikle de sağcı güçleri nötralize edeceğini belirtiyor. Aynı şekilde birinci akım şiddet yoluyla toprak dağıtımına karşı çıkarken, diğer akım ise –yüksek sesle söylemese de– büyük toprak sahiplerini ve hükümeti baskı altında tutmak için toprak işgallerinin yapılması gerektiğini savunuyor.

Tüm bunların yanında, ordudan atılacak subaylarla ilgili olarak sorunlar yaşanıyor. Barış anlaşmasının gereği olarak kurulan bir komisyon, ordudan atılacak 103 subayın listesini başkan Christiani'ye vermişti. Başkan bunu yerine getirmedi. Özellikle 15 subayın atılmasını kesinlikle reddediyor. Sadece 37 subay ordudan atıldı. Bu konuda yapılan gizli görüşmelerde, iki akım arasında birlik sağlanamıyor. Hatta Sosyal Demokrat Akım, atılacak subayların orduda kalmasına karşılık, TV kanalı ve bir üniversitenin "Sosyalist Akım"ın kontrolüne verilmesini bile istedi.

"Çıraklar" ve "Özlem"

Muammer Özer'in "Çıraklar" ve "Özlem" isimli kısa metrajlı belgesel filmleri 11 Ağustos günü İstanbul Toplumsal Araştırmalar Kültür ve Sanat Vakfı'nda gösterildi.

"Çıraklar" filmi; küçük yaşlarda çok ağır işlerde çalışan emekçi çocukların yaşamlarını ve mücadelelerini anlatıyor.

1980'de tamamlanan "Özlem" isimli film, bundan önce yurtdışında da gösterilmişti. Türkiye'de ilk kez izleyici ile buluştu. Yıllarca cezaevinde kalan, işkencelerden geçen devrimci tutsakların çocuklarının konu edildiği bir film.

Çocuklarla ve ailelerle yapılan röportajlar, psikologların açıklamalarının yer aldığı filmde aşırı duygusallık ve psikolojik çözümlemeler hakim. Anne ve babasının tutsaklık koşullarında bulunmasının çocuklar üzerindeki olumsuz psikolojik etkileri, çocukların ruhsal dünyası, özlemleri, sevinçleri, korkuları ve yaşamları anlatılmış.

RÖPORTAJ

Muammer Özer: "Politik kesim sanattan uzak"

Mücadele: ***Geçtiğimiz günlerde "Çıraklar" ve "Özlem" isimli iki kısa metrajlı filminizi izledik. Bu filmlerin özellikleri neydi?***

M. Özer: "Çıraklar", 1979-80 döneminde çekilen bir film. Çırakların o dönemdeki çalışma koşulları, yaşam şartları ve mücadelelerinin anlatıldığı dönemin toplumsal hareketliliğini kendi içinde hissettiriyor.

"Özlem" ise 1989-90 döneminin ürünü. Filmde 12 Eylül darbesinin çocuklar üzerindeki etkilerini anlatmaya çalıştım. Ancak bu çalışmalar birtakım politik ve ekonomik sebeplerden dolayı yetersizdir.

Mücadele: ***Filme psikolojik çözümlemeler ve aşırı duygusallık hakim. Niçin böyle bir anlatıma ihtiyaç duydunuz?***

M. Özer: Sinema sanatçısı, toplumun belirli sorunlarına belli bir zaman kesiti içinde müdahale eder. Sorunu irdeleyip seyirciye gösterir. Sonrası sanatçıya değil, topluma aittir.

Mücadele: ***Sinema alanında karşılaştığınız zorluklar nelerdir?***

M. Özer: Öncelikle riskin göze alınması gerekiyor. Benim belli bir ekonomik gücüm var. Ayrıca filmlerimizin gösterilmesesi de büyük bir sorun.

Bizim ilerici filmler yaptığımız kabul edilmeli. Maalesef ilerici kesimler bu filmlere sahip çıkmıyor. Politik kesim sanata uzak. Kültür ve sanatın politika üzerinde çok büyük bir etkisi vardır, belirleyicidir. Bunun en çok farkına varanlardan biri de Hitler'dir. Stüdyolar kurarak çektirdiği filmlerle, Nazi ideolojisini ülkesine ve dünyaya yaymak için çalışmıştır. Günümüzde sinema ve TV en büyük politik güçtür.

Tiyatro sanatçısı Fatma Çiçek gözaltında

Çalışmalarını Ortaköy Kültür Merkezi'nde sürdüren Ayşe Gülen Halk Sahnesi oyuncularından Fatma Çiçek ailesi ile birlikte evinden gözaltına alındı.

11 Ağustos günü eve gelen polisler Fatma Çiçek'in annesi Nuran Gökçimen, Hakan Çiçek ve Tansel Şahinoğlu'nu gözaltına aldı. Evde karakol kuran polisler, ertesi gün eve gelen Fatma Çiçek ve Ufuk Şahinoğlu'nu da gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlardan Nuran Gökçimen ve Tansel Şahinoğlu 13 Ağustos günü serbest bırakılırken Fatma Çiçek, Hakan Çiçek ve Ufuk Şahinoğlu halen Terörle Mücadele Şubesi'nde gözaltında tutularak işkence görüyorlar. Nuran Gökçimen yaptığı açıklamada gözaltında bulunanların sağlık durumunun kötü olduğunu söyledi.

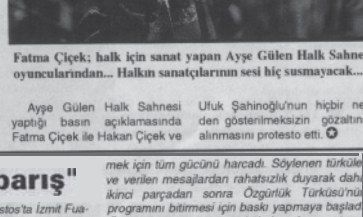

Fatma Çiçek; halk için sanat yapan Ayşe Gülen Halk Sahnesi oyuncularından... Halkın sanatçılarının sesi hiç susmayacak...

Ayşe Gülen Halk Sahnesi yaptığı basın açıklamasında Fatma Çiçek ile Hakan Çiçek ve Ufuk Şahinoğlu'nun hiçbir neden göstermeksizin gözaltına alınmasını protesto etti.

"Topyekün barış"

DEP Kocaeli İl Örgütü 9 Ağustos'ta İzmit Fuarı'nda "Topyekün Barış" adlı bir gece düzenledi. Geceye Rojhelad ve Özgürlük Türküsü müzik toplulukları da katıldı.

Özgürlük Türküsü elemanları gece sırasında hem polisin hem de DEP yöneticilerinin engellemeleriyle karşılaştı. Program başlamadan önce Özgürlük Türküsü elemanlarını talan edercesine arayan polis, konser sırasında kuliste bu "görevi"ne devam etti. Gece boyunca polisin engellemelerine göz yuman DEP Kocaeli İl Başkanı Şemsettin Katak, Özgürlük Türküsü'nü engellemek için tüm gücünü harcadı. Söylenen türküler ve verilen mesajlardan rahatsızlık duyarak daha ikinci parçadan sonra Özgürlük Türküsü'nün programını bitirmesi için baskı yapmaya başladı. Özgürlük Türküsü'nün türkülerine devam etmesi üzerine, "Allah sizin belanızı versin, ahlaksızlar, sizin repertuarınız yerin dibine batsın, şenliğimizi sabote ettiniz..." gibi sözler sarf etti.

Özgürlük Türküsü tarafından, yapılan açıklamada, DEP Kocaeli İl Başkanının pervasız tutumları protesto edildi. Özgürlük Türküsü gece ile ilgili yaptığı açıklamada, "DEP yöneticileri 'Topyekün Barış'ı bu şenlikte olduğu gibi polisin insiyatifiyle gerçekleştireceklerini umuyorlarsa yanılıyorlar görüşlerine yer verildi.

GÜN İZİ

Kavganın sanatı kavga için sanat

Elif Sumru GÜREL

Vuruyorlar söylemiyor
Vuruyorlar susuyor
Vuruyorlar vuruyorlar hep vuruyorlar
Yangın gibi gülüyor o
gülüyor acısını
tükürüyor dişlerini
suratlarına"

"Soruyorlar 'söylemem' diyor
Soruyorlar 'bilmiyorum' diyor
Soruyorlar 'hayır' diyor"

Şiirlerden ilki Hasan Hüseyin'e ait, diğeri Nazım Hikmet'e. Ne kadar da benziyorlar birbirlerine. Ama her ikisine de bu şiirleri yazdıran aynı kavga, aynı yürek değil mi?

İşkence, başta edebiyat olmak üzere pek çok esere konu olmuş, devrimcilerin işkence karşısında belki de pek çoğu bize inanılmaz gibi görünen dirençleri, bu eserlerle bugüne ve yarına taşınarak destanlaşmıştır.

Peki direnmek bir sanat mıdır? Buna kolaylıkla "evet" diyebiliriz. Ama bu sanat elindeki fırçayı tabloda incelikle gezdiren ressamın, kalemiyle kelimeleri şiirleştiren, türküleştiren bir şairin, bir yazarın sanatından çok daha titiz, çok daha incelikle örülmüştür. Bu bir konsantrasyonu, bilinci ve sevdayı, bir duygusallığı ve ustalığı içerir. Elde silah düşmana karşı savaşırlarken de, tutsak düşüp işkenceler karşısında direnirlerken de geleceğimizi oluşturan bir kültürün, geleneklerin filizleri, müjdecisidirler. Yaratıcılıklarıyla, devrime olan tutkularıyla, kavgada harmanlanan kişilikleriyle güzelliğin, doğruluğun sembolüdürler. Zaten böylesi güzellikler değil midir devrimci estetiğin, sosyalist gerçekçi sanatın kaynağını oluşturan. Devrimci sanatçı işte bu yaratıcılığı, bu tutkuyu, bu kişiliği yüreğinden duyan, kavrayan ve yetenegiyle yenikten yaratan, kalıcı kılandır. Mücadelenin ve mücadeleyle oluşan devrimci kültürün yaygınlaşmasında böylesi bir payı, görevi vardır. Kavganın güzelliği kavranmadan, o gözelliği yaratanlarla aynı duygu ve düşünce birlikteliğine varılmadan, bir kavga adamının sanatçılığına ulaşılamaz. Mücadelenin dışında, eksik gözlemlerle ve etkilenimlerle yaratılanlar ise güzel sözlerden ibaret ama altı boş ürünlerdir ancak. Thomas Borge "Kalemini silah, silahını kalem gibi kullanacaksın" derken kavganın sanatıyla, kavga için sanatın bütünselliğini vurguluyordu.

Bugün yürütülen mücadele, bir sanatçı titizliğiyle örülmekte ve büyütülmekte. İşkencehanelerde celladlara karşı gösterilen direniş tavrı, ancak insanlık onurunun bilinciyle, halkına ve hareketine güvenle ve kendisiyle hesaplaşmasını tamamlamış devrimcilerin tereddütsüz inanç ve sorumluluklarıyla, Birtan Altunbaş DAL tezgahlarında ser verip sır vermeme örneklerini sergilerken, Yusuf Erişti "Sizlere söyleyecek hiçbir şeyim yok" sözüyle Gayrettepe koridorlarını çınlatırken mücadeleyi onurlandırdılar. Esma Polat işkencede uğradığı tecavüz karşısında "Bu onursuzluk bana ait değil, işkencecilere aittir" derken, Gülnihal Yılmaz "Hiçbir insanın canı halkımızın geleceğinden, örgütümüzden daha değerli olamaz. Bizler oraya dünyanın en büyük ve onurlu ailesinin bireyleri olarak getirildik. Ve ailemize yakışan tavrı aldık" derken ve Ayşe Sultan Yazıcı "Yoldaşlık ve örgüt ilişkilerinin güzelliğini hiçbir zaman anlayamazlar. Direnen de ben oluyordum kazanan da ben" derken, kavganın, direnmenin şiirini yazdılar. Murat Gül ağzından tek bir kelime çıkmadan işkence tezgahlarından inerken, bir başka devrimci aynı tezgahta fiziksel acının doruk noktasında "Bir zamanlar belki de bu askıda Murat Gül vardı" diye düşünerek gücünü ve kendine güvenini sağlamlaştırabildi. İşkence tezgahlarında kazanarak kavganın sanatını olgunlaştıran devrimciler, yarın şiirlerimize, öykülerimize, oyunlarımıza, türkülerimize konu olacaklar ve sanatımızı değerli kılacaklar.

İşkencede olumsuz tavırlar da eserlere konu olabilir, hatta olmalıdır da. Ancak sonuçta çözülen ve itirafçı olanlar ya da işkencecilerin aciziklerini incelenirken, bu eserler eğer böylesi kişiliklerri hümanist yaklaşımlarla aklıyorlarsa, bu eserlerin halkın sanatında yerleri olamaz. Örneğin Melih Cevdet Anday'ın; bir devrimcinin kısa bir an için karısıyla birlikte olabilmek uğruna çözülmeyi kabullenen ve bunu da doğrulamaya çalışan "İçerdekiler" oyunu ya da Tuncer Cücenoğlu'nun işkenceciyi neredeyse aklayan ve "o da insandır, kim bilir hangi nedenlerle bu hale geldi" mesajını vermeye çalışan "Çıkmaz Sokak" oyunu gibi eserlerse sanatın çirkin örnekleri olarak yerlerini alacaklar.

✓ **Har(a)çlara yüzde 150 zam**

440 bin öğrenciye göstermelik üniversite

PARALI EĞİTİMDE YENİ VURGUN

- Çiller iktidarından bütçe açığını kapatmak ve yağmaya kaynak yaratmak için yeni formül: Önce üniversite sınavını kazanamayan 440 bin kişiyi üniversitelere yerleştirme kararı; bu karardan dört gün sonra da öğrenim har(a)çlarına yüzde 150 zam...

- Birçok dalda mevcut mezun sayısı Türkiye'nin 20 yıllık ihtiyacını karşılayacak kapasitede olmasına rağmen, başvurulan bu uygulama Çiller için yalnızca bir seçim yatırımı... Uygulamayla diplomalı işsizlere bir çırpıda yüz binler eklenecek.

- Çiller 440 bin kişiyi, geleceği olmayan üniversitelere yerleştirerek seçim yatırımı yaparken, har(a)çlara yapılan zam, emekçi halk çocuklarına üniversite kapılarını biraz daha kapatıyor... Öğrenci gençlik, kendisi üzerinde oyun oynanmasına ve bir sömürü aracı olarak kullanılmasına karşı çıkmak zorundadır.

Yazısı sayfa 16'da

✓ **Kamu emekçileri**

DEVRİMCİ SENDİKACILIK İÇSELLEŞTİRİLMELİDİR

- Kamu emekçileri, bugün sendikal düzeyde ulaştıkları seviyeye, önlerine çıkan bir dizi barikatı aşarak geldiler. Binbir güçlükle, sabırla, bedeller ödenerek yaratılan kamu emekçilerinin sendikaları, bugün içlerinde uç veren yanlış eğilimleri de aşmak zorundadır.

- Siyasal hedeflerin "her şey"e dönüştürülüp, sendikal çalışmanın unutulması ya da ekonomik kazanımları "her şey" haline getirip, bir adım ötesini görememek... İki yaklaşım da kamu emekçilerinin mücadelesine sekte vurmaktan başka bir sonuç yaratmayacaktır.

- Devrimci olunduğu kadar sendikacı, sendikacı olunduğu kadar devrimci olmak zorunludur. Kamu emekçilerinin sendikaları, kendilerini devrim mücadelesinden ayrı görmemek durumundadır... 1989'dan bu yana barikatlar aşıp gelenekler yaratan kamu emekçileri, devrimci sendikacılığı da öğreneceklerdir.

Yazısı sayfa 14'te

Düzen Krizden Çıkamıyor; "Çareler Tükendi!"

Krizin Alternatifi Devrimcilerdir

- Düzen "toplumsal patlamaları" engellemek için sus payı olarak bik halka bir pey verebilecek durumda değildir. Oligarşi, denenmiş IMF reçetelerinin ve terorün dışında hiçbir politika üretememektedir Gündemlerinde artık –reformlar, vaatler, 500 günlük programlar de ğil– yalnızca alternatifsizliğin kaygısı vardır.
- *Çözümsüzleşen sorunların çözümü ve bu düzenin alternatifi vardır Bu alternatif devrimcilerdir... Devrimciler, mevcut düzeni, krizin kay nağı olan sömürü çarkını hedeflediklerı için, sosyalizmi savunduklar ı için, alternatiftirler Emekçilerin direnişlerini, hak alma mücadeleleri nısahiplenen, destekleyen tek güç oldukları için alternatiftirler.*
- Devrimcileı bu alternatifi partıye, orduya, cepheye dönüştürme gore viyle karşı karşıyadırlar. Alternatif olabilmenin örgütsel ve politi adımları atılabildiği ölçüde, mevcut kriz devrim mücadelesinin atılım yapabileceği bir momente dönüşecektir.

Yazısı sayfa 12-13'te

Latin Amerika Öğretiyor

✓ **Nikaragua: FSLN Seçim Yenilgisini Aşamıyor**

- FSLN Chamorro hükümetini destekleme ye devam ediyor. Bir yanda Chamorro'nun, halkı açlığa, sefalete, sömürüye mahkum etmesi, diğer yanda faşist kontra çetelerinin saldırıları... FSLN ise "ülkeyi kurtarma" adına hükümetle olan kutsal ittifakını sürdürüyor.
- FSLN, seçim yenilgisinden ders çıkarmamış gözüküyor. Ama yine de bu politika FSLN'nin iç çelişkilerini derinleştiriyor. Çünkü bu politikasının faturasını Nikaragua halkı ödüyor.

✓ **El Salvador: Devrim FMLN'nin Legalizm Engelinde**

- FMLN'nin "legalizm" hastalığı, bugün El Salvador devriminin önündeki en büyük barikat... Seçimler FMLN içinde, kendilerine "Sosyalist Akım" ve "Sosyal Demokrat Merkezi Akım" adını veren her iki grubun anlaşmazlıklarını daha da ortaya çıkardı.
- Legal koşullarda, "demokrasi içinde kalarak" mücadele etmeyi savunan her iki grup da, sonuçta yalnızca devrimin ve kendilerinin yenilgilerini hazırlıyorlar. Çünkü El Salvador gibi ülkelerde legalizmin, uzlaşmacılığın varacağı başka bir yer yok.

Yazısı sayfa 21-22'de